

COMISIA
EUROPEANĂ

Strasbourg, 18.4.2023
COM(2023) 227 final

2023/0112 (COD)

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

de modificare a Directivei 2014/59/UE în ceea ce privește măsurile de intervenție timpurie, condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție și finanțarea măsurilor de rezoluție

(Text cu relevanță pentru SEE)

{SWD(2023) 225-226} - {SEC(2023) 230}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

• Motivele și obiectivele propunerii

Modificările propuse la Directiva 2014/59/UE¹ (Directiva privind redresarea și rezoluția instituțiilor bancare sau BRRD) fac parte din pachetul legislativ privind gestionarea crizelor și asigurarea depozitelor (CMDI), care include, de asemenea, modificări ale Regulamentului (UE) nr. 806/2014² (Regulamentul privind mecanismul unic de rezoluție sau RMUR) și ale Directivei 2014/49/UE³ (Directiva privind schemele de garantare a depozitelor sau DSGD).

Cadrul UE de gestionare a crizelor este bine stabilit, însă episoadele anterioare de situații de intrare în dificultate a băncilor au arătat că sunt necesare îmbunătățiri. Scopul reformei CMDI (gestionarea crizelor și asigurarea depozitelor) este de a se baza pe obiectivele cadrului de gestionare a crizelor și de a asigura o abordare mai coerentă a rezoluției, astfel încât orice bancă aflată în criză să poată ieși de pe piață în mod ordonat, menținând în același timp stabilitatea financiară, banii contribuabililor și asigurând încrederea deponenților. În special, cadrul de rezoluție existent pentru unele bănci mici și mijlocii trebuie consolidat în ceea ce privește conceperea, punerea în aplicare și, cel mai important, stimulentele pentru aplicarea sa, astfel încât să poată fi aplicat în mod mai credibil acestor bănci.

Contextul propunerii

În urma crizei financiare mondiale și a crizei datoriilor suverane, UE a luat măsuri decisive, în conformitate cu apelurile internaționale la reformă, pentru a crea un sector financiar mai sigur pentru piața unică a UE. Printre acestea se numără furnizarea instrumentelor și a competențelor necesare pentru a gestiona în mod ordonat situația de intrare în dificultate a oricărei bănci, menținând în același timp stabilitatea financiară, finanțele publice și protecția deponenților. Uniunea bancară a fost creată în 2014 și este alcătuită în prezent din doi piloni: un mecanism unic de supraveghere (MUS) și un mecanism unic de rezoluție (MUR). Cu toate acestea, uniunea bancară este încă incompletă și îi lipsește cel de al treilea pilon: un sistem european de asigurare a depozitelor (EDIS)⁴. Propunerea Comisiei de instituire a EDIS⁵, adoptată la 24 noiembrie 2015, este încă pendinte.

Uniunea bancară este sprijinită de un cadru unic de reglementare care, în ceea ce privește CMDI, este alcătuit din trei acte juridice ale UE adoptate în 2014: BRRD, RMUR și DSGD. BRRD definește competențele, normele și procedurile pentru redresarea și rezoluția băncilor,

¹ Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).

² Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO L 225, 30.7.2014, p. 1).

³ Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind schemele de garantare a depozitelor (JO L 173, 12.6.2014, p. 149).

⁴ În plus, nu s-a ajuns încă la un acord cu privire la un mecanism credibil și solid de furnizare de lichidități în procedura de rezoluție în cadrul uniunii bancare, în conformitate cu standardul stabilit de omologii internaționali.

⁵ COM/2015/0586 final.

inclusiv acordurile de cooperare transfrontalieră pentru abordarea situațiilor transfrontaliere de intrare în dificultate a băncilor. RMUR creează Comitetul Unic de Rezoluție (SRB) și Fondul unic de rezoluție (FUR) și definește competențele, normele și procedurile de rezoluție a entităților stabilite în uniunea bancară, în contextul mecanismului unic de rezoluție. DSGD asigură protecția deponenților și stabilește normele pentru utilizarea fondurilor SGD. BRRD și DSGD se aplică în toate statele membre, în timp ce RMUR se aplică în statele membre care participă la uniunea bancară.

Pachetul bancar din 2019, cunoscut și sub denumirea de „pachetul de reducere a riscurilor”, a revizuit BRRD, RMUR, Regulamentul privind cerințele de capital (CRR⁶) și Directiva privind cerințele de capital (CRD)⁷. Aceste revizuiuri au inclus măsuri de respectare a angajamentelor asumate de UE în cadrul forurilor internaționale⁸ de a lua măsuri suplimentare în direcția finalizării uniunii bancare, oferind măsuri credibile de reducere a riscurilor pentru atenuarea amenințărilor la adresa stabilității financiare.

În noiembrie 2020, Eurogrupul a convenit asupra creării și a introducerii timpurii a unui mecanism comun de sprijin pentru FUR de către Mecanismul european de stabilitate (MES)⁹.

Reforma privind gestionarea crizelor și asigurarea depozitelor (CMDI) și implicațiile mai ample pentru uniunea bancară

Împreună cu reforma CMDI, o uniune bancară completă, inclusiv al treilea pilon al acesteia, EDIS, ar oferi un nivel mai ridicat de protecție financiară și de încredere gospodăriilor și întreprinderilor din UE, ar spori încrederea și ar consolida stabilitatea financiară drept condiții necesare pentru creștere, prosperitate și reziliență în cadrul uniunii economice și monetare și în UE în general. Uniunea piețelor de capital completează uniunea bancară, întrucât ambele inițiative sunt esențiale pentru a finanța dubla tranziție (digitală și verde), pentru a intensifica rolul internațional al monedei euro și pentru a consolida autonomia strategică deschisă a UE și competitivitatea sa într-o lume în schimbare, în special având în vedere actualul mediu economic și geopolitic dificil^{10, 11}.

⁶ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

⁷ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

⁸ Comitetul de la Basel pentru supraveghere bancară și Consiliul pentru Stabilitate Financiară (CSF). Consiliul pentru Stabilitate Financiară (versiunea actualizată din 2014), [Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions](#) (Atributele-cheie ale regimurilor eficace de rezoluție a instituțiilor financiare) și (2015), [Principles on Loss-absorbing and Recapitalisation Capacity of Globally Systemically Important Banks \(G-SIBs\) in Resolution, Total Loss-absorbing Capacity \(TLAC\) Term Sheet](#) [Principii privind capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a băncilor de importanță sistemică globală (G-SIB) în cadrul procedurilor de rezoluție, Lista termenilor și condițiilor privind capacitatea totală de absorbție a pierderilor (TLAC)].

⁹ Eurogrupul (30 noiembrie 2020), [Statement of the Eurogroup in inclusive format on the ESM reform and the early introduction of the backstop to the Single Resolution Fund](#) (Declarația Eurogrupului în configurație deschisă privind reforma MES și introducerea timpurie a mecanismului de sprijin pentru Fondul unic de rezoluție). Punerea în aplicare ar urma să aibă loc în perioada 2022-2024. Cu toate acestea, [Acordul de modificare a Tratatului privind Mecanismul european de stabilitate](#) nu a fost încă ratificat.

¹⁰ Comisia Europeană (2020), [Programul de lucru al Comisiei pentru 2021](#), secțiunea 2.3, p. 5.

¹¹ Comisia Europeană (2023), [Competitivitatea pe termen lung a UE: perspectiva după 2030](#).

În iunie 2022, Eurogrupul nu a fost de acord cu un plan de lucru mai cuprinzător pentru finalizarea uniunii bancare prin includerea EDIS. În schimb, Eurogrupul a invitat Comisia să prezinte propuneri legislative mai specifice pentru reformarea cadrului UE de gestionare a crizelor bancare și de asigurare a depozitelor la nivel național¹².

În paralel, în raportul său anual pe 2021 privind uniunea bancară¹³, Parlamentul European a subliniat, de asemenea, importanța finalizării acesteia cu instituirea EDIS și a sprijinit Comisia în ceea ce privește prezentarea unei propuneri legislative privind revizuirea CMDI. Deși EDIS nu a fost avizat în mod explicit de către Eurogrup, acesta ar spori soliditatea reformei CMDI și ar genera synergii și câștiguri în materie de eficiență pentru sector. Un astfel de pachet legislativ ar face parte din agenda pentru finalizarea uniunii bancare, astfel cum s-a subliniat în Orientările politice ale președintei von der Leyen, care au reamintit, de asemenea, importanța EDIS, și cum s-a susținut în mod periodic de lideri¹⁴.

Obiectivele cadrului de gestionare a crizelor și de asigurare a depozitelor (CMDI)

Cadrul CMDI a fost conceput pentru a atenua riscurile și a gestiona intrarea în dificultate a instituțiilor de orice dimensiune, îndeplinind în același timp patru obiective generale:

- (i) protejarea stabilității financiare, evitând în același timp contagiunea, asigurând astfel disciplina pe piață și continuitatea funcțiilor critice pentru societate;
- (ii) garantarea funcționării pieței unice și asigurarea unor condiții de concurență echitabile în întreaga UE;
- (iii) reducerea la minimum a recurgerii la banii contribuabililor și slăbirea legăturii între bănci și entități suverane și
- (iv) protejarea deponenților și asigurarea încrederii consumatorilor.

Cadrul CMDI prevede un set de instrumente care pot fi aplicate în diferitele etape ale ciclului de viață al băncilor aflate în dificultate: măsuri de redresare sprijinite de planuri de redresare elaborate de bănci; măsuri de intervenție timpurie; măsuri de prevenire a intrării în dificultate a unei bănci; planuri de rezoluție elaborate de autoritățile de rezoluție; și un set de instrumente de rezoluție atunci când banca este declarată în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate și se consideră că rezoluția băncii (mai degrabă decât lichidarea acesteia) este în interesul public. În plus, procedurile naționale de insolvență, care nu fac parte din cadrul CMDI¹⁵, continuă să se aplice în cazul băncilor în curs de a intra în dificultate care pot fi tratate în cadrul acestor proceduri naționale, în cazul în care acestea sunt mai potrivite (mai degrabă decât rezoluția) și nu aduc atingere interesului public sau nu pun în pericol stabilitatea financiară.

Cadrul CMDI urmărește să ofere o combinație de surse de finanțare pentru a gestiona intrările în dificultate într-un mod eficient din punct de vedere economic, protejând stabilitatea

¹² Eurogrupul (16 iunie 2022), [Declarația Eurogrupului privind viitorul uniunii bancare](#).

¹³ Parlamentul European (2022), [Raport referitor la uniunea bancară – raportul anual pe 2021](#); Parlamentul European a publicat în fiecare an, începând din 2015, un raport privind uniunea bancară.

¹⁴ Reuniunea la nivel înalt a zonei euro (24 martie 2023), [Declarația reuniunii la nivel înalt a zonei euro, reuniune desfășurată în configurație deschisă](#).

¹⁵ Procedurile naționale de insolvență nu sunt armonizate. Cu toate acestea, decizia autorității de rezoluție de a declanșa procedura de rezoluție a unei bănci în curs de a intra în dificultate, care necesită o comparație între procedura de rezoluție și procedurile naționale de insolvență (evaluarea interesului public), face parte din cadrul CMDI. În cazul în care o autoritate de rezoluție decide să nu declanșeze procedura de rezoluție a unei bănci în curs de a intra în dificultate, cazul este tratat ulterior la nivel național, în cazul în care are loc evaluarea inițierii procedurii de insolvență sau a altor tipuri de proceduri de lichidare, în conformitate cu detaliile specifice ale regimurilor naționale de insolvență.

financiară și deponenții și menținând disciplina pe piață, reducând în același timp recurgerea la bugetul public și, în cele din urmă, costurile pentru contribuabili. Costul rezoluției băncii este acoperit mai întâi din resursele proprii ale băncii, și anume este alocat acționarilor și creditorilor băncii (constituind capacitatea internă a băncii de a absorbi pierderile), ceea ce reduce, de asemenea, hazardul moral și îmbunătățește disciplina pe piață. Dacă este necesar, acesta poate fi completat cu fonduri din scheme de garantare a depozitelor (SGD) și mecanisme de finanțare a rezoluției [fondurile naționale de rezoluție (FR) sau FUR din cadrul uniunii bancare]. Aceste fonduri sunt finanțate prin contribuții din partea tuturor băncilor, indiferent de dimensiunea și de modelul lor de afaceri. În cadrul uniunii bancare, aceste norme au fost integrate și mai mult prin încredințarea către SRB a sarcinii de gestionare și de supraveghere a FUR, care este finanțat prin contribuții din partea sectorului în statele membre participante la uniunea bancară. În funcție de instrumentul aplicat unei bănci aflate în dificultate (de exemplu, măsuri preventive, de precauție, de rezoluție sau alternative în cadrul procedurilor naționale de insolvență) și de detaliile specifice ale cazului, poate fi necesar un control al ajutoarelor de stat¹⁶ pentru intervențiile unui FR/FUR, ale unei SGD sau ale unei finanțări publice de la bugetul de stat.

Motivele propunerii

În pofida progreselor înregistrate începând din 2014, rezoluția a fost rareori aplicată, în special în uniunea bancară. S-au identificat domenii de consolidare și ajustare suplimentară referitoare la cadrul CMDI în ceea ce privește elaborarea, punerea în aplicare și, cel mai important, stimulentele pentru aplicarea acestuia.

Până în prezent, numeroase bănci mici sau mijlocii în curs de a intra în dificultate au fost tratate în cadrul unor regimuri naționale care implică adesea utilizarea banilor contribuabililor (măsuri de salvagardare) în locul plaselor de siguranță finanțate de sectorul bancar, cum ar fi FUR din cadrul uniunii bancare, care nu a fost utilizat până în prezent în cadrul rezoluției. Acest lucru contravine intenției cadrului, astfel cum a fost instituit după criza financiară mondială, care a implicat o schimbare majoră de paradigmă de la salvagardare la recapitalizarea internă. În acest context, costul de oportunitate al mecanismelor de finanțare a rezoluției finanțate de toate băncile este considerabil.

Cadrul de rezoluție nu a îndeplinit pe deplin principalele obiective generale, în special facilitarea funcționării pieței unice a UE în sectorul bancar prin asigurarea unor condiții de concurență echitabile, gestionarea crizelor transfrontaliere și interne și reducerea la minimum a recurgerii la banii contribuabililor.

Motivele sunt cauzate în principal de stimulentele nealiniate în alegerea instrumentului potrivit pentru gestionarea băncilor în curs de a intra în dificultate, ceea ce duce la neaplicarea cadrului armonizat de rezoluție, în favoarea altor căi. Acest lucru se datorează, în general, unei marje largi de apreciere în evaluarea interesului public, dificultăților în ceea ce privește accesul la finanțare în cadrul procedurii de rezoluție fără a impune pierderi deponenților și facilitării accesului la finanțare în afara procedurii de rezoluție. Urmând această cale, există riscul fragmentării și al unor rezultate sub nivelul optim în ceea ce privește gestionarea situațiilor de dificultate ale băncilor, în special ale unor bănci mici și mijlocii.

¹⁶ Normele privind ajutoarele de stat sunt intrinsec legate de cadrul CMDI și complementare acestuia. Aceste norme nu fac obiectul prezentei revizuirii și al prezentei evaluări a impactului. Pentru a asigura coerența între cele două cadre, Eurogrupul a invitat Comisia, în noiembrie 2020, să efectueze o revizuire a cadrului privind ajutoarele de stat pentru bănci și să o finalizeze în paralel cu revizuirea cadrului CMDI, asigurând intrarea sa în vigoare în același timp cu cadrul CMDI actualizat.

Revizuirea cadrului CMDI și interacțiunea cu procedurile naționale de insolvență ar trebui să ofere soluții pentru abordarea acestor probleme. Aceasta ar trebui, de asemenea, să permită cadrului să își îndeplinească pe deplin obiectivele și să fie adecvat scopului pentru toate băncile din UE, indiferent de dimensiunea acestora, de modelul lor de afaceri și de structura răspunderii, chiar și pentru unele bănci mici și mijlocii, dacă circumstanțele predominante o impun. Revizuirea ar trebui să vizeze asigurarea unei aplicări consecvente a normelor în toate statele membre, asigurând condiții de concurență mai echitabile, protejând în același timp stabilitatea financiară și deponenții, prevenind contagiunea și reducând recurgerea la banii contribuabililor. În special, cadrul ar trebui să fie îmbunătățit pentru a facilita rezoluția unor bănci mici și mijlocii, astfel cum s-a preconizat inițial, prin atenuarea impactului asupra stabilității financiare și a economiei reale fără a recurge la finanțare publică și prin stimularea încrederii deponenților acestora, care sunt în principal gospodării și întreprinderi mici și mijlocii (IMM-uri). În ceea ce privește amploarea modificărilor avute în vedere, revizuirea CMDI nu urmărește să reformeze cadrul actual, ci mai degrabă să aducă îmbunătățirile atât de necesare în mai multe domenii-cheie pentru ca acest cadru să funcționeze așa cum a fost prevăzut pentru toate băncile.

Rezumatul elementelor de reformă privind gestionarea crizelor și asigurarea depozitelor (CMDI)

Modificările incluse în pachetul privind CMDI acoperă o serie de aspecte de politică și constituie un răspuns coerent la problemele identificate:

- extinderea domeniului de aplicare al rezoluției prin revizuirea evaluării interesului public, atunci când acest lucru permite atingerea obiectivelor cadrului, de exemplu protejarea stabilității financiare, a banilor contribuabililor și a încrederii deponenților mai bine decât procedurile naționale de insolvență;
- consolidarea finanțării în cadrul rezoluției prin completarea capacității interne a instituțiilor de a absorbi pierderile, care rămâne prima linie de apărare, cu utilizarea fondurilor SGD în cadrul rezoluției pentru a ajuta la accesarea fondurilor de rezoluție fără a impune pierderi deponenților, după caz, sub rezerva unor condiții și a unor mecanisme de siguranță;
- modificarea rangului creanțelor în caz de insolvență și asigurarea unei preferințe generale pentru deponenți cu o preferință acordată deponenților pe un singur nivel, cu scopul de a permite utilizarea fondurilor SGD în alte măsuri decât rambursarea depozitelor acoperite;
- armonizarea testului celui mai mic cost pentru toate tipurile de intervenții ale SGD în afara rambursării depozitelor acoperite în caz de insolvență pentru a îmbunătăți condițiile de concurență echitabile și a asigura coerența rezultatelor;
- clarificarea cadrului de intervenție timpurie prin eliminarea suprapunerilor dintre intervenția timpurie și măsurile de supraveghere, oferind securitate juridică în ceea ce privește condițiile aplicabile și facilitând cooperarea dintre autoritățile competente și autoritățile de rezoluție;
- asigurarea unei declanșări timpurii a procedurii de rezoluție; și
- îmbunătățirea gradului de protecție a deponenților (de exemplu, îmbunătățiri specifice ale unor dispoziții din DSGD în ceea ce privește domeniul de aplicare al protecției și al cooperării transfrontaliere, armonizarea opțiunilor naționale și îmbunătățirea transparenței privind soliditatea financiară a SGD-urilor).

- **Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică vizat**

Propunerea prezintă modificări ale legislației existente pentru a asigura coerența deplină a acestora cu dispozițiile de politică existente în domeniul gestionării crizelor bancare și al asigurării depozitelor. Revizuirea BRRD/RMUR și a DSGD are ca scop îmbunătățirea funcționării cadrului într-un mod care să ofere autorităților de rezoluție instrumentele necesare pentru a putea gestiona intrarea în dificultate a oricărei bănci, indiferent de dimensiunea și de modelul de afaceri, în vederea menținerii stabilității financiare, a protejării deponenților și a evitării recurgerii la banii contribuabililor.

- **Coerența cu alte politici ale UE**

Propunerea se bazează pe reformele realizate în urma crizei financiare care a condus la crearea uniunii bancare și a cadrului unic de reglementare pentru toate băncile din UE.

Propunerea contribuie la consolidarea legislației financiare a UE adoptate în ultimul deceniu pentru a reduce riscurile din sectorul financiar și pentru a asigura o gestionare ordonată a situațiilor de intrare în dificultate a băncilor. Scopul este de a consolida sistemul bancar și, în cele din urmă, de a promova finanțarea durabilă a activității economice în UE. Aceasta este pe deplin coerentă cu obiectivele fundamentale ale UE de promovare a stabilității financiare, de reducere a sprijinului contribuabililor în contextul rezoluției bancare și de protejare a încrederii deponenților. Aceste obiective sunt favorabile unui nivel ridicat de competitivitate și de protecție a consumatorilor.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

- **Temeiul juridic**

Propunerea modifică o directivă existentă, BRRD, în special în ceea ce privește îmbunătățirea aplicării instrumentelor care sunt deja disponibile în cadrul de redresare și rezoluție a instituțiilor bancare, clarificând condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție, facilitând accesul la plasele de siguranță în caz de intrare în dificultate a unei bănci și îmbunătățind claritatea și coerența normelor de finanțare. Prin stabilirea unor cerințe armonizate de aplicare a cadrului CMDI în cazul băncilor de pe piața internă, propunerea reduce considerabil riscul unor norme naționale divergente în statele membre, care ar putea denatura concurența pe piața internă.

În consecință, temeiul juridic al propunerii este același cu temeiul juridic al actului legislativ inițial, și anume articolul 114 din TFUE. Această dispoziție permite adoptarea unor măsuri de armonizare a dispozițiilor naționale care au ca obiectiv instituirea și funcționarea pieței interne.

- **Subsidiaritatea (în cazul competențelor neexclusive)**

Temeiul juridic se încadrează în domeniul pieței interne, considerat a face obiectul competenței partajate, astfel cum este definită la articolul 4 din TFUE. Majoritatea acțiunilor avute în vedere reprezintă actualizări și modificări ale dreptului existent al Uniunii și, ca atare, vizează domenii în care UE și-a exercitat deja competența și nu intenționează să înceteze exercitarea acestei competențe.

Având în vedere că obiectivele urmărite de măsurile propuse vizează completarea unor acte legislative în vigoare ale UE, acestea pot fi realizate mai bine la nivelul UE decât prin diferite inițiative naționale. În special, motivația care stă la baza unui regim de rezoluție specific și armonizat la nivelul UE pentru toate băncile din UE a fost prezentată la începutul cadrului, în 2014. Principalele sale caracteristici reflectă orientările internaționale și „Atributele-cheie ale

regimurilor eficace de rezoluție a instituțiilor financiare” adoptate de Consiliul pentru Stabilitate Financiară în urma crizei financiare mondiale din 2008.

Principiul subsidiarității este integrat în cadrul de rezoluție existent. Obiectivele sale, și anume armonizarea normelor și a proceselor de rezoluție, nu pot fi realizate în mod satisfăcător prin acțiunea statelor membre. Mai degrabă, având în vedere efectele pe care le are intrarea în dificultate a oricărei instituții în întreaga UE, acestea pot fi realizate mai bine la nivelul UE prin acțiuni la nivelul UE.

Intenția cadrului de rezoluție existent a fost întotdeauna de a oferi un set comun de instrumente pentru a aborda în mod eficace și ordonat intrarea în dificultate a oricărei bănci, indiferent de dimensiunea, modelul de afaceri sau localizarea acesteia, atunci când acest lucru este necesar pentru a menține stabilitatea financiară a UE, a statului membru sau a regiunii în care aceasta își desfășoară activitatea, precum și pentru a proteja deponenții fără a se baza pe fonduri publice.

Propunerea modifică anumite dispoziții ale BRRD pentru a îmbunătăți cadrul existent, în special în ceea ce privește aplicarea acestuia în cazul unor bănci mici și mijlocii, deoarece, în caz contrar, este posibil ca acesta să nu își atingă obiectivele.

Riscurile la adresa stabilității financiare, a încrederii deponenților sau a utilizării finanțelor publice într-un stat membru pot avea un impact major la nivel transfrontalier și pot contribui în cele din urmă la fragmentarea pieței unice. Lipsa de acțiune la nivelul UE pentru băncile mai puțin semnificative și percepția că acestea sunt excluse dintr-o plasă de siguranță mutualizată ar putea afecta, de asemenea, capacitatea acestora de a avea acces la piețe și de a atrage deponenți, în comparație cu băncile semnificative. În plus, soluțiile naționale de abordare a situațiilor de intrare în dificultate a băncilor ar înrăutăți legătura dintre bănci și entitățile suverane și ar submina ideea care stă la baza uniunii bancare de a introduce o schimbare de paradigmă de la salvare la recapitalizare internă.

Acțiunile întreprinse la nivelul UE pentru reformarea cadrului de rezoluție nu vor prevedea strategia care ar trebui adoptată în cazul intrării în dificultate a băncilor. Alegerea între o strategie/un instrument de rezoluție armonizat(ă) la nivelul UE și strategia națională de lichidare va rămâne la latitudinea autorității de rezoluție, pe baza evaluării interesului public. Aceasta este adaptată la fiecare caz specific de intrare în dificultate și nu este determinată în mod automat de considerente precum dimensiunea băncii, acoperirea geografică a activităților sale și structura sectorului bancar. În practică, acest lucru face ca evaluarea interesului public să constituie testul de subsidiaritate în UE.

Astfel, deși este necesar să se evalueze de la caz la caz dacă o bancă trebuie sau nu să fie supusă rezoluției, este esențial să se păstreze posibilitatea ca toate băncile să fie supuse rezoluției și ca autoritățile de rezoluție să aibă stimulentele potrivite pentru a opta pentru rezoluție, având în vedere caracterul potențial sistemic al tuturor instituțiilor, astfel cum se prevede deja în BRRD.

Statele membre pot lua în continuare în considerare lichidarea unor bănci mici sau mijlocii în temeiul cadrului reformat. În acest sens, regimurile naționale de insolvență (care nu sunt armonizate) rămân în vigoare atunci când o procedură de insolvență este considerată o alternativă mai bună la rezoluție. În acest mod se păstrează continuitatea instrumentelor, inclusiv a celor din afara rezoluției, cum ar fi: măsuri preventive și de precauție; instrumente de rezoluție; măsuri alternative în cadrul procedurilor naționale de insolvență și rambursarea depozitelor acoperite în caz de lichidare prin vânzarea individuală a bunurilor.

Prin urmare, modificarea BRRD este considerată cea mai bună opțiune. Aceasta asigură echilibrul corect între armonizarea normelor și menținerea flexibilității naționale, acolo unde

este cazul. Modificările ar promova și mai mult aplicarea uniformă a cadrului de rezoluție și convergența practicilor autorităților de supraveghere și ale celor de rezoluție, asigurând, totodată, condiții de concurență echitabile pe întreaga piață internă a serviciilor bancare. Acest lucru este deosebit de important în sectorul bancar, în care numeroase instituții își desfășoară activitatea pe întreaga piață unică a UE. Normele naționale nu ar realiza aceste obiective.

- **Proportionalitatea**

În temeiul principiului proporționalității, conținutul și forma acțiunii UE nu trebuie să depășească ceea ce este necesar pentru îndeplinirea obiectivelor sale, în conformitate cu obiectivele generale ale tratatelor.

Proportionalitatea a făcut parte integrantă din evaluarea impactului care însoțește prezenta propunere. Modificările propuse au fost evaluate individual în raport cu obiectivul proporționalității. În plus, lipsa proporționalității normelor existente a fost evaluată în mai multe domenii și au fost analizate opțiuni specifice menite să reducă sarcina administrativă și costurile de conformare ale instituțiilor mai mici, în special prin eliminarea obligației de a stabili cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile (MREL) pentru anumite tipuri de entități.

Condițiile de acces la mecanismele de finanțare a rezoluției în cadrul actual nu țin suficient cont de distincțiile pe motive de proporționalitate bazate pe strategia de rezoluție, dimensiunea și/sau modelul de afaceri. Capacitatea băncilor de a îndeplini condițiile de acces la mecanismul de finanțare a rezoluției depinde de stocul de instrumente care pot face obiectul recapitalizării interne disponibile în bilanțurile lor la momentul intervenției. Cu toate acestea, dovezile sugerează că unele bănci (mici și mijlocii) de pe anumite piețe se confruntă cu dificultăți structurale în ceea ce privește consolidarea MREL. Pentru aceste bănci, având în vedere structura specifică a răspunderii lor (în special pentru cele care se bazează în mod semnificativ pe finanțarea depozitelor), anumite depozite ar trebui să facă obiectul recapitalizării interne pentru a avea acces la mecanismul de finanțare a rezoluției, ceea ce poate crea preocupări legate de stabilitatea financiară și fezabilitatea operațională, având în vedere impactul economic și social în mai multe state membre. Modificările propuse (de exemplu, norme clare privind adaptarea MREL la strategiile de rezoluție prin transfer, introducerea unei preferințe acordate deponenților pe un singur nivel și permiterea fondurilor SGD să acopere decalajul în ceea ce privește accesul la mecanismul de finanțare a rezoluției) ar îmbunătăți accesul la finanțare în caz de rezoluție. Acestea ar introduce, de asemenea, o mai mare proporționalitate pentru băncile care ar face obiectul rezoluției în baza strategiilor de transfer, permițând protejarea depozitelor împotriva recapitalizării interne, după caz, și abordând în mod eficace problema finanțării rezoluției, fără a slăbi condițiile minime de recapitalizare internă pentru accesarea mecanismului de finanțare a rezoluției.

- **Alegerea instrumentului**

Se propune ca măsurile să fie puse în aplicare prin modificarea BRRD printr-o directivă. Măsurile propuse se referă la sau dezvoltă în continuare dispozițiile deja existente incluse în acest instrument juridic.

Unele dintre modificările propuse, de exemplu cele care afectează ieșirea de pe piață în urma unei evaluări negative a interesului public, ar lăsa statelor membre un grad suficient de flexibilitate, în etapa de transpunere în dreptul intern, pentru a menține norme naționale diferite privind lichidarea.

3. REZULTATELE EVALUĂRILOR *EX POST*, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRILOR IMPACTULUI

- **Evaluări *ex post*/verificări ale adecvării legislației existente**

Cadrul CMDI a fost conceput pentru a preveni și a gestiona intrarea în dificultate a instituțiilor de orice dimensiune sau model de afaceri. Acesta a fost elaborat cu scopul de a menține stabilitatea financiară, de a proteja deponenții, de a reduce la minimum utilizarea sprijinului public, de a limita hazardul moral și de a îmbunătăți piața internă a serviciilor financiare. Evaluarea a concluzionat că, în general, cadrul CMDI ar trebui să fie îmbunătățit în anumite privințe, cum ar fi o mai bună protecție a banilor contribuabililor.

În special, evaluarea arată că securitatea juridică și previzibilitatea în gestionarea situațiilor de intrare în dificultate a băncilor rămân insuficiente. Decizia autorităților publice de a recurge la rezoluție sau la insolvență poate varia considerabil de la un stat membru la altul. În plus, plasele de siguranță finanțate de sectorul bancar nu sunt întotdeauna eficace și continuă să existe condiții divergente de acces la finanțare în cadrul procedurii de rezoluție și în afara acesteia. Acestea afectează stimulentele și creează oportunități de arbitraj atunci când se iau decizii cu privire la instrumentul de gestionare a crizelor care trebuie utilizat. În cele din urmă, protecția deponenților rămâne inegală și inconsecventă la nivelul statelor membre într-o serie de domenii.

- **Consultările cu părțile interesate**

Comisia a efectuat schimburi ample prin diferite instrumente de consultare pentru a ajunge la toate părțile interesate implicate, pentru a înțelege mai bine modul în care a funcționat cadrul, precum și posibilitățile de îmbunătățire.

În 2020, Comisia a lansat o consultare cu privire la o evaluare inițială combinată a impactului și la o foaie de parcurs menită să ofere o analiză detaliată a acțiunilor care trebuie întreprinse la nivelul UE și a impactului potențial al diferitelor opțiuni de politică asupra economiei, a societății și a mediului.

În 2021, Comisia a lansat două consultări: o consultare specifică și o consultare publică pentru a solicita feedback din partea părților interesate cu privire la modul în care a fost aplicat cadrul CMDI și opinii cu privire la posibile modificări. Consultarea specifică, care cuprinde 39 de întrebări tehnice generale și specifice, a fost disponibilă numai în limba engleză și a fost deschisă în perioada 26 ianuarie-20 aprilie 2021. Consultarea publică a constat în 10 întrebări generale, disponibile în toate limbile UE și s-a desfășurat în perioada 25 februarie-20 mai 2021.

În plus, la 18 martie 2021, Comisia a găzduit o conferință la nivel înalt la care au participat reprezentanți ai tuturor părților interesate relevante. Conferința a confirmat importanța unui cadru eficace, dar a evidențiat, de asemenea, deficiențele actuale.

De asemenea, personalul Comisiei a consultat în mod repetat statele membre cu privire la punerea în aplicare de către UE a cadrului CMDI și la posibilele revizuri ale BRRD/RMUR și DSGD în contextul Grupului de experți în materie de servicii bancare, asigurări și plăți. În paralel cu discuțiile din cadrul grupului de experți, aspectele abordate în prezenta propunere au fost, de asemenea, abordate în cadrul reuniunilor organismelor pregătitoare ale Consiliului, și anume Grupul de lucru pentru servicii financiare și uniunea bancară al Consiliului și Grupul de lucru la nivel înalt privind EDIS.

În plus, în cursul etapei pregătitoare a legislației, personalul Comisiei a organizat, de asemenea, numeroase reuniuni (fizice și virtuale) cu reprezentanți ai sectorului bancar și cu alte părți interesate.

Rezultatele tuturor inițiativelor menționate mai sus au stat la baza elaborării prezentei propuneri și a evaluării impactului care o însoțește. Acestea au furnizat dovezi clare cu privire la necesitatea de a actualiza și de a completa normele actuale pentru a realiza în cel mai înalt grad obiectivele cadrului. Anexa 2 la evaluarea impactului prezintă rezumatele acestor consultări și ale conferinței publice.

- **Obținerea și utilizarea expertizei**

Comisia a lansat o solicitare de aviz adresată Autorității Bancare Europene (ABE) cu privire la finanțarea în procedurile de insolvență și rezoluție. Comisia a solicitat consultanță tehnică specifică pentru: (i) a evalua dificultatea raportată pentru unele bănci mici și mijlocii de a emite suficiente instrumente financiare capabile să absoarbă pierderile; (ii) a analiza cerințele actuale pentru a avea acces la sursele de finanțare disponibile în cadrul actual; și (iii) a evalua impactul cantitativ al diferitelor opțiuni de politică posibile în domeniul finanțării în procedurile de rezoluție și insolvență și eficacitatea acestora în atingerea obiectivelor de politică. ABE a răspuns în octombrie 2021¹⁷.

Comisia a beneficiat, de asemenea, de avizul furnizat de platforma „Pregătiți pentru viitor” în decembrie 2021. Avizul a subliniat necesitatea de a asigura adecvarea la scop a cadrului CMDI pentru toate băncile, în mod proporțional, ținând seama de impactul potențial asupra încrederii deponenților și asupra stabilității financiare.

- **Evaluarea impactului¹⁸**

Propunerea a făcut obiectul unei ample evaluări a impactului, ținând seama de feedbackul primit de la părțile interesate și de necesitatea de a aborda diverse aspecte interconectate care acoperă trei texte juridice diferite.

Evaluarea impactului a luat în considerare o serie de opțiuni de politică pentru a aborda problemele identificate în conceperea și punerea în aplicare a cadrului de gestionare a crizelor și de asigurare a depozitelor. Având în vedere legăturile strânse dintre setul de instrumente de gestionare a crizelor și finanțarea acestuia, evaluarea impactului a luat în considerare pachete de opțiuni de politică ce reunesc caracteristicile de proiectare relevante ale cadrului CMDI pentru a asigura o abordare cuprinzătoare și coerentă. Unele modificări propuse – legate de măsurile de intervenție timpurie, de indicatorii de declanșare pentru a stabili dacă o bancă este în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate și de armonizarea anumitor caracteristici ale DSGD – sunt comune tuturor pachetelor de opțiuni luate în considerare.

Diferitele pachete de opțiuni se axează în principal pe analizarea spectrului de posibilități de extindere credibilă și eficace a domeniului de aplicare al rezoluției în funcție de nivelul de ambiție în ceea ce privește facilitarea accesului la finanțare. În special, opțiunile de politică iau în considerare facilitarea utilizării fondurilor SGD în cadrul procedurii de rezoluție, inclusiv ca punte, în cadrul mecanismului de siguranță al testului celui mai mic cost, pentru a îmbunătăți proporționalitatea accesului la mecanismele de finanțare a rezoluției pentru bănci, în special pentru unele bănci mici și mijlocii, care fac obiectul unor strategii de transfer cu ieșire de pe piață. În plus, opțiunile de politică analizează posibilitatea de a utiliza fondurile SGD într-un mod mai eficace și mai eficient, în cadrul unui test armonizat al celui mai mic cost pentru alte măsuri decât rambursarea depozitelor acoperite, urmărind să îmbunătățească

¹⁷ ABE (22 octombrie 2021), [Call for advice regarding funding in resolution and insolvency](#) (Solicitare de aviz privind finanțarea în procedurile de rezoluție și de insolvență).

¹⁸ A se vedea trimerile la SWD(2023) 226 (fișa sintetică a evaluării impactului) și SEC(2023) 230 (avizul pozitiv al Comitetului de control normativ).

compatibilitatea stimulentei pentru autoritățile de rezoluție atunci când selectează instrumentul cel mai adecvat pentru gestionarea unei crize. Deblocarea fondurilor SGD pentru alte măsuri decât rambursarea depozitelor acoperite depinde de locul pe care îl ocupă SGD în ierarhia creanțelor. Prin urmare, opțiunile de politică analizează, de asemenea, diferite scenarii de armonizare a preferinței acordate deponenților.

Având în vedere aceste elemente, evaluarea impactului analizează trei pachete posibile de opțiuni de politică ce oferă rezultate cu diferite niveluri de ambiție. Fiecare pachet urmărește să creeze un cadru bazat pe stimulente, prin încurajarea aplicării instrumentelor de rezoluție într-un mod mai coerent, prin creșterea securității juridice și a previzibilității, prin asigurarea unor condiții de concurență echitabile și prin facilitarea accesului la plase de siguranță comune, menținând în același timp unele alternative în afara rezoluției în cadrul procedurilor naționale de insolvență. Cu toate acestea, prin concepție, pachetele de opțiuni realizează aceste obiective într-o măsură variabilă, iar fezabilitatea lor politică diferă.

Opțiunea preferată are în vedere îmbunătățiri ambițioase ale ecuației de finanțare, oferind posibilitatea extinderii substanțiale a domeniului de aplicare al rezoluției pentru a include un număr mai mare de bănci mici și mijlocii și o mai bună aliniere a stimulentei pentru a decide cu privire la cel mai bun instrument de criză pentru aceste instituții. Această opțiune a fost considerată mai eficientă, mai eficientă și mai coerentă în ceea ce privește atingerea obiectivelor cadrului în raport cu alte opțiuni, inclusiv cu scenariul de referință în care nu se ia nicio măsură. În special, eliminarea super-preferinței pentru SGD a fost identificată ca fiind mijlocul cel mai eficient de a garanta că fondurile SGD pot fi utilizate în cadrul procedurii de rezoluție. Existența unei super-preferințe pentru creanțele SGD este principalul motiv pentru care fondurile SGD nu pot fi utilizate aproape niciodată în afara unei rambursări a depozitelor acoperite în caz de insolvență, din cauza impactului pe care îl are asupra rezultatului testului celui mai mic cost care privilegiază o rambursare. Cu toate acestea, s-a constatat că super-preferința ajunge să protejeze mijloacele financiare ale SGD și ale sectorului bancar împotriva unei eventuale realimentări prin împiedicarea oricărei intervenții a SGD în cadrul procedurii de rezoluție, fără a aduce o protecție mai bună pentru depozitele acoperite. Prin urmare, eliminarea super-preferinței pentru SGD este necesară pentru a aborda rezultatul existent al evaluării testului celui mai mic cost care tinde spre efectuarea rambursărilor și pentru a oferi o finanțare adecvată în cadrul procedurii de rezoluție, astfel încât rezoluția unor bănci mici și mijlocii să fie fezabilă prin transferul de activitate și ieșirea de pe piață a băncii aflate în dificultate.

Evaluarea impactului a inclus, de asemenea, o altă opțiune constând într-o reformă ambițioasă a cadrului CMDI, inclusiv a EDIS, sub forma unui model hibrid intermediar, diferit de propunerea Comisiei din 2015. Această opțiune recunoaște importanța instituirii unui sistem comun de asigurare a depozitelor pentru soliditatea cadrului și finalizarea uniunii bancare; cu toate acestea, opțiunea a fost evaluată ca fiind nefezabilă din punct de vedere politic în această etapă.

Propunerea ar implica costuri pentru autorități și pentru anumite bănci, în funcție de măsura în care rezoluția ar fi extinsă pe baza unor evaluări de la caz la caz ale interesului public și de circumstanțele specifice fiecărui caz. Utilizarea fondurilor SGD și a FR/FUR ar fi mai eficientă din punctul de vedere al costurilor în ceea ce privește mijloacele financiare care trebuie utilizate, însă poate declanșa, de asemenea, nevoi de realimentare prin contribuții din partea sectorului. În ansamblu, costurile pentru autoritățile de rezoluție și pentru bănci ar fi însă compensate prin beneficiile unei pregătiri mai intense pentru un spectru mai larg de bănci, prin clarificarea stimulentei atunci când se decide cu privire la instrumentele de criză care trebuie utilizate, prin reducerea recurgerii la fondurile contribuabililor și prin creșterea stabilității financiare și a încrederii deponenților, toate acestea datorită unor norme mai clare

și accesului la plase de siguranță finanțate de sectorul bancar. Pentru consumatori și public, costurile ar trebui să fie limitate și compensate în mod clar de beneficii, în special prin creșterea protecției deponenților, stabilitate financiară și reducerea utilizării banilor contribuabililor.

Comitetul de control normativ a avizat evaluarea impactului în urma unui prim aviz negativ. Pentru a răspunde observațiilor formulate de comitet, evaluarea impactului a fost extinsă pentru a include explicații suplimentare cu privire la: (i) natura problemelor pe care revizuirea urmărește să le abordeze și avantajele generale ale procedurii de rezoluție în comparație cu procedura de insolvență pentru a proteja stabilitatea financiară, încrederea deponenților și pentru a reduce la minimum recurgerea la banii contribuabililor; (ii) clarificări cu privire la modul în care reforma respectă principiul subsidiarității; și (iii) detalii suplimentare cu privire la alte aspecte, cum ar fi coerența cu revizuirea normelor privind ajutoarele de stat, interacțiunea cu propunerea Comisiei din 2015 privind EDIS, modul în care s-a ținut cont de avizul ABE sau condițiile în care SGD ar putea interveni în rezoluție.

- **Adecvarea reglementărilor și simplificarea**

Revizuirea se axează în principal pe structura și funcționarea generală a cadrului de gestionare a crizelor și de asigurare a depozitelor, acordându-se o atenție deosebită băncilor mici și mijlocii și unui tratament mai echitabil al deponenților. Se preconizează că reforma propusă va aduce beneficii în ceea ce privește eficacitatea cadrului și claritatea juridică.

Reforma este neutră din punct de vedere tehnologic și nu are impact asupra pregătirii digitale.

- **Drepturile fundamentale**

UE s-a angajat să respecte standarde ridicate de protecție a drepturilor fundamentale și este parte la numeroase convenții privind drepturile omului. În acest context, propunerea respectă aceste drepturi, astfel cum au fost enumerate în principalele convenții ale ONU privind drepturile omului, în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care este parte integrantă a tratatelor UE, și în Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Propunerea nu are implicații asupra bugetului UE.

5. ALTE ELEMENTE

- **Planuri de punere în aplicare și măsurile de monitorizare, evaluare și raportare**

Propunerea prevede obligația statelor membre de a transpune modificările aduse BRRD în legislația lor națională în termen de 18 luni de la intrarea în vigoare a directivei de modificare.

Propunerea include cerințe ca ABE să emită standarde în legătură cu anumite dispoziții ale cadrului și să raporteze Comisiei cu privire la punerea efectivă în aplicare a acestuia, de exemplu în ceea ce privește evaluările posibilității de soluționare efectuate de autoritățile de rezoluție sau pregătirea pentru executarea rezoluției.

Legislația va face obiectul unei evaluări după cinci ani de la termenul de punere în aplicare, pentru a i se evalua eficacitatea și eficiența în ceea ce privește atingerea obiectivelor și pentru a se decide dacă sunt necesare noi măsuri sau modificări.

6. EXPLICAȚIA DETALIATĂ A DISPOZIȚIILOR SPECIFICE ALE PROPUNERII

Măsuri de intervenție timpurie și pregătirea rezoluției

Condițiile de aplicare a măsurilor de intervenție timpurie, inclusiv destituirea conducerii și numirea administratorilor temporari, se modifică pentru a elimina ambiguitatea și pentru a oferi autorităților competente securitatea juridică necesară. Articolul 27 alineatul (1), articolul 28 și articolul 29 alineatul (1) se modifică pentru a prevedea că măsurile de intervenție timpurie pot fi utilizate atunci când sunt îndeplinite condițiile pentru aplicarea măsurilor de supraveghere în temeiul CRD sau al Directivei (UE) 2019/2034¹⁹ (Directiva privind firmele de investiții sau IFD), dar aceste măsuri nu au fost luate de instituție sau sunt considerate insuficiente pentru a soluționa problemele identificate. Se mențin indicatorii de declanșare existenți care nu sunt acoperiți de CRD sau IFD. În același timp, se elimină secvențierea internă între măsurile de intervenție timpurie, demiterea administratorilor și numirea administratorilor temporari – conform propunerii, toate acestea fac obiectul acelorași indicatori de declanșare, dar autoritățile competente au obligația de a respecta principiul proporționalității atunci când aleg cea mai potrivită măsură pentru fiecare circumstanță. Se menține mandatul ABE pentru orientările care promovează aplicarea consecventă a indicatorilor de declanșare.

Măsurile de intervenție timpurie enumerate la articolul 27 din BRRD care se suprapuneau cu competențele de supraveghere disponibile în temeiul articolului 104 din CRD sau al articolului 49 din IFD (în ceea ce privește examinarea situației financiare de către organul de conducere, demiterea administratorilor care nu mai îndeplinesc criteriile de eligibilitate, modificări ale strategiei de afaceri și ale structurii operaționale a instituției) se elimină din BRRD și se mențin numai în CRD/IFD. Acest lucru ar trebui să abordeze provocările practice și administrative observate de autoritățile competente în aplicarea măsurilor care se suprapun.

Pentru a extinde dispozițiile limitate din BRRD care impun cooperarea dintre autoritățile competente și autoritățile de rezoluție atunci când situația financiară a unei bănci începe să se deterioreze, un nou articol 30a detaliază interacțiunile și responsabilitățile autorităților competente și ale autorităților de rezoluție în perioada premergătoare rezoluției. Autoritatea competentă are obligația de a notifica autoritatea de rezoluție atunci când adoptă anumite măsuri de supraveghere în temeiul CRD sau al IFD (în special cele care se suprapuneau anterior cu măsurile de intervenție timpurie), atunci când consideră că sunt îndeplinite condițiile pentru o intervenție timpurie și atunci când aplică efectiv măsurile de intervenție timpurie. Autoritățile competente, în cooperare cu autoritățile de rezoluție, ar trebui să monitorizeze situația financiară a instituției și respectarea de către aceasta a oricărei măsuri impuse. În același timp, autoritatea competentă trebuie să furnizeze autorității de rezoluție toate informațiile necesare pentru pregătirea rezoluției sau să solicite instituției înseși să le furnizeze. De asemenea, se clarifică faptul că autoritatea de rezoluție are competența de a scoate pe piață sau de a lua măsuri pentru scoaterea pe piață a instituției și de a solicita crearea unei camere de date virtuale, fără a depinde de aplicarea prealabilă a măsurilor de intervenție timpurie. Autoritățile competente și autoritățile de rezoluție au obligația de a coopera îndeaproape atunci când intenționează să ia măsuri de intervenție timpurie sau de pregătire a rezoluției pentru a asigura coerența și eficacitatea.

¹⁹ Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind supravegherea prudențială a firmelor de investiții și de modificare a Directivelor 2002/87/CE, 2009/65/CE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/59/UE și 2014/65/UE (JO L 314, 5.12.2019, p. 64).

Avertizare timpurie în caz de intrare în dificultate sau de susceptibilitate de a intra în dificultate

Articolul 30a include obligația autorității competente de a notifica suficient de devreme autoritatea de rezoluție de îndată ce consideră că există un risc semnificativ ca o instituție sau o entitate să îndeplinească condițiile pentru a fi evaluată ca fiind în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate, astfel cum se prevede la articolul 32 alineatul (4). Această notificare ar trebui să includă motivele evaluării autorității competente, precum și o prezentare generală a soluțiilor alternative care ar putea împiedica intrarea în dificultate a instituției sau a entității în cauză într-un interval de timp rezonabil.

Recunoscând rolul esențial pe care îl joacă momentul în care se iau măsurile de rezoluție în ceea ce privește menținerea, pe cât posibil, a nivelurilor de capital, de MREL și de lichiditate ale instituției sau ale entității și, la un nivel mai general, pentru a se asigura că există condițiile necesare pentru ca autoritatea de rezoluție să execute cu succes strategia de rezoluție pregătită pentru fiecare instituție sau entitate, autoritatea de rezoluție este împuternicită să evalueze, în strânsă cooperare cu autoritatea competentă, ceea ce consideră a fi un interval de timp rezonabil pentru a căuta soluții de natură privată sau administrativă, capabile să prevină intrarea în dificultate. Pe parcursul acestei perioade de avertizare timpurie, autoritatea competentă ar trebui să își exercite în continuare competențele, asigurând în același timp legătura cu autoritatea de rezoluție în conformitate cu articolul 30a. Autoritatea competentă și autoritatea de rezoluție ar trebui să monitorizeze, în strânsă cooperare, evoluția situației instituției sau a entității și punerea în aplicare a măsurilor alternative. În acest context, autoritatea de rezoluție și autoritatea competentă ar trebui să se reunească periodic, cu o frecvență stabilită de autoritatea de rezoluție.

În cazul în care nu se găsește sau nu se pune în aplicare în acest interval de timp nicio măsură alternativă adecvată care să prevină intrarea în dificultate, autoritatea competentă ar trebui să evalueze dacă instituția sau entitatea este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate. În cazul în care autoritatea competentă ajunge la concluzia că instituția sau entitatea este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, aceasta ar trebui să comunice oficial acest lucru autorității de rezoluție, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 32 alineatele (1) și (2). Autoritatea de rezoluție poate, de asemenea, să efectueze în mod direct această evaluare, în cazul în care statul membru și-a exercitat opțiunea națională prevăzută la articolul 32 alineatul (2). Autoritatea de rezoluție ar trebui în continuare să stabilească dacă sunt îndeplinite condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție. În cazul în care din evaluarea interesului public rezultă necesitatea rezoluției instituției sau a entității, autoritatea de rezoluție ar trebui să adopte ulterior o decizie prin care să ia măsuri de rezoluție. Acest lucru este în concordanță cu jurisprudența recentă a Curții de Justiție a UE referitoare la o cauză care are loc în cadrul uniunii bancare, conform căreia evaluarea BCE este o măsură pregătitoare menită să permită SRB să ia o decizie cu privire la rezoluția unei bănci. În plus, Curtea a precizat că este de competența exclusivă a SRB să aprecieze condițiile necesare pentru aplicarea măsurii de rezoluție, sub rezerva aprobării schemei de rezoluție de către Comisie și, dacă este cazul, a lipsei de obiecții din partea Consiliului²⁰.

Evaluarea interesului public

Cadrul CMDI a fost conceput pentru a preveni și a gestiona intrarea în dificultate a instituțiilor de orice dimensiune, protejând în același timp deponenții și contribuabilii. Atunci

²⁰ Ordonanța din 6 mai 2019, ABLV Bank/BCE, T-281/18, EU:T:2019:296, punctele 34-36, și Hotărârea din 6 mai 2021, ABLV Bank/BCE, C-551/19 P și C-552/19 P, EU:C:2021:369, punctele 62-71.

când se consideră că o bancă este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate și există un interes public pentru rezoluția acesteia, autoritățile de rezoluție vor interveni prin utilizarea instrumentelor și a competențelor acordate de BRRD în absența unei soluții private. În absența unui interes public pentru rezoluție, intrarea în dificultate a băncii ar trebui să fie gestionată prin proceduri de lichidare ordonată la nivel național desfășurate de autoritățile naționale, eventual cu finanțare din partea SGD sau din alte surse de finanțare, după caz.

În esență, evaluarea interesului public (EIP) compară rezoluția cu insolvența, evaluând în special modul în care fiecare scenariu atinge obiectivele rezoluției. Obiectivele rezoluției pe baza cărora se efectuează evaluarea includ următoarele: (i) impactul asupra stabilității financiare (o criză de mare amploare poate avea un rezultat diferit al EIP față de o intrare în dificultate de natură specifică); (ii) evaluarea impactului asupra funcțiilor critice ale băncii; și (iii) necesitatea de a limita utilizarea sprijinului financiar public extraordinar. În cadrul actual, rezoluția poate fi aleasă numai în cazul în care insolvența nu ar permite atingerea obiectivelor rezoluției în aceeași măsură.

BRRD și RMUR lasă o marjă de apreciere autorităților de rezoluție atunci când efectuează EIP, ceea ce duce la aplicări și interpretări divergente care nu reflectă întotdeauna pe deplin logica și intenția legislației. În unele cazuri, în special în cadrul uniunii bancare, EIP a fost aplicată destul de restrictiv.

Pentru a reduce la minimum divergențele și a extinde aplicarea EIP, respectiv pentru a extinde domeniul de aplicare al rezoluției, propunerea include următoarele modificări legislative:

Modificări ale obiectivelor rezoluției

Definiția actuală a „funcțiilor critice” nu include o trimitere explicită la impactul perturbării acestora asupra economiei reale și a stabilității financiare la nivel regional, ceea ce conduce la o posibilă interpretare conform căreia funcțiile pot fi considerate critice numai atunci când întreruperea lor are efecte la nivel național. Pentru a evita interpretări divergente, în definiția „funcțiilor critice” se adaugă o trimitere la „nivelul național sau regional” al impactului perturbării cauzate de întreruperea acestora asupra economiei reale sau a stabilității financiare [articolul 2 alineatul (1) punctul 35].

Obiectivul rezoluției care impune reducerea la minimum a dependenței de sprijinul financiar public extraordinar nu permite să se facă o distincție între utilizarea fondurilor din bugetul național și utilizarea plaselor de siguranță finanțate de sectorul bancar (fondurile naționale de rezoluție, FUR sau SGD-uri). Prin urmare, acest obiectiv al rezoluției se modifică pentru a include o trimitere specifică la sprijinul acordat din bugetul unui stat membru, pentru a indica faptul că finanțarea furnizată de plasele de siguranță finanțate de sectorul bancar ar trebui să fie considerată preferabilă finanțării susținute din banii contribuabililor [articolul 31 alineatul (1) litera (c)]. Acest lucru este completat de o modificare a normelor procedurale privind EIP, care impune autorității de rezoluție să ia în considerare și să compare întreg sprijinul financiar public extraordinar care se poate aștepta în mod rezonabil să fie acordat instituției aflate în rezoluție cu cel din scenariul contrafactual al insolvenței. În cazul în care se preconizează un ajutor în caz de lichidare în scenariul contrafactual al insolvenței, acest lucru ar trebui să conducă la un rezultat pozitiv al EIP [articolul 32 alineatul (5) al doilea paragraf].

Obiectivul rezoluției legat de protecția deponenților se modifică pentru a clarifica faptul că rezoluția ar trebui să urmărească protejarea deponenților, reducând în același timp la minimum pierderile pentru schemele de garantare a depozitelor. Aceasta înseamnă că rezoluția ar trebui să fie preferată în cazul în care insolvența ar fi mai costisitoare pentru SGD.

Modificări procedurale ale comparației dintre procedura de rezoluție și procedurile naționale de insolvență

În temeiul actualei BRRD, se așteaptă ca autoritățile de rezoluție să aleagă insolvența, cu excepția cazului în care opțiunea de rezoluție ar permite o mai bună realizare a obiectivelor rezoluției. Potrivit textului actual al articolului 32 alineatul (5), rezoluția se alege numai atunci când lichidarea instituției conform procedurii obișnuite de insolvență nu ar permite atingerea obiectivelor rezoluției în aceeași măsură. Pentru a permite extinderea aplicării rezoluției, articolul 32 alineatul (5) primul paragraf se modifică pentru a clarifica faptul că procedurile naționale de insolvență ar trebui să fie selectate ca strategie preferată numai atunci când ating obiectivele cadrului mai bine decât rezoluția (și nu în aceeași măsură). Deși menține insolvența ca opțiune implicită, modificarea conduce la o creștere a sarcinii probei pentru autoritățile de rezoluție în ceea ce privește demonstrarea faptului că rezoluția nu este în interesul public. Cu toate acestea, EIP va rămâne o decizie luată de la caz la caz, la discreția autorității de rezoluție.

Utilizarea SGD în cadrul procedurii de rezoluție

Un principiu fundamental al actualului cadru de rezoluție este că finanțarea în cadrul procedurii de rezoluție ar trebui să fie asigurată în primul rând din resursele interne ale băncii (capitalul său și alte datorii, inclusiv anumite categorii de depozite), care sunt utilizate pentru acoperirea pierderilor sale. Acestea pot fi completate de surse externe de finanțare, și anume (1) mecanismul de finanțare a rezoluției – dar numai după ce 8 % din capitalul și datoriile băncii au fost utilizate pentru acoperirea pierderilor acesteia – și (2) SGD – în locul deponenților acoperiți până la valoarea pierderilor pe care aceștia le-ar fi suferit (dacă ar fi fost posibil ca aceștia să fie supuși unor pierderi în cadrul procedurii de rezoluție). Pentru anumite bănci mici și mijlocii, în special pentru cele finanțate în principal din depozite, poate fi foarte dificil să se îndeplinească aceste cerințe pentru a avea acces la finanțare externă asigurată de sector fără a efectua recapitalizarea internă a depozitelor care depășesc nivelul de acoperire și a celor excluse de la acoperire. Cu toate acestea, în anumite cazuri, înregistrarea de pierderi la depozite poate duce la contagiune și instabilitate financiară pe scară largă, exacerbând riscurile de retrageri masive și, prin urmare, poate avea, de asemenea, un impact negativ grav asupra economiei reale.

Prin urmare, pentru a asigura un grad mai ridicat de proporționalitate a cadrului de rezoluție, pentru a consolida aplicarea instrumentelor de transfer în cadrul procedurii de rezoluție pentru băncile mici sau mijlocii care vor ieși de pe piață, precum și pentru a facilita intervențiile SGD în sprijinul acestor instrumente atunci când acest lucru este necesar pentru a evita ca deponenții să suporte pierderi, articolul 109 se modifică pentru a clarifica anumite aspecte ale utilizării SGD în cadrul procedurii de rezoluție. Se mențin principiul fundamental conform căruia prima linie de apărare în eventualitatea unor dificultăți bancare ar trebui să fie întotdeauna capacitatea internă a băncilor de a absorbi pierderile, precum și condițiile de acces la mecanismul de finanțare a rezoluției. În special, articolul 109 clarifică faptul că SGD poate fi utilizată pentru a sprijini tranzacțiile de transfer care includ depozite acoperite și, în anumite condiții, și depozite eligibile dincolo de nivelul de acoperire și depozite excluse de la garanția SGD. Contribuția SGD trebuie să acopere parțial sau integral diferența dintre valoarea depozitelor transferate unui cumpărător sau unei instituții-punte și valoarea activelor transferate. În cazul în care cumpărătorul solicită o contribuție în cadrul tranzacției pentru a asigura neutralitatea capitalului său și pentru a menține conformitatea cu cerințele de capital ale cumpărătorului, SGD este, de asemenea, autorizată să contribuie în acest sens.

Pentru a evita epuizarea fondurilor și pentru a se asigura că SGD dispune de resurse suficiente pentru a-și menține funcțiile, contribuția SGD în cadrul procedurii de rezoluție rămâne supusă anumitor limite.

Pe de o parte, articolul 109 alineatul (1) impune ca orice pierdere pe care SGD ar putea să o suporte ca urmare a unei intervenții în cadrul procedurii de rezoluție să nu depășească pierderea pe care SGD ar suporta-o în caz de insolvență dacă ar efectua rambursări către deponenții acoperiți și s-ar subroga în creanțele acestora. Acest quantum este determinat de SGD pe baza testului celui mai mic cost, în conformitate cu criteriile și metodologia stabilite în DSGD pentru orice posibilă utilizare a SGD. Aceleași criterii și aceeași metodologie trebuie, de asemenea, să fie utilizate pentru a determina tratamentul de care ar fi beneficiat SGD dacă instituția ar fi intrat în procedura obișnuită de insolvență atunci când se efectuează evaluarea *ex post* în temeiul articolului 74, pentru a evalua respectarea principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat și pentru a stabili dacă SGD trebuie să primească vreo compensație.

Pe de altă parte, quantumul contribuției SGD nu poate depăși niciun deficit al valorii activelor instituției aflate în rezoluție transferate cumpărătorului sau instituției-punte în comparație cu valoarea depozitelor și a datoriilor transferate cu același rang de prioritate sau cu un rang de prioritate mai mare în caz de insolvență decât depozitele respective. Scopul este de a garanta că contribuția SGD este utilizată numai în scopul protejării deponenților, după caz, și nu pentru protejarea creditorilor de rang inferior depozitelor în caz de insolvență.

În plus, la articolul 109 alineatul (1) se clarifică faptul că SGD poate contribui la o tranzacție care include toate depozitele numai dacă autoritatea de rezoluție concluzionează că depozitele eligibile care depășesc nivelul de acoperire oferit de SGD, precum și depozitele excluse de la acoperire, ar trebui să fie protejate împotriva pierderilor și nu pot face obiectul recapitalizării interne și nici lăsate în instituția reziduală aflată în rezoluție, care va fi lichidată. Aceasta ar fi situația în special în cazul în care excluderea este strict necesară și proporțională pentru a menține continuitatea funcțiilor critice și a liniilor de activitate esențiale sau atunci când este necesar pentru a evita contagiunea și instabilitatea financiară pe scară largă care ar putea cauza o perturbare gravă a economiei Uniunii sau a unui stat membru. Pentru a asigura accesul la mecanismele de finanțare a rezoluției atunci când acest lucru este necesar pentru punerea în aplicare a unei strategii de transfer, articolul 109 alineatul (2b) prevede că contribuțiile SGD în cadrul procedurii de rezoluție ar trebui să fie luate în considerare la calcularea cerinței de 8 % din totalul datoriilor și al fondurilor proprii (TLOF – „total liabilities and own funds”) pentru accesarea mecanismului de finanțare a rezoluției. În cazul în care contribuția acționarilor și a creditorilor instituției aflate în rezoluție prin reduceri, reducerea valorii contabile sau conversia datoriilor acestora, însumată cu contribuția adusă de SGD, se ridică la cel puțin 8 % din totalul datoriilor, inclusiv fondurile proprii ale instituției, autoritatea de rezoluție va putea utiliza mecanismul de finanțare a rezoluției pentru a finanța măsura de rezoluție, care trebuie să conducă la ieșirea de pe piață a instituției în curs de a intra în dificultate. Pentru a se asigura că MREL rămâne prima linie de apărare și pentru a menține condiții de concurență echitabile, acest lucru ar trebui să fie posibil numai în cazul instituțiilor pentru care planul de rezoluție sau planul de rezoluție a grupului nu prevede lichidarea ordonată în caz de intrare în dificultate, având în vedere că MREL a acestor instituții a fost stabilită la un nivel care include atât absorbția pierderilor, cât și quantumurile recapitalizării.

Se preconizează că utilizarea fondurilor SGD care permit accesul la mecanismele de finanțare a rezoluției nu va avea un impact asupra stimulentei instituțiilor de a respecta MREL. Acest lucru se întâmplă deoarece stimulentele pentru respectarea MREL sunt integrate în guvernanta cadrului. Autoritățile de rezoluție calibrează cerințele MREL pentru toate instituțiile cu strategii de rezoluție, inclusiv pentru unele instituții mici și mijlocii, după caz, în conformitate

cu dispozițiile legale existente, și abordează orice nerespectare prin mai multe măsuri. În plus, obligația instituțiilor de a-și face publice cerința MREL și capacitatea, care va începe să se aplice din 2024 (astfel cum prevăd normele existente), va consolida disciplina pe piață și conformitatea. În plus, utilizarea SGD pentru a facilita accesul la mecanismul de finanțare a rezoluției va fi posibilă numai pentru strategiile de transfer cu ieșire de pe piață și de la caz la caz, atunci când autoritățile de rezoluție o justifică. Prin urmare, întrucât instituția aflată în dificultate va ieși de pe piață după rezoluție în cazul în care se vor utiliza fondurile SGD, acest mecanism împiedică *de facto* orice avantaj în ceea ce privește calibrarea MREL sau utilizarea fondurilor SGD în comparație cu alte instituții care ar continua să funcționeze după restructurare. Este important de menționat faptul că există hazard moral din cauza posibilității de a primi subvenții în afara rezoluției sub formă de fonduri publice în caz de insolvență. Permițând o aplicare mai credibilă a rezoluției prin utilizarea SGD în cazuri specifice, reforma urmărește să descurajeze recurgerea la banii contribuabililor, ceea ce ar putea afecta așteptările pieței *ex ante*, conducând la o mai bună disciplină pe piață și reducând riscul de hazard moral. În cele din urmă, utilizarea contribuției SGD în vederea respectării pragului de 8 % din TLOF pentru a avea acces la mecanismele de finanțare a rezoluției este limitată la instituțiile pentru care a fost stabilită MREL (și anume instituțiile și entitățile care nu au fost identificate ca entități de lichidare) și include atât absorbția pierderilor, cât și componentele recapitalizării, având în vedere faptul că respectivul plan de rezoluție sau plan de rezoluție a grupului nu prevede lichidarea acestora în caz de intrare în dificultate.

Preferința acordată deponenților

Conform formulării actuale a articolului 108 alineatul (1), BRRD creează o preferință pentru deponenții pe trei niveluri în ierarhia creanțelor. Aceasta prevede că depozitele acoperite și creanțele SGD trebuie să aibă o așa-numită „super-preferință” în ordinea de prioritate a creditorilor în legislația în materie de insolvență din fiecare stat membru în raport cu depozitele privilegiate neacoperite (partea din depozitele eligibile ale persoanelor fizice și ale IMM-urilor care depășește nivelul de acoperire de 100 000 EUR). Acestea din urmă trebuie să aibă un rang superior creanțelor deținute de creditorii negaranțați obișnuiți.

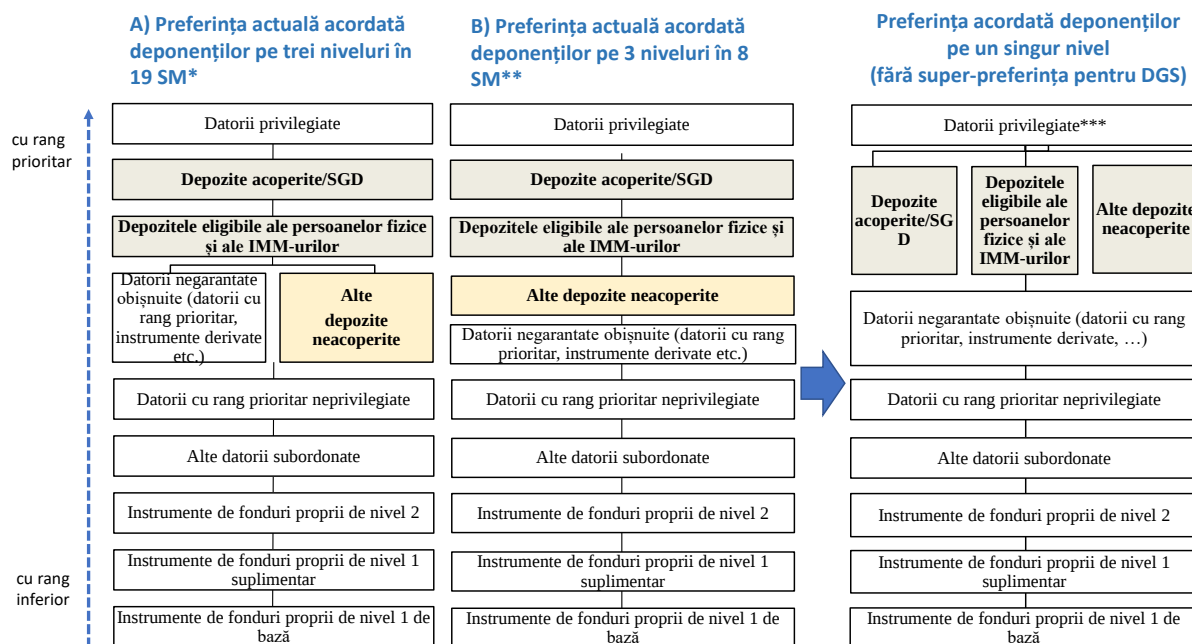
În prezent, BRRD nu conține nicio prevedere cu privire la rangul depozitelor rămase, și anume depozitele neprivilegiate neacoperite (și anume depozitele corporative, altele decât ale IMM-urilor, care depășesc nivelul de acoperire de 100 000 EUR) și depozitele excluse (care, în cadrul actual, includ depozitele autorităților publice, ale entităților din sectorul financiar și ale fondurilor de pensii). În majoritatea statelor membre, depozitele neprivilegiate neacoperite au, în caz de insolvență, același rang ca și creanțele negarantate obișnuite, inclusiv titlurile de datorie cu rang superior eligibile pentru MREL (secțiunea A din figura de mai jos), în timp ce, într-o minoritate de state membre, acestea au deja un rang superior creanțelor negarantate obișnuite (secțiunea B din figura de mai jos).

Super-preferința pentru SGD în cadrul actual (și anume rangul său superior creanțelor deponenților care nu sunt acoperite) are un impact asupra rezultatelor testului celui mai mic cost, astfel încât fondurile SGD nu pot fi aproape niciodată utilizate în afara rambursării depozitelor acoperite în caz de insolvență, deoarece SGD s-ar aștepta la o rată de recuperare integrală sau foarte ridicată a resurselor utilizate pentru rambursarea depozitelor acoperite.

Pe de altă parte, lipsa preferinței generale acordate deponenților (și anume rangul tuturor depozitelor superior creanțelor negarantate obișnuite) în unele state membre creează condiții de concurență inechitabile și potențiale obstacole în calea rezoluției în contexte transfrontaliere și ar putea conduce la încălcări ale principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat, în cazul în care, din motive de stabilitate financiară, este necesar să se excludă depozitele neacoperite de la suportarea pierderilor.

Pentru a facilita utilizarea SGD în rezoluție în cadrul mecanismului de siguranță al testului celui mai mic cost, atunci când acest lucru este necesar pentru a menține stabilitatea financiară și a proteja deponenții, precum și pentru a înlătura obstacolele din calea rezoluției, articolul 108 alineatul (1) se modifică pentru a introduce o preferință generală acordată deponenților cu un rang pe un singur nivel. Acest lucru s-ar putea realiza datorită punerii în aplicare a două modificări. În primul rând, preferința juridică prevăzută de BRRD în legislația în materie de insolvență a statelor membre în ceea ce privește creanțele negarantate obișnuite se extinde pentru a include toate depozitele. Aceasta înseamnă că toate depozitele, inclusiv depozitele eligibile ale societăților de mari dimensiuni și depozitele excluse, au un rang superior creanțelor negarantate obișnuite. În al doilea rând, rangul relativ între diferitele categorii de depozite se înlocuiește cu o preferință acordată deponenților pe un singur nivel, în care se elimină super-preferința pentru SGD/depozitele acoperite și în care toate depozitele sunt de rang egal (și anume la același nivel între ele) și superior față de creanțele negarantate obișnuite.

Imaginea stilizată a ierarhiei creditorilor în caz de insolvență în cadrul actual (preferința acordată deponenților pe trei niveluri) și în cadrul reformei propuse (preferința generală acordată deponenților pe un singur nivel)

* AT, BE, CZ, DE, DK, EE, ES, FI, FR, IE, LV, LT, LU, MT, NL, PL, RO, SE și SK.

** Alte 8 state membre au depozite neacoperite privilegiate în raport cu creanțele negarantate obișnuite (BG, CY, EL, HR, HU, IT, PT și SI).

*** Fondul unic de rezoluție/fondurile naționale de rezoluție se numără, de asemenea, printre datoriile privilegiate.

Notă: această ilustrație este stilizată și simplificată. În realitate, ierarhiile creanțelor la nivelul tuturor statelor membre sunt doar parțial armonizate (în special în cazul nivelurilor subordonate), în timp ce nivelurile superioare nu sunt armonizate și pot include subclase suplimentare.

Sursă: Personalul Comisiei.

Astfel cum se arată în evaluarea impactului, preferința acordată deponenților pe un singur nivel nu ar afecta protecția de care beneficiază în prezent deponenții acoperiți, care sunt întotdeauna asigurați în temeiul DSGD în cazul în care conturile lor devin indisponibile și sunt excluși în mod obligatoriu de la suportarea pierderilor în cadrul procedurii de rezoluție [articolul 44 alineatul (2) din BRRD]. Rangul preferat superior al creanțelor SGD protejează, în schimb, sectorul bancar, care plătește contribuții către SGD. Cu toate acestea, din perspectiva sectorului bancar în sine, prioritatea mai mare a SGD nu conduce neapărat la o necesitate mai puțin frecventă de realimentare a SGD, având în vedere că această prioritate mai mare ar conduce la o utilizare mai frecventă a resurselor SGD pentru efectuarea rambursărilor decât pentru strategiile de transfer în cadrul procedurii de rezoluție. Acest lucru se datorează faptului că efectuarea rambursărilor necesită utilizarea mijloacelor financiare disponibile ale SGD pentru a acoperi valoarea brută a depozitelor acoperite și există un decalaj de timp între efectuarea rambursărilor și recuperare în cadrul unor proceduri de insolvență uneori de lungă durată, precum și o pierdere privind valoarea francizei activelor.

În plus, în ceea ce privește argumentul privind eficiența din punctul de vedere al costurilor asociat cu utilizarea fondurilor SGD în cadrul procedurii de rezoluție în comparație cu costul rambursării depozitelor acoperite în caz de insolvență, dovezile empirice menționate în evaluarea impactului²¹ arată că rambursarea depozitelor acoperite poate epuiza rapid mijloacele financiare ale SGD (chiar și atunci când sunt completate în totalitate) sau că, în

²¹

BCE (octombrie 2022), [Protecting depositors and saving money - why DGS in the EU should be able to support transfers of assets and liabilities when a bank fails](#) (Protejarea deponenților și economisirea banilor – de ce SGD din UE ar trebui să poată sprijini transferurile de active și pasive atunci când o bancă intră în dificultate).

unele cazuri, mijloacele financiare ale SGD nu pot susține un eveniment de plată atunci când cuantumul depozitelor acoperite este semnificativ. În acest sens, revizuirea CMDI urmărește să permită utilizări alternative mai ieftine și mai eficiente din punctul de vedere al costurilor ale SGD în cadrul procedurii de rezoluție, în comparație cu costul rambursării SGD în caz de insolvență, pentru a sprijini un transfer de active și pasive (inclusiv depozite), urmat de ieșirea de pe piață. A se vedea evaluarea impactului pentru o analiză cuprinzătoare (inclusiv de către ABE în răspunsul său la solicitarea de aviz a Comisiei din octombrie 2021).

Condiții pentru acordarea de sprijin financiar public extraordinar

Pentru a se asigura că fondurile publice sub formă de sprijin financiar public extraordinar nu sunt utilizate pentru a sprijini instituții sau entități care nu sunt viabile din punct de vedere financiar, este necesar să se prevadă condiții stricte privind momentul în care poate fi acordat un astfel de sprijin și forma pe care o poate lua. Normele existente prevăd anumite limitări, dar nu sunt suficient de precise. Sprijinul financiar public extraordinar în afara rezoluției ar trebui să se limiteze la cazurile de recapitalizare preventivă, la măsurile preventive ale SGD care vizează menținerea solidității financiare și a viabilității pe termen lung a instituțiilor de credit, la măsurile luate de SGD pentru a menține accesul deponenților și la alte forme de sprijin acordate în contextul procedurilor de lichidare. Furnizarea de sprijin financiar public extraordinar în orice alte situații în afara rezoluției nu ar trebui să fie permisă și ar trebui să aibă drept rezultat faptul că instituția sau entitatea beneficiară este considerată ca fiind în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate.

Recapitalizarea preventivă

Trebuie acordată o atenție deosebită sprijinului financiar public extraordinar acordat sub formă de recapitalizare preventivă. Este necesar să se stabilească mai clar formele permise de măsuri de precauție prevăzute în afara rezoluției și destinate recapitalizării entității în cauză. Măsurile acordate ar trebui să aibă un caracter temporar, deoarece sunt menite să abordeze consecințele negative ale șocurilor externe și nu ar trebui să fie utilizate pentru a compensa deficiențele intrinseci legate, de exemplu, de un model de afaceri depășit. Utilizarea instrumentelor perpetue, cum ar fi fondurile proprii de nivel 1 de bază, ar trebui să devină excepțională și posibilă numai dacă alte forme de instrumente de capital nu ar fi adecvate. O astfel de modificare este necesară pentru a se asigura că sprijinul rămâne de natură temporară. Sunt necesare, de asemenea, cerințe mai stricte și mai explicite privind stabilirea în prealabil a duratei și a strategiei de ieșire pentru măsurile de precauție. Entitatea care beneficiază de sprijin ar trebui să fie solvabilă în momentul aplicării măsurilor, și anume să fie evaluată de autoritatea competentă ca nefiind în situație de încălcare a cerințelor de capital aplicabile și nefiind susceptibilă de a le încălca în următoarele 12 luni. În cazul în care condițiile în care se acordă sprijinul nu sunt respectate, entitatea care beneficiază de sprijin ar trebui să fie considerată ca fiind în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate.

Articolul 32b și ieșirea de pe piață

Indiferent de o potențială extindere a aplicării rezoluției, rezoluția unor bănci din UE nu va fi în interesul public. În astfel de cazuri, băncile ar trebui să fie lichidate în conformitate cu dreptul intern. Normele naționale aplicabile sunt foarte eterogene între statele membre ale UE, atât în ceea ce privește condițiile care declanșează inițierea unei proceduri, cât și structura procedurii în sine. În unele state membre, banca ar intra în insolvență obișnuită, în altele există un regim special de insolvență sau de lichidare pentru bănci sau există mai multe proceduri disponibile, care nu conduc neapărat, în toate cazurile, la ieșirea băncii de pe piață. În plus, indicatorii de declanșare pentru inițierea procedurilor naționale de insolvență nu sunt întotdeauna aliniați la constatarea intrării în dificultate sau a susceptibilității de a intra în dificultate în temeiul BRRD. Acest lucru poate crea incertitudini cu privire la posibilitatea de

a începe procedurile de insolvență (așa-numitele „situații de incertitudine”) sau dacă procedura conduce la un rezultat clar în ceea ce privește asigurarea ieșirii de pe piață.

Pentru a aborda astfel de situații, pachetul bancar din 2019 a introdus articolul 32b, care impune statelor membre să asigure lichidarea ordonată în conformitate cu dreptul intern aplicabil al băncilor în curs de a intra în dificultate, care nu fac obiectul unei proceduri de rezoluție din cauza unei EIP negative. Cu toate acestea, punerea în aplicare a acestor dispoziții în cadrele juridice naționale nu este suficientă pentru a aborda toate riscurile reziduale legate de neieșirea de pe piață a instituțiilor în curs de a intra în dificultate. În special, există încă incertitudini cu privire la procedura care ar trebui să se aplice în aceste cazuri și, în special, dacă ar trebui să se aplice numai procedura obișnuită de insolvență sau dacă s-ar putea aplica și alte proceduri naționale.

Prin urmare, pentru a soluționa inconsecvența și incertitudinea existente între statele membre, articolul 32b se modifică pentru a oferi o mai bună încadrare și claritate și pentru a se asigura că procedurile naționale aplicabile conduc la ieșirea de pe piață a băncii într-un interval de timp rezonabil. Modificările nu urmăresc și nici nu conduc la armonizarea normelor naționale în materie de insolvență, iar la nivel național se menține o marjă cu privire la modul în care ar trebui să aibă loc această ieșire de pe piață (de exemplu, prin vânzare sau în alt mod).

În acest context, se propune, de asemenea, consolidarea în continuare a rolului retragerii licenței băncii atunci când se declară intrarea în dificultate sau susceptibilitatea de a intra în dificultate și nu se ajunge la o rezoluție. Noua dispoziție de la articolul 32b alineatul (3) împuternicește supraveghetorul să retragă licența exclusiv pe baza constatării intrării în dificultate sau a susceptibilității de a intra în dificultate, ceea ce, la rândul său, trebuie să fie o condiție suficientă pentru ca autoritățile administrative sau judiciare naționale relevante să inițieze fără întârziere procedura națională de lichidare aplicabilă.

Modificări legate de cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile (MREL)

MREL pentru strategiile de transfer

În cadrul planificării rezoluției, autoritățile de rezoluție definesc strategiile de rezoluție preferate și variantele de strategii și pregătesc aplicarea instrumentelor relevante pentru a asigura executarea lor efectivă. În cazul instituțiilor de mari dimensiuni și complexe, se preconizează, în general, că recapitalizarea internă în regim bancar deschis va fi instrumentul de rezoluție preferat, ceea ce implică reducerea valorii contabile și conversia fondurilor proprii și a datoriilor eligibile pentru a absorbi pierderile și a recapitaliza banca rezultată în urma rezoluției.

În paralel, anumite instituții mici și mijlocii, cu modele de afaceri bazate în principal pe finanțare prin capitaluri proprii și depozite pot fi candidate pentru strategii privind instrumentele de transfer care implică vânzarea parțială sau integrală a activității către un cumpărător sau o instituție-punte, transferul activelor neperformante către un vehicul de gestionare a activelor și ieșirea de pe piață.

Astfel cum s-a prevăzut deja în cadrul actual, nivelul cerinței MREL ar trebui să reflecte strategia de rezoluție preferată. Dispoziția existentă de la articolul 45c se axează pe calibrarea MREL pentru strategiile de recapitalizare internă (cerința privind absorbția pierderilor și cuantumul recapitalizării, cu norme detaliate privind modul în care ar trebui să fie ajustată fiecare dintre acestea, precum și cerințele de subordonare orientate în principal către asigurarea respectării cerinței de 8 % din TLOF). Deși recunoaște posibilitatea de a utiliza alte instrumente de rezoluție decât recapitalizarea internă, actuala BRRD nu reglementează în detaliu calibrarea MREL pentru strategiile de transfer. În practică, acest lucru duce la

insecuritate juridică și la metodologii divergente aplicate de autoritățile de rezoluție atunci când stabilesc MREL pentru aceste strategii.

Prin urmare, este necesar să se ofere un temei juridic mai clar pentru a face distincția între calibrarea MREL pentru strategiile de transfer și cea pentru recapitalizarea internă, inclusiv din motive de proporționalitate și aplicare consecventă. În acest sens și ținând seama, de asemenea, de practicile actuale ale autorităților de rezoluție, se adaugă un nou articol 45ca, care stabilește principiile care ar trebui să fie luate în considerare la calibrarea MREL pentru strategiile de transfer – dimensiunea, modelul de afaceri, profilul de risc, analiza transferabilității, tranzacționabilitatea, dacă strategia este un transfer de active sau o tranzacție cu acțiuni și utilizarea complementară a vehiculului de gestionare a activelor pentru activele care nu pot fi transferate.

Modificările consolidează principiul conform căruia MREL ar trebui să rămână prima și principala linie de apărare pentru toate băncile, inclusiv pentru cele care vor face obiectul unei strategii de transfer și al ieșirii de pe piață, pentru a se asigura că pierderile sunt absorbite în cea mai mare măsură posibilă de către acționari și creditori.

Estimarea cerinței amortizorului combinat în cazul interzicerii anumitor distribuiri

Pentru a remedia o lacună existentă în claritatea juridică a cadrului actual în ceea ce privește competența autorităților de rezoluție de a interzice anumite distribuiri în cazul în care o entitate nu îndeplinește cerința amortizorului combinat în plus față de MREL, în special atunci când entitatea nu face obiectul cerinței amortizorului combinat (în temeiul articolului 104a din Directiva 2013/36/UE) pe aceeași bază ca MREL, la articolul 16a se adaugă un nou alineat (7) pentru a clarifica faptul că competența de a interzice anumite distribuiri ar trebui să se aplice pe baza estimării cerinței amortizorului combinat rezultate din actul delegat în temeiul articolului 45c alineatul (4) care precizează metodologia pe care autoritățile de rezoluție trebuie să o utilizeze pentru a estima cerința amortizorului combinat în astfel de circumstanțe.

Derogarea de minimis de la anumite cerințe MREL

În temeiul normelor privind MREL din BRRD, datoriile subordonate din punct de vedere structural menționate la articolul 72b alineatul (2) litera (d) punctul (iii) din CRR sunt incluse în definiția „instrumentelor eligibile subordonate” utilizată la articolul 45b din BRRD. Cu toate acestea, datoriile care pot fi eligibile în CRR în temeiul derogării *de minimis* de la articolul 72b alineatul (4) din CRR nu se califică drept „instrumente eligibile subordonate” în temeiul BRRD, deoarece articolul 72b alineatul (4) din CRR este exclus în mod explicit din definiția de la articolul 2 alineatul (1) punctul 71b din BRRD.

Pentru a corecta această neconcordanță, la articolul 45b din BRRD se adaugă un nou alineat, care autorizează autoritățile de rezoluție să permită entităților de rezoluție să respecte cerințele de subordonare MREL utilizând datorii cu rang prioritar atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 72b alineatul (4) din CRR.

Pentru a asigura alinierea la cadrul TLAC, entităților de rezoluție care beneficiază de derogarea *de minimis* nu li se poate ajusta în sens descrescător cerința de subordonare MREL cu un quantum echivalent cu 3,5 % din TREA pentru TLAC în temeiul articolului 45b alineatul (4) primul paragraf a doua teză din BRRD.

Datorii contingente

Propunerea introduce, de asemenea, clarificări cu privire la statutul datoriilor contingente și al provizioanelor în scopul planificării și executării rezoluției. Modificările țin seama de standardul internațional de contabilitate (IFRS) 37 „Provizioane, datorii contingente și active

contingente” al Consiliului pentru Standarde Internaționale de Contabilitate (IASB) și introduc trimiteri la (i) provizioane (datorii cu exigibilitate sau valoare incertă) și (ii) datorii contingente (obligații posibile în funcție de apariția unui eveniment viitor incert sau obligații actuale pentru care plata nu este probabilă sau a căror valoare nu poate fi evaluată în mod fiabil). Cele două categorii diferă din perspectiva gradului de probabilitate a efectuării unei plăți, iar provizioanele ar trebui tratate ca datorii, în timp ce datoriile contingente nu ar fi tratate ca atare. Din perspectiva rezoluției, aceasta înseamnă că provizioanele care au fost recunoscute ar trebui, în principiu, să poată face obiectul recapitalizării interne, în timp ce este puțin probabil ca datoriile contingente să facă obiectul recapitalizării interne, dată fiind natura lor incertă.

Contribuții și angajamente de plată irevocabile

Pentru a ține seama de sfârșitul perioadei inițiale de constituire a mecanismelor de finanțare a rezoluției și de reducerea aferentă a cuantumului contribuțiilor *ex ante* obișnuite, se aduc modificări tehnice articolelor 102 și 104 pentru a deconecta cuantumul maxim al contribuțiilor *ex post* care pot fi colectate de cuantumul contribuțiilor *ex ante* obișnuite, evitându-se astfel un plafon disproporționat de scăzut al contribuțiilor *ex post*, precum și pentru a permite amânarea colectării contribuțiilor *ex ante* obișnuite în cazul în care costul unei colectări anuale nu ar fi proporțional cu suma care urmează să fie colectată. Tratatamentul angajamentelor de plată irevocabile este, de asemenea, clarificat la articolul 103, atât în ceea ce privește utilizarea acestora în cadrul procedurii de rezoluție, cât și în ceea ce privește procedura de urmat în cazul în care o instituție sau entitate încetează să mai fie supusă obligației de a plăti contribuții.

În plus, pentru a oferi mai multă transparență și certitudine în ceea ce privește partea angajamentelor de plată irevocabile din cuantumul total al contribuțiilor *ex ante* care urmează să fie colectate, se clarifică faptul că autoritățile de rezoluție ar trebui să stabilească această parte anual, sub rezerva limitelor aplicabile.

Mandate pentru ABE

În ultimii ani, autoritățile de rezoluție au elaborat și au pus în aplicare o gamă largă de politici pentru a îmbunătăți posibilitatea de soluționare a băncilor și pentru a asigura un nivel adecvat de pregătire în ceea ce privește punerea în aplicare a instrumentelor și competențelor de rezoluție în caz de rezoluție. ABE a elaborat standarde comune pentru a completa dispozițiile prevăzute în BRRD și pentru a armoniza practicile autorităților din întreaga Uniune.

Pentru a se asigura că standardele aplicabile rămân adecvate scopului și că se adoptă altele noi, după caz, ABE i se atribuie noi roluri și responsabilități referitoare la raportarea cu privire la practicile existente, încurajarea convergenței și promovarea unui nivel ridicat de pregătire în rândul autorităților competente și al autorităților de rezoluție. Se introduc noi mandate pentru ca ABE să monitorizeze acțiunile întreprinse de autoritățile de rezoluție pentru a asigura o punere în aplicare eficace a cadrului și pentru a evalua posibilele divergențe între statele membre în ceea ce privește evaluările posibilităților de soluționare și operaționalizarea instrumentelor și competențelor de rezoluție. În plus, se introduce un nou rol pentru ABE, acela de a promova convergența și schimburile între autoritățile competente și autoritățile de rezoluție prin coordonarea exercițiilor la nivelul Uniunii pentru a testa aplicarea cadrului, în materie de redresare și rezoluție.

Mai mult, având în vedere multiplele opțiuni naționale de care dispun statele membre în temeiul articolului 44a, ABE este invitată să raporteze cu privire la aplicarea articolului respectiv, comparând modul în care acesta a fost pus în aplicare în statele membre și analizând impactul eventualelor divergențe asupra operațiunilor transfrontaliere.

În cele din urmă, întrucât instituțiile și entitățile pot fi obligate să respecte MREL internă fie pe bază individuală, fie pe bază consolidată, practica a arătat că, în unele situații, cerințele de fonduri proprii suplimentare și cerința amortizorului combinat prevăzute în CRD nu sunt stabilite pe aceeași bază ca și MREL internă. Din acest motiv, standardele tehnice de reglementare existente privind estimarea cerințelor de fonduri proprii suplimentare și a cerinței amortizorului combinat, care au fost adoptate prin Regulamentul delegat (UE) 2021/1118 al Comisiei²², ar trebui să fie extinse pentru a include nu numai entitățile de rezoluție, ci și entitățile care nu au fost identificate ca entități de rezoluție. Mandatul ABE de la articolul 45c alineatul (4) se modifică în consecință.

Alte dispoziții

Pentru a reduce sarcina administrativă a instituțiilor în ceea ce privește obligațiile de actualizare anuală a planurilor de redresare, la articolul 5 alineatul (2) se adaugă un al treilea paragraf, care prevede că supraveghetorii au libertatea de a renunța la cerința de a actualiza anumite părți ale planului pentru un anumit ciclu în absența oricăror modificări ale structurii juridice sau organizaționale a instituției, ale activității sale sau ale situației sale financiare.

În conformitate cu textul actual al BRRD, planurile de redresare nu trebuie să se bazeze în niciun fel pe accesul sau acordarea de sprijin financiar public extraordinar. Norma de la articolul 5 alineatul (3) se completează pentru a prevedea că, pe lângă sprijinul financiar public, planurile de redresare nu trebuie să se bazeze pe accesul sau acordarea de asistență privind lichiditatea în situații de urgență din partea băncii centrale sau orice asistență sub formă de lichidități din partea băncii centrale acordată cu garanții, rate ale dobânzilor sau durate non-standard.

Autoritățile de rezoluție au obligația de a identifica măsurile care trebuie luate cu privire la entitățile din grup atunci când elaborează planuri de rezoluție a grupului. Intensitatea și nivelul de detaliu al acestei activități în ceea ce privește filialele care nu sunt entități de rezoluție pot varia în funcție de dimensiunea și profilul de risc al instituțiilor și entităților în cauză, de prezența funcțiilor critice și de strategia de rezoluție a grupului. Prin urmare, BRRD se modifică prin introducerea unui nou paragraf la articolul 12 alineatul (1), care va permite autorităților de rezoluție să urmeze o abordare simplificată, după caz, atunci când îndeplinesc această sarcină.

Clarificări cu privire la articolul 44 alineatul (7)

Dispoziția actuală de la articolul 44 alineatul (7) este neclară în ceea ce privește condiția și succesiunea utilizării mecanismului de finanțare a rezoluției și a surselor de finanțare alternative după acordarea unei finanțări inițiale de până la limita de 5 % din TLOF și după ce toate datoriile negarantate și neprivilegiate, altele decât depozitele eligibile, au fost reduse sau convertite integral. Prin urmare, articolul 44 alineatul (7) se modifică pentru a oferi claritate juridică și flexibilitate suplimentară în ceea ce privește utilizarea FR dincolo de limita de 5 % din TLOF.

Colegii de rezoluție

²² Regulamentul delegat (UE) 2021/1118 al Comisiei din 26 martie 2021 de completare a Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare care precizează metodologia de utilizat de către autoritățile de rezoluție pentru a estima cerința menționată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului și cerința amortizorului combinat în privința entităților de rezoluție, la nivelul consolidat al grupului de rezoluție, în cazul în care grupul de rezoluție nu face obiectul respectivelor cerințe în temeiul directivei menționate anterior (JO L 241, 8.7.2021, p. 1).

Pentru a asigura alinierea la articolul 51 alineatul (3) din Directiva 2013/36/UE, care prevede înființarea de colegii de supraveghetori de către autoritățile competente care supraveghează o instituție având sucursale semnificative în alte state membre pentru a facilita cooperarea și schimbul de informații între supraveghetorii din statul membru de origine și cei din statul membru gazdă, la articolul 88 din BRRD se adaugă un nou alineat (6a) care prevede înființarea de colegii de rezoluție în aceste cazuri pentru a facilita cooperarea și schimbul de informații între autoritățile de rezoluție din statul membru de origine și cele din statul membru gazdă.

Rangul creanțelor mecanismelor de finanțare a rezoluției

Articolul 37 alineatul (7) prevede că mecanismul de finanțare a rezoluției ar trebui să poată recupera toate cheltuielile rezonabile suportate în mod corespunzător în legătură cu utilizarea instrumentelor și competențelor de rezoluție de la instituția aflată în rezoluție în calitate de creditor preferențial. Cu toate acestea, BRRD nu a specificat rangul relativ al mecanismului de finanțare a rezoluției în raport cu alți creditori preferențiali. Noul alineat (9) adăugat la articolul 108 clarifică faptul că aceste creanțe ale mecanismului de finanțare a rezoluției ar trebui să fie de rang superior creanțelor deponenților și ale SGD-urilor.

În plus, mecanismul de finanțare a rezoluției poate fi utilizat în continuare în cadrul procedurii de rezoluție în scopurile identificate la articolul 101. Până în prezent, BRRD nu a specificat dacă o astfel de utilizare creează o creanță în favoarea mecanismului de finanțare a rezoluției și, în caz afirmativ, cu privire la ordinea de prioritate a acestei creanțe în caz de insolvență. La articolul 108 se adaugă un nou alineat (8) care precizează că, în cazul în care activitatea instituției aflate în rezoluție este transferată parțial unei instituții-punte sau unui cumpărător privat cu sprijinul mecanismului de finanțare a rezoluției, aceasta ar trebui să aibă o creanță împotriva entității reziduale. Existența unei astfel de creanțe ar trebui să fie evaluată de la caz la caz, în funcție de strategia de rezoluție și de modul în care a fost utilizat în mod concret mecanismul de finanțare a rezoluției, dar ar trebui să fie legată de utilizarea mecanismului de finanțare a rezoluției pentru a suporta pierderi în locul creditorilor, de exemplu atunci când mecanismul este utilizat pentru a garanta activele și pasivele transferate unui beneficiar sau pentru a acoperi diferența dintre activele și pasivele transferate.

În cazul în care mecanismul de finanțare a rezoluției este utilizat pentru a sprijini aplicarea instrumentului de recapitalizare internă ca strategie de rezoluție primară [articolul 43 alineatul (2) litera (a)], în locul reducerii valorii contabile și al conversiei datoriilor anumitor creditori, acest lucru nu ar trebui să genereze o creanță împotriva instituției aflate în rezoluție, deoarece ar elimina scopul contribuției mecanismului de finanțare a rezoluției. Nici compensațiile plătite ca urmare a încălcării principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat nu ar trebui să genereze o creanță în favoarea mecanismului de finanțare a rezoluției.

Schimbul de informații

Articolul 128 se modifică pentru a permite Comitetului Unic de Rezoluție, BCE și altor membri ai Sistemului European al Băncilor Centrale, ABE, autorităților de rezoluție și autorităților competente să furnizeze Comisiei toate informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor sale legate de elaborarea de politici.

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**de modificare a Directivei 2014/59/UE în ceea ce privește măsurile de intervenție timpurie, condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție și finanțarea măsurilor de rezoluție**

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,
 având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,
 având în vedere propunerea Comisiei Europene,
 după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,
 având în vedere avizul Băncii Centrale Europene²³,
 având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European²⁴,
 hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,
 întrucât:

- (1) Cadrul de rezoluție al Uniunii pentru instituțiile de credit și firmele de investiții (denumite în continuare „instituțiile”) a fost instituit în urma crizei financiare mondiale din 2008-2009 și în urma adoptării de către Consiliul pentru Stabilitate Financiară a atributelor-cheie ale regimurilor eficace de rezoluție a instituțiilor financiare²⁵, aprobate la nivel internațional. Cadrul de rezoluție al Uniunii constă în Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului²⁶ și în Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului²⁷. Ambele acte se aplică instituțiilor stabilite în Uniune și oricărei alte entități care intră în domeniul de aplicare al directivei respective sau al regulamentului respectiv (denumite în continuare „entități”). Cadrul de rezoluție al Uniunii urmărește să gestioneze în mod ordonat

²³ JO C , , p. .

²⁴ JO C , , p. .

²⁵ Consiliul pentru Stabilitate Financiară, *Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions* (Atributele-cheie ale regimurilor eficace de rezoluție a instituțiilor financiare), 15 octombrie 2014.

²⁶ Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).

²⁷ Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO L 225, 30.7.2014, p. 1).

intrarea în dificultate a instituțiilor și entităților prin menținerea funcțiilor critice ale instituțiilor și entităților și evitarea amenințărilor la adresa stabilității financiare, protejând, în același timp, deponenții și fondurile publice. În plus, cadrul de rezoluție al Uniunii urmărește să stimuleze dezvoltarea pieței interne în sectorul bancar prin crearea unui regim armonizat pentru abordarea coordonată a crizelor transfrontaliere și prin evitarea problemelor de denaturare a concurenței și a riscurilor de tratament inegal.

- (2) La câțiva ani de la punerea în aplicare, cadrul de rezoluție al Uniunii, astfel cum este aplicabil în prezent, nu oferă rezultatele scontate în ceea ce privește unele dintre aceste obiective. În special, deși instituțiile și entitățile au înregistrat progrese semnificative în ceea ce privește posibilitatea de soluționare și au alocat resurse semnificative în acest scop, în special prin constituirea capacității de absorbție a pierderilor și de recapitalizare și prin completarea mecanismelor de finanțare a rezoluției, cadrul de rezoluție al Uniunii este rareori utilizat. În schimb, intrarea în dificultate a anumitor instituții și entități mici și mijlocii este abordată în cea mai mare parte prin măsuri naționale nearmonizate. Se utilizează mai degrabă banii contribuabililor decât mecanismele de finanțare a rezoluției. Această situație pare să rezulte din stimulente inadecvate. Aceste stimulente inadecvate rezultă din interacțiunea dintre cadrul de rezoluție al Uniunii cu normele naționale, marja largă de apreciere în ceea ce privește evaluarea interesului public nefiind întotdeauna exercitată astfel încât să reflecte modul în care s-a intenționat să se aplice cadrul de rezoluție al Uniunii. În același timp, cadrul de rezoluție al Uniunii a fost puțin utilizat din cauza riscurilor ca deponenții instituțiilor finanțate prin depozite să suporte pierderi pentru a se asigura că aceste instituții pot avea acces la finanțare externă în cadrul procedurii de rezoluție, în special în lipsa altor datorii care pot face obiectul recapitalizării interne. În fine, faptul că există norme mai puțin stricte privind accesul la finanțare în afara procedurii de rezoluție decât în cadrul acesteia a făcut ca în locul aplicării cadrului de rezoluție al Uniunii să se recurgă la alte soluții, care implică adesea utilizarea banilor contribuabililor în locul resurselor proprii ale instituției și entității sau al plaselor de siguranță finanțate de sectorul bancar. Această situație generează, la rândul său, riscuri de fragmentare, riscuri de rezultate sub nivelul optim în ceea ce privește gestionarea situațiilor de intrare în dificultate a instituțiilor și entităților, în special în cazul unor instituții și entități mici și mijlocii, precum și costuri de oportunitate legate de neutilizarea resurselor financiare. Prin urmare, este necesar să se asigure o aplicare mai eficace și mai coerentă a cadrului de rezoluție al Uniunii și să se asigure că acesta poate fi aplicat ori de câte ori este în interesul public, inclusiv în cazul anumitor instituții mici și mijlocii finanțate în principal din depozite și care nu dispun într-o măsură suficientă de alte datorii care pot face obiectul recapitalizării interne.
- (3) Intensitatea și nivelul de detaliu al activității de planificare a rezoluției necesare în ceea ce privește filialele care nu au fost identificate drept entități de rezoluție variază în funcție de dimensiunea și profilul de risc al instituțiilor și entităților în cauză, de prezența funcțiilor critice și de strategia de rezoluție a grupului. Prin urmare, autoritățile de rezoluție ar trebui să poată lua în considerare acești factori atunci când identifică măsurile care trebuie luate cu privire la aceste filiale și să urmeze o abordare simplificată, după caz.
- (4) O instituție sau o entitate care este în curs de lichidare în temeiul dreptului intern, în urma constatării faptului că instituția sau entitatea este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate și a concluziei autorității de rezoluție potrivit căreia rezoluția acesteia nu este în interesul public, se îndreaptă în cele din

urmă către ieșirea de pe piață. Aceasta implică faptul că nu este necesar un plan de măsuri care să fie luate în caz de intrare în dificultate, indiferent dacă autoritatea competentă a retras deja autorizația instituției sau a entității în cauză. Același lucru este valabil și pentru o instituție reziduală aflată în rezoluție după transferul activelor, drepturilor și pasivelor în contextul unei strategii de transfer. Prin urmare, este oportun să se precizeze că, în aceste situații, nu este necesară adoptarea de planuri de rezoluție.

- (5) În prezent, autoritățile de rezoluție pot interzice anumite distribuiri în cazul în care o instituție sau o entitate nu îndeplinește cerința amortizorului combinat atunci când este luată în considerare în plus față de cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile (denumită în continuare „MREL”). Cu toate acestea, în anumite situații, o instituție sau o entitate ar putea avea obligația să respecte MREL pe o bază diferită de baza pe care instituția sau entitatea respectivă trebuie să respecte cerința amortizorului combinat. Această situație creează incertitudini cu privire la condițiile de exercitare a competențelor autorităților de rezoluție de interzicere a distribuțiilor și de calculare a sumei maxim distribuibile aferente MREL. Prin urmare, ar trebui să se prevadă că, în aceste cazuri, autoritățile de rezoluție ar trebui să își exercite competența de a interzice anumite distribuiri pe baza estimării cerinței amortizorului combinat care rezultă din Regulamentul delegat (UE) 2021/1118 al Comisiei²⁸. Pentru a asigura transparența și securitatea juridică, autoritățile de rezoluție ar trebui să comunice cerința estimată a amortizorului combinat instituției sau entității, care ar trebui apoi să facă publică cerința estimată a amortizorului combinat.
- (6) Au fost create măsuri de intervenție timpurie pentru a permite autorităților competente să remedieze deteriorarea situației financiare și economice a unei instituții sau entități și să reducă, în măsura posibilului, riscul și impactul unei rezoluții eventuale. Cu toate acestea, din cauza lipsei de certitudine în ceea ce privește indicatorii de declanșare pentru aplicarea acestor măsuri de intervenție timpurie și a suprapunerilor parțiale cu măsurile de supraveghere, măsurile de intervenție timpurie au fost rareori utilizate. Prin urmare, condițiile de aplicare a acestor măsuri de intervenție timpurie ar trebui să fie simplificate și precizate mai în detaliu. Pentru a elimina incertitudinile cu privire la condițiile și calendarul de demitere a organului de conducere și de numire a administratorilor temporari, măsurile respective ar trebui să fie identificate în mod explicit ca măsuri de intervenție timpurie, iar aplicarea lor ar trebui să facă obiectul acelorași indicatori de declanșare. În același timp, autoritățile competente ar trebui să aibă obligația de a selecta măsurile corespunzătoare pentru a aborda o situație specifică, în conformitate cu principiul proporționalității. Pentru a permite autorităților competente să ia în considerare riscurile reputaționale sau riscurile legate de spălarea banilor sau de tehnologia informației și comunicațiilor, autoritățile competente ar trebui să evalueze condițiile de aplicare a măsurilor de intervenție timpurie nu numai pe baza unor indicatori cantitativi, cum ar fi cerințele de capital sau de lichiditate, nivelul de îndatorare, creditele neperformante sau concentrarea expunerilor, ci și pe baza unor indicatori de declanșare calitativi.

²⁸ Regulamentul delegat (UE) 2021/1118 al Comisiei din 26 martie 2021 de completare a Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare care precizează metodologia de utilizat de către autoritățile de rezoluție pentru a estima cerința menționată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului și cerința amortizorului combinat în privința entităților de rezoluție, la nivelul consolidat al grupului de rezoluție, în cazul în care grupul de rezoluție nu face obiectul respectivelor cerințe în temeiul directivei menționate anterior (JO L 241, 8.7.2021, p. 1).

- (7) Pentru a îmbunătăți securitatea juridică, ar trebui eliminate măsurile de intervenție timpurie prevăzute în Directiva 2014/59/UE care se suprapun cu competențele deja existente în cadrul prudențial prevăzut în Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului²⁹ și în Directiva (UE) 2019/2034 a Parlamentului European și a Consiliului³⁰. În plus, este necesar să se asigure faptul că autoritățile de rezoluție sunt în măsură să se pregătească pentru o rezoluție eventuală a unei instituții sau entități. Prin urmare, autoritatea competentă ar trebui să informeze autoritățile de rezoluție cu privire la deteriorarea situației financiare a unei instituții sau entități suficient de devreme, iar autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă competențele necesare pentru punerea în aplicare a măsurilor pregătitoare. Este important de menționat că, pentru a permite autorităților de rezoluție să reacționeze cât mai rapid posibil la deteriorarea situației unei instituții sau a unei entități, aplicarea prealabilă a măsurilor de intervenție timpurie nu ar trebui să constituie o condiție pentru ca autoritatea de rezoluție să ia măsuri pentru scoaterea pe piață a instituției sau a entității sau să solicite informații în vederea actualizării planului de rezoluție și a pregătirii evaluării. Pentru a asigura o reacție consecventă, coordonată, eficientă și promptă la deteriorarea situației financiare a unei instituții sau entități și pentru a se pregăti în mod corespunzător pentru o rezoluție eventuală, este necesar să se consolideze interacțiunea și coordonarea între autoritățile competente și autoritățile de rezoluție. De îndată ce o instituție sau o entitate îndeplinește condițiile de aplicare a măsurilor de intervenție timpurie, autoritățile competente și autoritățile de rezoluție ar trebui să își intensifice schimburile de informații, inclusiv de informații provizorii, și să monitorizeze în comun situația financiară a instituției sau a entității.
- (8) Este necesar să se asigure luarea de măsuri prompte și coordonarea timpurie între autoritatea competentă și autoritatea de rezoluție, atunci când o instituție sau o entitate este încă în activitate, dar există un risc semnificativ ca instituția sau entitatea să intre în dificultate. Prin urmare, autoritatea competentă ar trebui să notifice acest risc autorității de rezoluție cât mai curând posibil. Notificarea respectivă ar trebui să conțină motivele evaluării autorității competente și o prezentare generală a măsurilor alternative ale sectorului privat, a acțiunilor de supraveghere sau a măsurilor de intervenție timpurie care sunt disponibile pentru a preveni intrarea în dificultate a instituției sau a entității într-un interval de timp rezonabil. O astfel de notificare timpurie nu ar trebui să aducă atingere procedurilor de stabilire a îndeplinirii condițiilor pentru declanșarea procedurii de rezoluție. Notificarea prealabilă de către autoritatea competentă către autoritatea de rezoluție a unui risc semnificativ ca o instituție sau o entitate să intre în dificultate sau să fie susceptibilă de a intra în dificultate nu ar trebui să fie o condiție pentru a stabili ulterior că o instituție sau o entitate este efectiv în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate. În plus, în cazul în care, într-o etapă ulterioară, instituția sau entitatea este evaluată ca fiind în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate și dacă nu există soluții alternative pentru a preveni intrarea în dificultate într-un interval de timp rezonabil, autoritatea de rezoluție trebuie să ia o decizie cu privire la

²⁹ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

³⁰ Directiva (UE) 2019/2034 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind supravegherea prudențială a firmelor de investiții și de modificare a Directivelor 2002/87/CE, 2009/65/CE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/59/UE și 2014/65/UE (JO L 314, 5.12.2019, p. 64).

luarea unei măsuri de rezoluție. În acest caz, promptitudinea deciziei de a aplica o măsură de rezoluție unei instituții sau entități poate fi fundamentală pentru punerea în aplicare cu succes a strategiei de rezoluție, în special deoarece o intervenție timpurie în cadrul instituției sau al entității poate contribui la asigurarea unor niveluri suficiente de capacitate de absorbție a pierderilor și de lichiditate pentru a pune în aplicare strategia respectivă. Prin urmare, este oportun să se permită autorității de rezoluție să evalueze, în strânsă cooperare cu autoritatea competentă, ce constituie un interval de timp rezonabil pentru punerea în aplicare a unor măsuri alternative care să evite intrarea în dificultate a instituției sau a entității. Pentru a asigura un rezultat în timp util și pentru a permite autorității de rezoluție să se pregătească în mod corespunzător pentru rezoluția potențială a instituției sau a entității, autoritatea de rezoluție și autoritatea competentă ar trebui să se reunească periodic, iar autoritatea de rezoluție ar trebui să decidă cu privire la frecvența reuniunilor respective, ținând seama de circumstanțele cazului.

- (9) Cadrul de rezoluție este menit să se aplice în mod potențial oricărei instituții sau entități, indiferent de dimensiunea și de modelul de afaceri al acesteia, în cazul în care instrumentele disponibile în temeiul dreptului intern nu sunt adecvate pentru a gestiona intrarea sa în dificultate. Pentru a asigura un astfel de rezultat, ar trebui să se specifice criteriile de aplicare a evaluării interesului public în cazul unei instituții sau a unei entități în curs de a intra în dificultate. În special, este necesar să se clarifice faptul că, în funcție de circumstanțele specifice, anumite funcții ale instituției sau ale entității pot fi considerate critice chiar dacă întreruperea lor ar afecta stabilitatea financiară sau serviciile critice numai la nivel regional.
- (10) Evaluarea măsurii în care rezoluția unei instituții sau a unei entități este în interesul public ar trebui să reflecte considerentul că deponenții sunt mai bine protejați atunci când fondurile schemei de garantare a depozitelor („SGD”) sunt utilizate mai eficient, iar pierderile pentru fondurile respective sunt reduse la minimum. Prin urmare, în cadrul evaluării interesului public, ar trebui să se considere că obiectivul rezoluției de a proteja deponenții este mai bine realizat în cadrul procedurii de rezoluție dacă alegerea opțiunii insolvenței ar fi mai costisitoare pentru SGD.
- (11) Evaluarea măsurii în care rezoluția unei instituții sau a unei entități este în interesul public ar trebui să reflecte, de asemenea, în măsura posibilului, diferența dintre, pe de o parte, finanțarea furnizată prin intermediul plaselor de siguranță finanțate de sectorul bancar (mecanisme de finanțare a rezoluției sau SGD-uri) și, pe de altă parte, finanțarea furnizată de statele membre din banii contribuabililor. Finanțarea furnizată de statele membre prezintă un risc mai mare de hazard moral și un stimulent mai scăzut pentru disciplina pe piață. Prin urmare, atunci când evaluează obiectivul de a reduce la minimum dependența de sprijinul financiar public extraordinar, autoritățile de rezoluție ar trebui să considere că finanțarea prin intermediul mecanismelor de finanțare a rezoluției sau al SGD este preferabilă finanțării prin intermediul unui volum egal de resurse din bugetul statelor membre.
- (12) Pentru a se asigura că obiectivele rezoluției sunt atinse în modul cel mai eficace, rezultatul evaluării interesului public ar trebui să fie negativ numai în cazul în care lichidarea instituției sau a entității în curs de a intra în dificultate în cadrul procedurii obișnuite de insolvență ar atinge obiectivele rezoluției într-un mod mai eficace și nu numai în aceeași măsură ca rezoluția.
- (13) În cazul în care o instituție sau o entitate în curs de a intra în dificultate nu este supusă procedurii de rezoluție, respectiva instituție sau entitate ar trebui să fie lichidată

conform procedurilor prevăzute de dreptul intern. Aceste proceduri pot varia în mod semnificativ de la un stat membru la altul. Deși este oportun să se permită suficientă flexibilitate pentru utilizarea procedurilor naționale existente, anumite aspecte ar trebui clarificate pentru a se asigura că instituțiile sau entitățile în cauză ies de pe piață.

- (14) Ar trebui să se asigure faptul că autoritatea administrativă sau judiciară națională relevantă inițiază rapid o procedură în temeiul dreptului intern atunci când o instituție sau o entitate este considerată ca fiind în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate și nu face obiectul unei proceduri de rezoluție. În cazul în care lichidarea voluntară a instituției sau a entității, în urma unei decizii a acționarilor, este disponibilă în temeiul dreptului intern, această opțiune ar trebui să rămână disponibilă. Cu toate acestea, ar trebui să se asigure că, în absența unei acțiuni rapide din partea acționarilor, autoritatea administrativă sau judiciară națională relevantă ia măsuri.
- (15) De asemenea, ar trebui să se prevadă că rezultatul final al acestor proceduri este ieșirea de pe piață a instituției sau a entității în curs de a intra în dificultate sau încetarea activităților sale bancare. În funcție de dreptul intern, acest obiectiv poate fi realizat în moduri diferite, care pot include vânzarea instituției sau a entității sau a unor părți ale acesteia, vânzarea anumitor active sau pasive, lichidarea treptată sau încetarea activităților sale bancare, inclusiv a plăților și a acceptării de depozite, în vederea vânzării treptate a activelor sale pentru a efectua rambursări către creditorii afectați. Cu toate acestea, pentru a spori previzibilitatea procedurilor, rezultatul respectiv ar trebui să se obțină într-un interval de timp rezonabil.
- (16) Autoritățile competente ar trebui să fie împuternicite să retragă autorizația unei instituții sau a unei entități numai pe baza faptului că instituția sau entitatea este în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate și nu face obiectul unei proceduri de rezoluție. Autoritățile competente ar trebui să poată retrage autorizația pentru a sprijini obiectivul lichidării instituției sau a entității în conformitate cu dreptul intern, în special în cazurile în care procedurile disponibile în temeiul dreptului intern nu pot fi inițiate în momentul în care se stabilește că instituția sau entitatea este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, inclusiv în cazurile în care insolabilitatea instituției sau a entității nu se reflectă încă în bilanț. Pentru a se asigura în continuare că obiectivul lichidării instituției sau a entității poate fi atins, statele membre ar trebui să se asigure că retragerea autorizației de către autoritatea competentă este, de asemenea, inclusă printre condițiile posibile de inițiere a cel puțin uneia dintre procedurile disponibile în temeiul dreptului intern și aplicabile instituțiilor sau entităților care sunt în curs de a intra în dificultate sau susceptibile de a intra în dificultate, dar care nu fac obiectul unei proceduri de rezoluție.
- (17) Luând în considerare experiența dobândită în punerea în aplicare a Directivei 2014/59/UE, a Regulamentului (UE) nr. 806/2014 și a Directivei 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului³¹, este necesar să se precizeze mai în detaliu condițiile în care pot fi acordate, în mod excepțional, măsuri cu caracter preventiv de precauție care se califică drept sprijin financiar public extraordinar. Pentru a reduce la minimum denaturările concurenței care decurg din diferențele de natură ale SGD-urilor din Uniune, intervențiile SGD-urilor în contextul măsurilor preventive conforme cu Directiva 2014/49/UE care se califică drept sprijin

³¹ Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind schemele de garantare a depozitelor (JO L 173, 12.6.2014, p. 149).

financiar public extraordinar ar trebui să fie permise în mod excepțional în cazul în care instituția sau entitatea beneficiară nu îndeplinește niciuna dintre condițiile pentru a fi considerată ca fiind în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate. Ar trebui să se asigure că măsurile de precauție sunt luate suficient de devreme. Banca Centrală Europeană (BCE) își întemeiază în prezent aprecierea conform căreia o instituție sau o entitate este solvabilă, în scopul recapitalizării preventive, pe o evaluare prospectivă pentru următoarele 12 luni a măsurii în care instituția sau entitatea poate respecta cerințele de fonduri proprii prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului³² sau în Regulamentul (UE) 2019/2033 al Parlamentului European și al Consiliului³³ și cerința de fonduri proprii suplimentare prevăzută în Directiva 2013/36/UE sau în Directiva (UE) 2019/2034. Această practică ar trebui să fie prevăzută în Directiva 2014/59/UE. În plus, măsurile de salvare a activelor depreciate, inclusiv vehiculele de gestionare a activelor sau schemele de garantare a activelor, se pot dovedi eficace și eficiente în abordarea cauzelor posibilelor dificultăți financiare cu care se confruntă instituțiile și entitățile și în prevenirea intrării lor în dificultate și, prin urmare, ar putea constitui măsuri de precauție relevante. Prin urmare, ar trebui să se precizeze că astfel de măsuri de precauție pot lua forma unor măsuri privind activele depreciate.

- (18) Pentru a menține disciplina pe piață, a proteja fondurile publice și a evita denaturarea concurenței, măsurile de precauție ar trebui să constituie în continuare excepția și să fie aplicate numai pentru a aborda situațiile de perturbare gravă a pieței sau pentru a menține stabilitatea financiară. În plus, nu ar trebui să se recurgă la măsuri de precauție pentru a aborda pierderile suferite sau probabile. Instrumentul cel mai fiabil pentru identificarea pierderilor suferite sau susceptibile de a fi suferite este o evaluare a calității activelor efectuată de BCE, de Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană) (ABE), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului³⁴, sau de autoritățile naționale competente. Autoritățile competente ar trebui să utilizeze această evaluare pentru a identifica pierderile suferite sau susceptibile de a fi suferite, în cazul în care evaluarea menționată poate fi efectuată într-un interval de timp rezonabil. În cazul în care acest lucru nu este posibil, autoritățile competente ar trebui să identifice pierderile suferite sau susceptibile de a fi suferite în modul cel mai fiabil posibil în circumstanțele predominante, pe baza inspecțiilor la fața locului, după caz.
- (19) Recapitalizarea preventivă are scopul de a sprijini instituțiile și entitățile viabile identificate ca fiind susceptibile să se confrunte cu dificultăți temporare în viitorul apropiat și de a preveni continuarea deteriorării situației acestora. Pentru a evita acordarea de subvenții publice întreprinderilor care sunt deja neprofitabile în momentul acordării sprijinului, măsurile de precauție acordate sub forma achiziționării de instrumente de fonduri proprii sau de alte instrumente de capital sau prin măsuri

³² Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

³³ Regulamentul (UE) 2019/2033 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind cerințele prudențiale ale firmelor de investiții și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 575/2013, (UE) nr. 600/2014 și (UE) nr. 806/2014 (JO L 314, 5.12.2019, p. 1).

³⁴ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

privind activele depreciate nu ar trebui să depășească suma necesară pentru a acoperi deficitele de capital identificate în scenariul nefavorabil al unei simulări de criză sau al unui exercițiu echivalent. Pentru a se asigura că finanțarea publică este în cele din urmă întreruptă, aceste măsuri de precauție ar trebui, de asemenea, să fie limitate în timp și să conțină un calendar clar pentru încetarea lor (strategie de ieșire). Instrumentele perpetue, inclusiv fondurile proprii de nivel 1 de bază, ar trebui să fie utilizate numai în circumstanțe excepționale și să facă obiectul anumitor limite cantitative, deoarece, prin natura lor, nu sunt potrivite pentru respectarea condiției privind caracterul temporar.

- (20) Măsurile de precauție ar trebui să se limiteze la suma de care instituția sau entitatea ar avea nevoie pentru a-și menține solvabilitatea în cazul unui eveniment prevăzut de scenariul nefavorabil, astfel cum a fost stabilit în cadrul unei simulări de criză sau al unui exercițiu echivalent. În cazul măsurilor de precauție sub formă de măsuri privind activele depreciate, instituția sau entitatea beneficiară ar trebui să poată utiliza suma respectivă pentru a acoperi pierderile aferente activelor transferate sau în combinație cu o achiziție de instrumente de capital, cu condiția ca valoarea totală a deficitului identificat să nu fie depășită. De asemenea, este necesar să se asigure că aceste măsuri de precauție sub formă de măsuri privind activele depreciate respectă normele existente privind ajutoarele de stat și cele mai bune practici, că restabilesc viabilitatea pe termen lung a instituției sau a entității, că ajutorul de stat este limitat la minimul necesar și că se evită denaturarea concurenței. Din aceste motive, în cazul măsurilor de precauție sub formă de măsuri privind activele depreciate, autoritățile în cauză ar trebui să țină seama de orientările specifice, inclusiv de modelul pentru SAI³⁵ și de Comunicarea privind abordarea problemei creditelor neperformante³⁶. Aceste măsuri de precauție sub formă de măsuri privind activele depreciate ar trebui să fie întotdeauna supuse condiției imperative privind caracterul temporar. Se estimează că garanțiile publice acordate pentru o anumită perioadă de timp în legătură cu activele depreciate ale instituției sau ale entității în cauză vor asigura o mai bună respectare a condiției privind caracterul temporar decât transferurile de astfel de active către o entitate care beneficiază de sprijin public. Pentru a se asigura ieșirea de pe piață a instituțiilor și entităților care se dovedesc a nu fi viabile, în pofida sprijinului primit, este necesar să se prevadă că nerespectarea de către instituția sau entitatea în cauză a condițiilor aferente măsurilor de sprijin indicate la momentul acordării acestor măsuri va avea drept rezultat faptul că instituția sau entitatea în cauză va fi considerată în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate.
- (21) Pentru a acoperi încălcările semnificative ale cerințelor prudențiale, este necesar să se precizeze mai în detaliu condițiile pentru a stabili dacă societățile holding sunt în curs de a intra în dificultate sau sunt susceptibile de a intra în dificultate. O încălcare a acestor cerințe de către o societate holding ar trebui să fie semnificativă atunci când tipul și amploarea încălcării sunt comparabile cu o încălcare care, dacă ar fi fost comisă de o instituție de credit, ar fi justificat retragerea autorizației de către autoritatea competentă în conformitate cu articolul 18 din Directiva 2013/36/UE.
- (22) Statele membre pot avea, în temeiul legislației lor naționale, competențe de suspendare a obligațiilor de plată sau de livrare care pot include depozite eligibile. În cazul în care suspendarea obligațiilor de plată sau de livrare nu este direct legată de situația financiară a instituției de credit, depozitele nu pot fi indisponibile în sensul Directivei

³⁵ COM(2018) 133 final.

³⁶ COM(2020) 822 final.

2014/49/UE. În consecință, este posibil ca deponenții să nu poată avea acces la depozitele lor pentru o perioadă lungă de timp. Pentru a menține încrederea deponenților în sectorul bancar și pentru a menține stabilitatea financiară, statele membre ar trebui să se asigure că deponenții au acces la un quantum zilnic adecvat din depozitele lor, pentru a acoperi, în special, costul vieții, în cazul în care depozitele lor devin inaccesibile din cauza suspendării plăților din alte motive decât cele care conduc la efectuarea rambursărilor către deponenți. O astfel de procedură ar trebui să își păstreze caracterul excepțional, iar statele membre ar trebui să se asigure că deponenții au acces la quantumuri zilnice adecvate.

- (23) Pentru a spori securitatea juridică și având în vedere relevanța potențială a datoriilor care ar putea rezulta din evenimente incerte viitoare, inclusiv rezultatul litigiilor pendinte la momentul rezoluției, este necesar să se stabilească tratamentul de care ar trebui să beneficieze datoriile respective în scopul aplicării instrumentului de recapitalizare internă. Principiile directe în această privință ar trebui să fie cele prevăzute în normele contabile, în special în normele contabile stabilite în Standardul Internațional de Contabilitate 37, astfel cum a fost adoptat prin Regulamentul (CE) nr. 1126/2008 al Comisiei³⁷. Pe această bază, autoritățile de rezoluție ar trebui să facă o distincție între provizioane și datorii contingente. Provizioanele sunt datorii care se referă la o ieșire probabilă de fonduri și care pot fi estimate în mod fiabil. Datoriile contingente nu sunt recunoscute ca datorii contabile deoarece se referă la o obligație care nu poate fi considerată probabilă la momentul estimării sau care nu poate fi estimată în mod fiabil.
- (24) Întrucât provizioanele sunt datorii contabile, ar trebui să se precizeze că aceste provizioane trebuie tratate în același mod ca și alte datorii. Aceste provizioane ar trebui să poată face obiectul recapitalizării interne, cu excepția cazului în care îndeplinesc unul dintre criteriile specifice pentru a fi excluse din domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă. Având în vedere relevanța potențială a acestor provizioane în cadrul procedurii de rezoluție și pentru a asigura certitudinea în demersul de aplicare a instrumentului de recapitalizare internă, ar trebui să se precizeze că provizioanele fac parte din datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne și că, prin urmare, instrumentul de recapitalizare internă se aplică în cazul acestora. De asemenea, ar trebui să se asigure faptul că, după aplicarea instrumentului de recapitalizare internă, aceste datorii și orice obligații sau creanțe care decurg în legătură cu acestea sunt considerate ca fiind onorate în toate privințele. Acest lucru este deosebit de relevant pentru datoriile și obligațiile care decurg din creanțele judiciare împotriva instituției aflate în rezoluție.
- (25) În conformitate cu principiile contabile, datoriile contingente nu pot fi recunoscute ca datorii și, prin urmare, nu ar trebui să poată face obiectul recapitalizării interne. Cu toate acestea, este necesar să se asigure că o datorie contingentă care ar rezulta dintr-un eveniment improbabil sau care nu poate fi estimată în mod fiabil la momentul rezoluției nu afectează eficacitatea strategiei de rezoluție și, în special, a instrumentului de recapitalizare internă. Pentru a atinge acest obiectiv, evaluatorul ar trebui, în cadrul evaluării efectuate în scopul rezoluției, să evalueze datoriile contingente care sunt incluse în bilanțul instituției aflate în rezoluție și să cuantifice, cât mai bine posibil, valoarea potențială a acestor datorii. Pentru a se asigura că, după

³⁷

Regulamentul (CE) nr. 1126/2008 al Comisiei din 3 noiembrie 2008 de adoptare a anumitor standarde internaționale de contabilitate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1606/2002 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 320, 29.11.2008, p. 1).

procesul de rezoluție, instituția sau entitatea poate menține o încredere suficientă a pieței pentru o perioadă de timp adecvată, evaluatorul ar trebui să țină seama de această valoare potențială atunci când stabilește cuantumul cu care trebuie reduse sau convertite datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne pentru a restabili ratele fondurilor proprii ale instituției aflate în rezoluție. În special, autoritatea de rezoluție ar trebui să aplice competențele de conversie în cazul datoriilor care pot face obiectul recapitalizării interne în măsura în care acest lucru este necesar pentru a se asigura că recapitalizarea instituției aflate în rezoluție este suficientă pentru a acoperi pierderile potențiale care pot fi cauzate de o datorie care ar putea apărea ca urmare a unui eveniment improbabil. Atunci când evaluează cuantumul care urmează să fie redus sau convertit, autoritatea de rezoluție ar trebui să analizeze cu atenție impactul pierderii potențiale asupra instituției aflate în rezoluție, pe baza unei serii de factori, inclusiv probabilitatea ca evenimentul să se producă, intervalul de timp în care se poate produce și cuantumul datoriei contingente.

- (26) În anumite circumstanțe, după ce mecanismul de finanțare a rezoluției a furnizat o contribuție de până la maximum 5 % din totalul datoriilor, inclusiv fondurile proprii ale instituției sau ale entității, autoritățile de rezoluție pot recurge la surse suplimentare de finanțare care să susțină în continuare măsurile de rezoluție. Ar trebui să se precizeze mai clar circumstanțele în care mecanismul de finanțare a rezoluției poate oferi sprijin suplimentar atunci când toate datoriile cu un rang de prioritate inferior depozitelor care nu sunt excluse în mod obligatoriu sau discreționar de la recapitalizarea internă au fost reduse sau convertite integral.
- (27) Regulamentul (UE) 2019/876 al Parlamentului European și al Consiliului³⁸, Regulamentul (UE) 2019/877 al Parlamentului European și al Consiliului³⁹ și Directiva (UE) 2019/879 a Parlamentului European și a Consiliului⁴⁰ au pus în aplicare în Uniune „lista internațională a termenilor și condițiilor privind capacitatea totală de absorbție a pierderilor (TLAC)” publicată de Consiliul pentru Stabilitate Financiară la 9 noiembrie 2015 (denumită în continuare „standardul TLAC”) pentru băncile de importanță sistemică globală, denumite în dreptul Uniunii instituții de importanță sistemică globală (G-SII). Regulamentul (UE) 2019/877 și Directiva (UE) 2019/879 au modificat, de asemenea, MREL prevăzută în Directiva 2014/59/UE și în Regulamentul (UE) nr. 806/2014. Este necesar să se alinieze dispozițiile din Directiva 2014/59/UE privind MREL la punerea în aplicare a standardului TLAC pentru G-SII în ceea ce privește anumite datorii care ar putea fi utilizate pentru a îndeplini partea din MREL care ar trebui să fie îndeplinită cu fonduri proprii și alte datorii subordonate. În special, datoriile de rang egal cu anumite datorii excluse ar trebui să fie incluse în fondurile proprii și în instrumentele eligibile subordonate ale

³⁸ Regulamentul (UE) 2019/876 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2019 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 în ceea ce privește indicatorul efectului de levier, indicatorul de finanțare stabilă netă, cerințele privind fondurile proprii și pasivele eligibile, riscul de credit al contrapărții, riscul de piață, expunerile față de contrapărți centrale, expunerile față de organisme de plasament colectiv, expunerile mari și cerințele referitoare la raportare și la publicarea informațiilor, și a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 150, 7.6.2019, p. 1).

³⁹ Regulamentul (UE) 2019/877 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2019 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 806/2014 în ceea ce privește capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții (JO L 150, 7.6.2019, p. 226).

⁴⁰ Directiva (UE) 2019/879 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 de modificare a Directivei 2014/59/UE în ceea ce privește capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și a Directivei 98/26/CE (JO L 150, 7.6.2019, p. 296).

entităților de rezoluție în cazul în care cuantumul acestor datorii excluse din bilanțul entității de rezoluție nu depășește 5 % din cuantumul fondurilor proprii și al datoriiilor eligibile ale entității de rezoluție și din această includere nu rezultă niciun risc legat de principiul potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat.

- (28) Normele de stabilire a MREL se axează în principal pe stabilirea nivelului adecvat al MREL, presupunând că instrumentul de recapitalizare internă este strategia de rezoluție preferată. Cu toate acestea, Directiva 2014/59/UE permite autorităților de rezoluție să utilizeze alte instrumente de rezoluție, și anume cele care se bazează pe transferul activității instituției aflate în rezoluție către un cumpărător privat sau către o instituție-punte. Prin urmare, ar trebui să se precizeze că, în cazul în care planul de rezoluție prevede utilizarea instrumentului de vânzare a activității sau a instrumentului instituției-punte și ieșirea entității de rezoluție de pe piață, autoritățile de rezoluție ar trebui să stabilească nivelul MREL pentru entitatea de rezoluție în cauză pe baza particularităților instrumentelor de rezoluție respective și a diferitelor nevoi de absorbție a pierderilor și de recapitalizare pe care le implică instrumentele respective.
- (29) În cazul entităților de rezoluție, nivelul MREL este suma dintre cuantumul pierderilor așteptate în cadrul procedurii de rezoluție și cuantumul aferent recapitalizării care îi permite entității de rezoluție să îndeplinească în continuare condițiile de autorizare și să își desfășoare activitățile pe perioada corespunzătoare. Anumite strategii de rezoluție preferate implică transferul de active, drepturi și pasive către un beneficiar și ieșirea de pe piață, în special instrumentul de vânzare a activității. În aceste cazuri, obiectivele urmărite de componenta de recapitalizare ar putea să nu se aplice în aceeași măsură, deoarece autoritatea de rezoluție nu va fi obligată să se asigure că entitatea de rezoluție restabilește conformitatea cu cerințele sale de fonduri proprii după adoptarea măsurii de rezoluție. Cu toate acestea, în astfel de cazuri, se preconizează că pierderile vor depăși cerințele de fonduri proprii ale entității de rezoluție. Prin urmare, este oportun să se prevadă că nivelul MREL al respectivelor entități de rezoluție continuă să includă un cuantum al recapitalizării care este ajustat în mod proporțional cu strategia de rezoluție.
- (30) În cazul în care strategia de rezoluție prevede utilizarea altor instrumente de rezoluție decât recapitalizarea internă, nevoile de recapitalizare ale entității în cauză vor fi, în general, mai mici după rezoluție decât în cazul recapitalizării interne în regim bancar deschis. În această situație, în calibrarea MREL ar trebui să se țină seama de acest aspect atunci când se estimează cerința de recapitalizare. Prin urmare, atunci când ajustează nivelul MREL pentru entitățile de rezoluție al căror plan de rezoluție prevede instrumentul de vânzare a activității sau instrumentul instituției-punte și ieșirea de pe piață, autoritățile de rezoluție ar trebui să țină seama de caracteristicile acestor instrumente, inclusiv de perimetrul preconizat al transferului către cumpărătorul privat sau către instituția-punte, de tipurile de instrumente care urmează să fie transferate, de valoarea preconizată și de tranzacționabilitatea instrumentelor respective, precum și de concepția strategiei de rezoluție preferate, inclusiv de utilizarea complementară a instrumentului de separare a activelor. Întrucât autoritatea de rezoluție trebuie să decidă de la caz la caz cu privire la orice posibilă utilizare în cadrul procedurii de rezoluție a fondurilor provenite de la SGD și întrucât o astfel de decizie nu poate fi asumată cu certitudine *ex ante*, autoritățile de rezoluție nu ar trebui să ia în considerare contribuția potențială a SGD în cadrul procedurii de rezoluție atunci când calibrează nivelul MREL.
- (31) Este necesar să se asigure stimulente egale pentru a constitui niveluri suficiente de MREL pentru instituțiile și entitățile care ar face obiectul unor strategii de transfer atât

în cadrul rezoluției, cât și în afara acesteia. Prin urmare, stabilirea nivelului MREL pentru instituțiile sau entitățile care pot face obiectul unor măsuri în contextul procedurilor naționale de insolvență în temeiul articolului 11 alineatul (5) din Directiva 2014/49/UE ar trebui să respecte aceleași norme ca și cele aplicabile în cazul stabilirii MREL pentru entitățile de rezoluție a căror strategie de rezoluție preferată prevede vânzarea activității sau transferul către o instituție-punte, ceea ce duce la ieșirea sa de pe piață.

- (32) Există interacțiuni între cadrul de rezoluție și cadrul privind abuzul de piață. În special, deși măsurile luate în vederea pregătirii rezoluției pot fi considerate informații privilegiate în temeiul Regulamentului (UE) nr. 596/2014 al Parlamentului European și al Consiliului⁴¹, divulgarea lor prematură riscă să pună în pericol procesul de rezoluție. Instituțiile aflate în rezoluție au posibilitatea de a lua măsuri pentru a soluționa problema respectivă, solicitând o amânare a publicării informațiilor privilegiate în temeiul articolului 17 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 596/2014. Cu toate acestea, este posibil ca, în momentul pregătirii rezoluției, să nu existe întotdeauna stimulentele potrivite pentru ca instituția aflată în rezoluție să ia inițiativa de a formula o astfel de cerere. Pentru a evita astfel de situații, autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă competența de a solicita în mod direct o amânare a publicării informațiilor privilegiate în temeiul articolului 17 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 596/2014 în numele unei instituții aflate în rezoluție.
- (33) Pentru a facilita planificarea rezoluției, evaluarea posibilității de soluționare și exercitarea competenței de a aborda sau de a înlătura obstacolele din calea posibilității de soluționare, precum și pentru a încuraja schimbul de informații, autoritatea de rezoluție a unei instituții cu sucursale semnificative în alte state membre ar trebui să instituie și să prezideze un colegiu de rezoluție.
- (34) După perioada inițială de constituire a mecanismelor de finanțare a rezoluției menționate la articolul 102 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE, mijloacele financiare disponibile ale acestora pot înregistra scăderi ușoare sub nivelul-țintă, în special ca urmare a creșterii depozitelor acoperite. Astfel, quantumul contribuțiilor *ex ante* care ar putea fi solicitate în aceste împrejurări va fi probabil redus. Prin urmare, este posibil ca, în anumiți ani, quantumul acestor contribuții *ex ante* să nu mai fie proporțional cu costul colectării acestor contribuții. Prin urmare, autoritățile de rezoluție ar trebui să poată amâna colectarea contribuțiilor *ex ante* cu un an sau mai mulți ani, până când suma care urmează să fie colectată ajunge la o sumă proporțională cu costul procesului de colectare, cu condiția ca o astfel de amânare să nu afecteze în mod semnificativ capacitatea autorităților de rezoluție de a utiliza mecanisme de finanțare a rezoluției.
- (35) Angajamentele de plată irevocabile reprezintă una dintre componentele mijloacelor financiare disponibile ale mecanismelor de finanțare a rezoluției. Prin urmare, este necesar să se precizeze circumstanțele în care angajamentele de plată respective pot fi solicitate și procedura aplicabilă la încetarea angajamentelor în cazul în care instituția sau entitatea încetează să mai fie supusă obligației de a plăti contribuții la un mecanism de finanțare a rezoluției. În plus, pentru a oferi mai multă transparență și

⁴¹ Regulamentul (UE) nr. 596/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 privind abuzul de piață (Regulamentul privind abuzul de piață) și de abrogare a Directivei 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivelor 2003/124/CE, 2003/125/CE și 2004/72/CE ale Comisiei (JO L 173, 12.6.2014, p. 1).

certitudine în ceea ce privește partea angajamentelor de plată irevocabile din cuantumul total al contribuțiilor *ex ante* care urmează să fie colectate, autoritățile de rezoluție ar trebui să stabilească această parte anual, sub rezerva limitelor aplicabile.

- (36) Cuanțul anual maxim al contribuțiilor *ex post* extraordinare la mecanismele de finanțare a rezoluției care pot fi solicitate este în prezent limitat la triplul cuantumului contribuțiilor *ex ante*. După perioada inițială de constituire menționată la articolul 102 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE, aceste contribuții *ex ante* vor depinde, în alte circumstanțe decât utilizarea mecanismelor de finanțare a rezoluției, numai de variațiile nivelului depozitelor acoperite și, prin urmare, este probabil ca acestea să devină modice. Stabilirea cuantumului maxim al contribuțiilor *ex post* extraordinare pe baza contribuțiilor *ex ante* ar putea avea ca efect, în acest caz, limitarea drastică a posibilității ca mecanismele de finanțare a rezoluției să colecteze contribuțiile *ex post*, reducând astfel capacitatea lor de acțiune. Pentru a evita această situație, ar trebui stabilită o limită diferită, iar cuantul maxim al contribuțiilor *ex post* extraordinare care pot fi solicitate ar trebui stabilit la de trei ori o optime din nivelul-țintă al mecanismului de finanțare a rezoluției în cauză.
- (37) Directiva 2014/59/UE a armonizat parțial rangul acordat depozitelor în temeiul legislațiilor naționale care reglementează procedura obișnuită de insolvență. Aceste norme prevedeau un rang de prioritate pe trei niveluri al depozitelor, astfel depozitele acoperite aveau cel mai înalt rang de prioritate, fiind urmate de depozitele eligibile ale persoanelor fizice și ale microîntreprinderilor și întreprinderilor mici și mijlocii peste nivelul de acoperire. Depozitele rămase, și anume depozitele societăților de mari dimensiuni care depășesc nivelul de acoperire și depozitele care nu sunt eligibile pentru rambursare de către SGD, trebuiau să aibă un rang de prioritate inferior, dar poziția lor nu a fost armonizată în alt mod. În fine, creanțele SGD-urilor au beneficiat de același rang de prioritate superior ca și depozitele acoperite. Totuși, aceasta nu s-a dovedit a fi soluția optimă pentru protecția deponenților. Armonizarea parțială a creat diferențe de la un stat membru la altul în ceea ce privește tratamentul aplicat deponenților rămași, în special deoarece un număr tot mai mare de state membre au decis să acorde, de asemenea, o preferință juridică depozitelor rămase. Aceste diferențe au creat, de asemenea, dificultăți la stabilirea scenariului contrafactual al insolvenței pentru grupurile transfrontaliere în cursul evaluărilor rezoluției. În plus, lipsa preferinței generale acordate deponenților și rangul de prioritate pe trei niveluri al creanțelor deponenților au avut potențialul de a crea probleme în ceea ce privește respectarea principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat, în special atunci când depozitele a căror prioritate nu fusese armonizată prin Directiva 2014/59/UE au fost clasificate la același nivel cu creanțele cu rang prioritar. În fine, rangul de prioritate ridicat acordat creanțelor SGD-urilor nu a permis ca mijloacele de finanțare disponibile pentru aceste scheme să fie utilizate într-un mod mai eficient și mai eficace în alte intervenții decât rambursarea depozitelor acoperite în cadrul procedurii de insolvență, și anume în contextul rezoluției, al măsurilor alternative în caz de insolvență sau al măsurilor preventive. Protecția depozitelor acoperite nu se bazează pe rangul de prioritate al creanțelor SGD, ci este asigurată prin excluderea obligatorii de la recapitalizarea internă în cadrul procedurii de rezoluție și prin rambursarea promptă din SGD în cazul indisponibilității depozitelor. Prin urmare, rangul depozitelor în ierarhia actuală a creanțelor ar trebui să fie modificat.
- (38) Rangul tuturor depozitelor ar trebui să fie pe deplin armonizat prin punerea în aplicare a unei preferințe generale acordate deponenților cu o abordare pe un singur nivel, prin care toate depozitele să beneficieze de un rang de prioritate superior creanțelor

negarantate obișnuite, fără nicio diferențiere între diferitele tipuri de depozite. În același timp, utilizarea schemelor de garantare a depozitelor în cadrul procedurii de rezoluție, al insolvenței și al măsurilor preventive ar trebui să facă întotdeauna obiectul respectării condiționalității relevante, în special a așa-numitului „test al celui mai mic cost”.

- (39) O preferință generală a deponenților va contribui la consolidarea încrederii deponenților și la prevenirea în continuare a riscului de retrageri masive a depozitelor. O protecție sporită a deponenților este, de asemenea, în concordanță cu rolul central pe care îl joacă depozitele în economia reală, fiind principalul instrument pentru economii și plăți, precum și în activitatea bancară, unde depozitele reprezintă o sursă importantă de finanțare și sunt un factor determinant esențial al încrederii în sistemul bancar, care devine deosebit de relevant în perioade de criză a pieței. În plus, preferința generală acordată deponenților îmbunătățește posibilitatea de soluționare a instituțiilor și a entităților prin creșterea capacității acestora de a respecta cerințele de acces la mecanismele de finanțare a rezoluției și prin reducerea cuantumului finanțării necesare de la aceste mecanisme, datorită riscului mai scăzut de încălcare a principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat, în cazul recapitalizării interne a datoriilor negarantate obișnuite. În special, eliminarea depozitelor din categoria creanțelor negarantate obișnuite în cadrul procedurii de insolvență ar spori capacitatea de recapitalizare internă a creanțelor negarantate obișnuite rămase prin reducerea la minimum a riscului de încălcare a principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat. Prin reducerea probabilității ca depozitele să fie reduse sau convertite pentru a asigura accesul la mecanismele de finanțare a rezoluției, preferința generală acordată deponenților ar contribui la creșterea eficacității și a credibilității instrumentului de recapitalizare internă și ar conduce la o creștere a transparenței și a securității juridice a cadrului de rezoluție. Preferința generală acordată deponenților ar contribui, de asemenea, la credibilitatea strategiilor de transfer în cadrul procedurii de rezoluție, deoarece ar facilita includerea întregului contract de depozit în perimetrul datoriilor care urmează să fie transferate unui cumpărător privat sau unei instituții-punte, în beneficiul relației cu clienții și al valorii francizei instituției aflate în rezoluție. În fine, o armonizare deplină a rangului deponenților în cadrul procedurii de insolvență ar fi benefică din perspectiva transfrontalieră și a unor condiții de concurență echitabile.
- (40) O abordare pe un singur nivel în ceea ce privește rangul de prioritate al depozitelor în temeiul legislațiilor naționale care reglementează procedura obișnuită de insolvență contribuie la o protecție mai eficientă și mai puțin costisitoare a tuturor depozitelor. În cazul depozitelor acoperite, această abordare facilitează finanțarea de către SGD a altor măsuri decât rambursarea depozitelor acoperite, care pot fi mai eficace și mai puțin perturbatoare în ceea ce privește protejarea accesului la fondurile depuse, deoarece nu conduc la o întrerupere a accesului la conturile bancare și la serviciile de plată. În ceea ce privește depozitele care nu sunt acoperite, această abordare facilitează protecția acestora atunci când este necesar pentru protejarea stabilității financiare și a încrederii deponenților. În fine, prin faptul că introduce flexibilitate în utilizarea mecanismelor care sunt potențial mai puțin costisitoare pentru protecția deponenților, această abordare reduce la minimum nevoile imediate de plată ale SGD-urilor care trebuie să realimenteze fondurile respective, asigurând astfel o mai bună conservare a mijloacelor lor de finanțare disponibile în cazul apariției altor crize și reducând sarcina asupra sectorului bancar.

- (41) Modificările aduse rangului de prioritate al depozitelor, în special eliminarea rangului superior al depozitelor acoperite și a creanțelor SGD-urilor în raport cu toate celelalte depozite, nu ar afecta în mod negativ protecția acordată depozitelor acoperite în caz de intrare în dificultate, întrucât această protecție ar continua să fie garantată prin excluderea obligatorie a depozitelor acoperite din absorbția pierderilor în caz de rezoluție și, în cele din urmă, prin rambursările efectuate de SGD în cazul indisponibilității depozitelor.
- (42) Mecanismele de finanțare a rezoluției pot fi utilizate pentru a sprijini aplicarea instrumentului de vânzare a activității sau a instrumentului instituției-punte, în cadrul cărora un set de active, drepturi și pasive ale instituției aflate în rezoluție sunt transferate unui beneficiar. În acest caz, mecanismul de finanțare a rezoluției poate avea o creanță împotriva instituției sau entității reziduale în cadrul lichidării sale ulterioare prin procedura obișnuită de insolvență. Acest lucru poate surveni în cazul în care mecanismul de finanțare a rezoluției este utilizat în legătură cu pierderile pe care creditorii le-ar fi suportat în mod normal, inclusiv sub forma unor garanții pentru active și pasive sau a acoperirii diferenței dintre activele și pasivele transferate. Pentru a se asigura că acționarii și creditorii rămași în instituția sau entitatea reziduală absorb efectiv pierderile instituției aflate în rezoluție și pentru a îmbunătăți posibilitatea de rambursare în caz de insolvență către plasa de siguranță specifică rezoluției, creanțele mecanismului de finanțare a rezoluției față de instituția sau entitatea reziduală și creanțele care decurg din cheltuieli rezonabile suportate în mod corespunzător ar trebui să aibă, în caz de insolvență, un rang superior creanțelor depozitelor și ale SGD. Întrucât compensațiile plătite acționarilor și creditorilor prin mecanismele de finanțare a rezoluției ca urmare a încălcării principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat vizează compensarea rezultatelor măsurilor de rezoluție, compensațiile respective nu ar trebui să dea naștere unor creanțe ale acestor mecanisme.
- (43) Pentru a asigura o flexibilitate suficientă și pentru a facilita intervențiile SGD în sprijinul utilizării instrumentelor de rezoluție, atunci când acestea conduc la ieșirea de pe piață a instituției aflate în rezoluție și, dacă este necesar, pentru a preveni suportarea pierderilor de către deponenți, ar trebui specificate anumite aspecte ale utilizării SGD în cadrul procedurii de rezoluție. În special, este necesar să se precizeze că se poate recurge la SGD pentru a sprijini tranzacțiile de transfer care includ depozite, inclusiv depozite eligibile care depășesc nivelul de acoperire oferit de SGD, precum și depozite excluse de la rambursare de către o SGD, în anumite cazuri și în condiții clare. Contribuția SGD ar trebui să vizeze acoperirea deficitului valorii activelor transferate către un cumpărător sau o instituție-punte în comparație cu valoarea depozitelor transferate. În cazul în care cumpărătorul solicită o contribuție în cadrul tranzacției pentru a asigura neutralitatea capitalului său și pentru a menține conformitatea cu cerințele de capital ale cumpărătorului, SGD ar trebui, de asemenea, să fie autorizată să contribuie în acest sens. Sprijinul acordat de SGD pentru măsurile de rezoluție ar trebui să ia forma numerarului sau alte forme, cum ar fi garanțiile sau acordurile de partajare a pierderilor, care pot reduce la minimum impactul sprijinului asupra mijloacelor financiare disponibile ale SGD, permițând, în același timp, contribuția SGD pentru îndeplinirea scopurilor sale.
- (44) Contribuția SGD în cadrul procedurii de rezoluție ar trebui să facă obiectul anumitor limite. În primul rând, ar trebui să se asigure că orice pierdere pe care SGD ar putea să o suporte ca urmare a unei intervenții în cadrul procedurii de rezoluție nu depășește pierderea pe care SGD ar suporta-o în caz de insolvență dacă ar efectua rambursări

către deponenții acoperiți și s-ar subroga în creanțele acestora asupra activelor instituției. Suma respectivă ar trebui să fie stabilită pe baza testului celui mai mic cost, în conformitate cu criteriile și metodologia prevăzute în Directiva 2014/49/UE. Criteriile și metodologia menționate ar trebui, de asemenea, să fie utilizate pentru a determina tratamentul de care ar fi beneficiat SGD dacă instituția ar fi intrat în procedura obișnuită de insolvență atunci când se efectuează evaluarea *ex post*, pentru a evalua respectarea principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat și pentru a stabili dacă SGD trebuie să primească vreo compensație. În al doilea rând, quantumul contribuției SGD care vizează acoperirea diferenței dintre activele și datoriile care urmează să fie transferate unui cumpărător sau unei instituții-punte nu ar trebui să depășească diferența dintre activele transferate și depozitele și pasivele transferate cu același rang de prioritate sau cu un rang de prioritate superior în caz de insolvență decât depozitele respective. Acest lucru ar garanta că se recurge la contribuția SGD numai în scopul de a evita impunerea de pierderi deponenților, dacă este cazul, și nu pentru a îi proteja pe creditorii cu rang inferior depozitelor în cadrul procedurii de insolvență. Cu toate acestea, suma dintre contribuția SGD pentru acoperirea diferenței dintre active și datorii și contribuția SGD la fondurile proprii ale entității beneficiare nu ar trebui să depășească costul rambursărilor efectuate către deponenții acoperiți, calculat în conformitate cu testul celui mai mic cost.

- (45) Ar trebui să se precizeze că SGD poate contribui la un transfer de pasive, altele decât depozitele acoperite, în contextul unei rezoluții numai dacă autoritatea de rezoluție ajunge la concluzia că depozitele, altele decât depozitele acoperite, nu pot face obiectul recapitalizării interne și nici nu pot rămâne în instituția reziduală aflată în rezoluție care va fi lichidată. În special, autorității de rezoluție ar trebui să i se permită să evite alocarea pierderilor către depozitele respective în cazul în care excluderea este strict necesară și proporțională pentru a menține continuitatea funcțiilor critice și a liniilor de activitate esențiale sau, dacă este necesar, pentru a evita contagiunea și instabilitatea financiară pe scară largă, care ar putea cauza o perturbare gravă a economiei Uniunii sau a unui stat membru. Aceleași motive ar trebui să se aplice includerii în transferul către un cumpărător sau către o instituție-punte a datoriilor care pot face obiectul recapitalizării interne cu un rang de prioritate inferior celui al depozitelor. În acest caz, transferul datoriilor care pot face obiectul recapitalizării interne nu ar trebui să fie sprijinit de contribuția SGD. În cazul în care este necesar un sprijin financiar pentru transferul acestor datorii care pot face obiectul recapitalizării interne, sprijinul respectiv ar trebui să fie furnizat prin mecanismul de finanțare a rezoluției.
- (46) Având în vedere posibilitatea de a utiliza SGD în cadrul procedurii de rezoluție, este necesar să se precizeze mai în detaliu modul în care contribuția SGD poate fi luată în considerare la calcularea cerințelor de acces la mecanismele de finanțare a rezoluției. În cazul în care contribuția acționarilor și a creditorilor instituției aflate în rezoluție prin reduceri, reducerea valorii contabile sau conversia datoriilor acestora, însumată cu contribuția adusă de SGD, se ridică la cel puțin 8 % din totalul datoriilor, inclusiv fondurile proprii ale instituției, aceasta din urmă ar trebui să poată avea acces la mecanismul de finanțare a rezoluției pentru a primi finanțare suplimentară, dacă acest lucru este necesar pentru a asigura o rezoluție eficientă în conformitate cu obiectivele rezoluției. În cazul în care aceste condiții sunt îndeplinite, contribuția SGD ar trebui să se limiteze la quantumul necesar pentru a permite accesul la mecanismul de finanțare a rezoluției. Pentru a se asigura că rezoluția continuă să fie finanțată în principal din resursele interne ale instituției și pentru a reduce la minimum denaturările concurenței, ar trebui să se prevadă posibilitatea de a utiliza contribuția SGD pentru a asigura

accesul la mecanismele de finanțare a rezoluției numai în cazul instituțiilor pentru care planul de rezoluție sau planul de rezoluție a grupului nu prevede lichidarea lor ordonată în caz de intrare în dificultate, având în vedere că MREL a fost stabilită de autoritățile de rezoluție pentru aceste instituții la un nivel care include atât absorbția pierderilor, cât și cuantumurile recapitalizării.

- (47) Având în vedere rolul ABE în promovarea convergenței practicilor autorităților, ABE ar trebui să monitorizeze și să raporteze cu privire la elaborarea și punerea în aplicare a evaluărilor posibilităților de soluționare ale instituțiilor și grupurilor, precum și cu privire la acțiunile și pregătirile autorităților de rezoluție pentru a asigura o punere în aplicare eficace a instrumentelor și competențelor în materie de rezoluție. În rapoartele respective, ABE ar trebui să evalueze, de asemenea, nivelul de transparență a măsurilor luate de autoritățile de rezoluție față de părțile interesate externe relevante și măsura în care acestea contribuie la pregătirea rezoluției și la posibilitatea de soluționare a instituțiilor. ABE ar trebui, de asemenea, să raporteze cu privire la măsurile adoptate de statele membre pentru protecția investitorilor de retail în ceea ce privește instrumentele de datorie care sunt eligibile pentru MREL în temeiul Directivei 2014/59/UE, comparând și evaluând orice impact potențial asupra operațiunilor transfrontaliere. Domeniul de aplicare al standardelor tehnice de reglementare existente privind estimarea cerințelor de fonduri proprii suplimentare și a cerinței amortizorului combinat pentru entitățile de rezoluție ar trebui extins pentru a include entitățile care nu au fost identificate ca entități de rezoluție, în cazul în care cerințele respective nu au fost stabilite pe aceeași bază ca MREL. În raportul anual privind MREL, ABE ar trebui, de asemenea, să evalueze punerea în aplicare strategică de către autoritățile de rezoluție a noilor norme de calibrare a MREL pentru strategiile de transfer. În contextul sarcinilor ABE de a contribui la asigurarea unui regim coerent și coordonat de gestionare și soluționare a crizelor în Uniune, ABE ar trebui să coordoneze și să supravegheze exercițiile de simulare a crizelor. Aceste simulări ar trebui să vizeze coordonarea și cooperarea dintre autoritățile competente, autoritățile de rezoluție și SGD-uri în timpul deteriorării situației financiare a instituțiilor și a entităților, testând aplicarea setului de instrumente în planificarea redresării și a rezoluției, intervenția timpurie și rezoluția într-o manieră holistică. Aceste exerciții ar trebui să ia în considerare în special dimensiunea transfrontalieră în interacțiunea dintre autoritățile relevante și aplicarea instrumentelor și a competențelor disponibile. Dacă este cazul, exercițiile de simulare a crizelor ar trebui, de asemenea, să reflecte adoptarea și punerea în aplicare a schemelor de rezoluție în cadrul uniunii bancare, în temeiul Regulamentului (UE) nr. 806/2014.
- (48) O evaluare a impactului de înaltă calitate este esențială pentru elaborarea unor propuneri legislative solide și bazate pe dovezi, în timp ce faptele și dovezile sunt esențiale pentru fundamentarea deciziilor luate în cursul procedurii legislative. Din acest motiv, autoritățile de rezoluție, autoritățile competente, Comitetul Unic de Rezoluție, BCE și alți membri ai Sistemului European al Băncilor Centrale și ABE ar trebui să furnizeze Comisiei, la cererea acesteia, toate informațiile de care aceasta are nevoie pentru a-și îndeplini sarcinile legate de elaborarea politicilor, inclusiv elaborarea evaluărilor de impact și elaborarea și negocierea propunerilor legislative.
- (49) Prin urmare, Directiva 2014/59/UE ar trebui modificată în consecință.
- (50) Deoarece obiectivele prezentei directive, și anume îmbunătățirea eficacității și a eficienței cadrului de redresare și rezoluție pentru instituții și entități, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre din cauza riscurilor pe care abordările naționale divergente le-ar putea implica pentru integritatea pieței unice, ci

pot fi mai degrabă realizate mai bine la nivelul Uniunii, prin modificarea normelor care sunt deja stabilite la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor menționate,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificări aduse Directivei 2014/59/UE

Directiva 2014/59/UE se modifică după cum urmează:

(1) Articolul 2 alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) se introduce punctul 29a cu următorul text:

„29a. «măsură alternativă a sectorului privat» înseamnă orice sprijin care nu se califică drept sprijin financiar public extraordinar;”;

(b) punctul 35 se înlocuiește cu următorul text:

„35. «funcții critice» înseamnă activități, servicii sau operațiuni a căror întrerupere ar putea conduce, într-unul sau mai multe state membre, la perturbarea serviciilor esențiale pentru economia reală sau la perturbarea stabilității financiare la nivel național sau regional, din cauza dimensiunii, a cotei de piață, a interconexiunilor externe și interne, a complexității sau a activităților transfrontaliere ale unei instituții sau ale unui grup, mai ales având în vedere caracterul substituibil al respectivelor activități, servicii sau operațiuni;”;

(c) punctul 71 se înlocuiește cu următorul text:

„71. «datorii care pot face obiectul recapitalizării interne» înseamnă acele datorii, inclusiv cele care dau naștere unor provizioane contabile, și instrumente de capital care nu se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau instrumente de fonduri proprii de nivel 2, aparținând unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), și care nu sunt excluse din domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă în temeiul articolului 44 alineatul (2);”;

(d) se introduc următoarele puncte 83d și 83e:

„83d. «G-SII din afara UE» înseamnă o G-SII din afara UE astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 134 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

83e. «entitate G-SII» înseamnă o entitate G-SII astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 136 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;”;

(e) se introduce următorul punct 93a:

„93a. «depozit» înseamnă, în sensul articolelor 108 și 109, depozit astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) punctul 3 din Directiva 2014/49/UE;”

- (2) La articolul 5, alineatele (2), (3) și (4) se înlocuiesc cu următorul text:

„(2) Autoritățile competente se asigură că instituțiile își actualizează planurile de redresare cel puțin o dată pe an sau după orice modificare a structurii lor juridice sau organizaționale, a activității sau a situației lor financiare care ar putea avea un efect important asupra planurilor lor de redresare sau ar putea impune modificarea substanțială a acestora. Autoritățile competente pot solicita instituțiilor să își actualizeze planurile de redresare mai frecvent.

În absența modificărilor menționate la primul paragraf în termen de 12 luni de la ultima actualizare anuală a planului de redresare, autoritățile competente pot acorda în mod excepțional, până la următoarea perioadă de 12 luni, derogări de la obligația de a actualiza planul de redresare.

(3) Planurile de redresare nu trebuie să aibă la bază premisa accesului la următoarele elemente sau a beneficiii de următoarele elemente:

- (a) sprijin financiar public extraordinar;
- (b) asistență privind lichiditatea în situații de urgență din partea băncii centrale;
- (c) asistență privind lichiditatea din partea băncii centrale furnizată prin garanții, scadențe sau rate ale dobânzilor diferite de cele standard.

(4) Planurile de redresare prevăd, după caz, o analiză a modului și a momentului în care instituția poate solicita, în condițiile prevăzute în plan, accesul la facilitățile oferite de banca centrală care nu sunt excluse din domeniul de aplicare al planului de redresare în temeiul alineatului (3) și identifică acele active care ar putea fi considerate drept garanții.”

- (3) La articolul 6, alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) În cazul în care autoritatea competentă apreciază că planul de redresare prezintă deficiențe majore sau că există obstacole majore în calea punerii sale în aplicare, aceasta informează instituția sau întreprinderea-mamă a grupului în legătură cu evaluarea sa și îi solicită instituției să prezinte, în termen de trei luni, ce poate fi prelungit cu o lună cu acordul autorității, un plan revizuit, indicând modul în care aceste deficiențe sau obstacole au fost abordate.”;

- (4) La articolul 8 alineatul (2), al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„ABE poate, la cererea unei autorități competente, să acorde asistență autorităților competente, pentru obținerea unei decizii comune în conformitate cu articolul 31 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

- (5) La articolul 10 se introduce următorul alineat (8a):

„(8a) Autoritățile de rezoluție nu adoptă planuri de rezoluție în cazul în care o instituție este în curs de lichidare în conformitate cu dreptul intern aplicabil în temeiul articolului 32b sau în cazul în care se aplică articolul 37 alineatul (6).”

- (6) Articolul 12 se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (1) se adaugă al treilea paragraf cu următorul text:

„Identificarea măsurilor care trebuie luate în ceea ce privește filialele menționate la primul paragraf litera (b) care nu sunt entități de rezoluție poate face obiectul unei abordări simplificate din partea autorităților de rezoluție dacă o astfel de abordare nu afectează negativ posibilitatea de soluționare a grupului,

ținând seama de dimensiunea filialei, de profilul său de risc, de absența funcțiilor critice și de strategia de rezoluție a grupului.”;

(b) se introduce următorul alineat (5a):

„(5a) Autoritățile de rezoluție nu adoptă planuri de rezoluție în cazul în care o entitate este în curs de lichidare în conformitate cu dreptul intern aplicabil în temeiul articolului 32b sau în cazul în care se aplică articolul 37 alineatul (6).”

(7) La articolul 13 alineatul (4), al patrulea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„ABE poate, la cererea unei autorități de rezoluție, acorda asistență autorităților de rezoluție, în vederea ajungerii la o decizie comună în conformitate cu articolul 31 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

(8) La articolul 15 se adaugă următorul alineat (5):

„(5) ABE monitorizează elaborarea de către autoritățile de rezoluție a politicilor interne pentru evaluările posibilităților de soluționare ale instituțiilor sau grupurilor prevăzute la prezentul articol și la articolul 16 și punerea în aplicare a acestor politici. ABE raportează Comisiei cu privire la practicile existente privind evaluările posibilităților de soluționare și posibilele divergențe între statele membre până la ... [OP: a se introduce data = doi ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive] și monitorizează punerea în aplicare a oricărei recomandări formulate în raportul respectiv, după caz.

Raportul menționat la primul paragraf cuprinde cel puțin următoarele:

- (a) o evaluare a metodologiilor elaborate de autoritățile de rezoluție pentru a efectua evaluări ale posibilităților de soluționare, inclusiv identificarea domeniilor în care pot exista divergențe între statele membre;
- (b) o evaluare a capacităților de testare necesare autorităților de rezoluție pentru a asigura punerea în aplicare eficace a strategiei de rezoluție;
- (c) nivelul de transparență față de părțile interesate relevante în ceea ce privește metodologiile elaborate de autoritățile de rezoluție pentru a efectua evaluări ale posibilităților de soluționare și rezultatul acestora.”

(9) La articolul 16a se adaugă următorul alineat (7):

„(7) În cazul în care o entitate nu face obiectul cerinței amortizorului combinat pe aceeași bază ca și baza pe care trebuie să respecte cerințele menționate la articolele 45c și 45d, autoritățile de rezoluție aplică alineatele (1)-(6) de la prezentul articol pe baza estimării cerinței amortizorului combinat calculate în conformitate cu Regulamentul delegat (UE) 2021/1118 al Comisiei*. Se aplică articolul 128 al patrulea paragraf din Directiva 2013/36/UE.

Autoritatea de rezoluție include cerința estimată a amortizorului combinat menționată la primul paragraf în decizia de stabilire a cerințelor menționate la articolele 45c și 45d din prezenta directivă. Entitatea pune la dispoziția publicului cerința estimată a amortizorului combinat, împreună cu informațiile menționate la articolul 45i alineatul (3).

* Regulamentul delegat (UE) 2021/1118 al Comisiei din 26 martie 2021 de completare a Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare care precizează metodologia de

utilizat de către autoritățile de rezoluție pentru a estima cerința menționată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului și cerința amortizorului combinat în privința entităților de rezoluție, la nivelul consolidat al grupului de rezoluție, în cazul în care grupul de rezoluție nu face obiectul respectivelor cerințe în temeiul directivei menționate anterior (JO L 241, 8.7.2021, p. 1).”

- (10) La articolul 17 alineatul (4), se adaugă al treilea paragraf cu următorul text:
- „În cazul în care măsurile propuse de entitatea în cauză reduc sau elimină în mod eficace obstacolele din calea posibilității de soluționare, autoritatea de rezoluție ia o decizie, după consultarea autorității competente. Decizia respectivă indică faptul că măsurile propuse reduc sau elimină în mod eficace obstacolele din calea posibilității de soluționare și impune entității să pună în aplicare măsurile propuse.”
- (11) Articolul 18 se modifică după cum urmează:
- (a) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:
- „(4) Autoritatea de rezoluție a grupului comunică supraveghetorului consolidant, ABE, autorităților de rezoluție ale filialelor și autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care este relevant pentru sucursala semnificativă, orice măsuri propuse de întreprinderea-mamă din Uniune. Autoritatea de rezoluție a grupului și autoritățile de rezoluție ale filialelor, în urma consultării autorităților competente și a autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative, fac tot posibilul pentru a ajunge la o decizie comună în cadrul colegiului de rezoluție referitor la identificarea obstacolelor semnificative și, după caz, la evaluarea măsurilor propuse de către întreprinderea-mamă din Uniune și a măsurilor impuse de autorități în vederea abordării sau a eliminării obstacolelor, ținând seama de impactul potențial al măsurilor în toate statele membre în care operează grupul.”;
- (b) alineatul (9) se înlocuiește cu următorul text:
- „(9) În absența unei decizii comune privind luarea oricăror măsuri menționate la articolul 17 alineatul (5) litera (g), (h) sau (k), ABE poate, la cererea unei autorități de rezoluție în conformitate cu alineatul (6), (6a) sau (7) de la prezentul articol, să acorde asistență autorităților de rezoluție în vederea obținerii unui acord în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”
- (12) Articolele 27 și 28 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 27

Măsuri de intervenție timpurie

(1) Statele membre se asigură că autoritățile competente pot aplica măsuri de intervenție timpurie în cazul în care o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) îndeplinește oricare dintre următoarele condiții:

- (a) instituția sau entitatea îndeplinește condițiile menționate la articolul 102 din Directiva 2013/36/UE sau la articolul 38 din Directiva (UE) 2019/2034 sau autoritatea competentă a stabilit că acordurile, strategiile, procesele și mecanismele implementate de instituție sau entitate, precum și fondurile

propriu și lichiditatea deținute de instituția sau entitatea respectivă nu asigură o bună administrare și o acoperire corespunzătoare a riscurilor la care este expusă și se aplică oricare dintre următoarele:

- (i) instituția sau entitatea nu a luat măsurile de remediere solicitate de autoritatea competentă, inclusiv măsurile menționate la articolul 104 din Directiva 2013/36/UE sau la articolul 49 din Directiva (UE) 2019/2034;
 - (ii) autoritatea competentă consideră că măsurile de remediere, altele decât măsurile de intervenție timpurie, sunt insuficiente pentru a soluționa problemele cauzate, printre altele, de o deteriorare rapidă și semnificativă a situației financiare a instituției sau a entității;
- (b) instituția sau entitatea încalcă sau este susceptibilă de a încălca, în perioada de 12 luni de la evaluarea realizată de către autoritatea competentă, cerințele prevăzute la titlul II din Directiva 2014/65/UE, la articolele 3-7, articolele 14-17 sau articolele 24, 25 și 26 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014 sau la articolul 45e sau 45f din prezenta directivă.

Autoritatea competentă poate stabili că este îndeplinită condiția menționată la primul paragraf litera (a) punctul (ii) fără să fi luat anterior alte măsuri de remediere, inclusiv exercitarea competențelor menționate la articolul 104 din Directiva 2013/36/UE sau la articolul 39 din Directiva (UE) 2019/2034.

(1a) În sensul alineatului (1), măsurile de intervenție timpurie includ următoarele:

- (a) cerința ca organul de conducere al instituției sau al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să întreprindă oricare dintre următoarele acțiuni:
 - (i) să pună în aplicare una sau mai multe dintre dispozițiile sau măsurile stabilite în planul de redresare;
 - (ii) să actualizeze planul de redresare în conformitate cu articolul 5 alineatul (2) atunci când circumstanțele care au condus la intervenția timpurie diferă de prezumțiile prevăzute în planul inițial de redresare și să pună în aplicare unul sau mai multe dintre acordurile sau măsurile stabilite în planul actualizat de redresare într-un anumit interval de timp;
- (b) cerința ca organul de conducere al instituției sau al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să convoace o adunare a acționarilor instituției ori ai entității sau, în cazul în care organul de conducere nu respectă această cerință, să convoace adunarea respectivă în mod direct, și în ambele cazuri să stabilească ordinea de zi și să solicite ca acționarii să analizeze posibilitatea adoptării anumitor decizii;
- (c) cerința ca organul de conducere al instituției sau al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să elaboreze, în conformitate cu planul de redresare, după caz, un plan de negociere a restructurării datoriilor cu o parte sau cu totalitatea creditorilor acesteia;
- (d) cerința de a modifica structura juridică a instituției;
- (e) cerința de a demite sau de a înlocui conducerea superioară sau organul de conducere al instituției sau al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), în ansamblul său, sau cu privire la persoanele componente, în conformitate cu articolul 28;

(f) numirea unuia sau a mai multor administratori temporari în instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), în conformitate cu articolul 29.

(2) Autoritățile competente aleg măsurile adecvate de intervenție timpurie pe baza a ceea ce este proporțional cu obiectivele urmărite, ținând seama, printre alte informații relevante, de gravitatea încălcării sau a încălcării probabile și de rapiditatea deteriorării situației financiare a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

(3) Pentru fiecare dintre măsurile menționate la alineatul (1a), autoritățile competente stabilesc un termen care este adecvat pentru finalizarea măsurii respective și care permite autorității competente să evalueze eficacitatea acesteia.

(4) Până la ... [OP: a se introduce data = 12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare], ABE emite orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, pentru promovarea unei aplicări consecvente a indicatorilor de declanșare menționați la alineatul (1) de la prezentul articol.

Articolul 28

Înlocuirea conducerii superioare sau a organului de conducere

În sensul articolului 27 alineatul (1a) litera (e), statele membre se asigură că noua conducere superioară sau noul organ de conducere ori membrii individuali ai acestor organe sunt numiți în conformitate cu dreptul Uniunii și cu dreptul intern și sunt supuși aprobării sau acordului autorității competente.”

(13) Articolul 29 se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (1), (2) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) În sensul articolului 27 alineatul (1a) litera (f), statele membre se asigură că autoritățile competente pot numi, în funcție de ceea ce este proporțional în situația dată, orice administrator temporar care să întreprindă oricare dintre următoarele acțiuni:

- (a) să înlocuiască temporar organul de conducere al instituției sau al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);
- (b) să colaboreze temporar cu organul de conducere al instituției sau al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

Autoritatea competentă precizează alegerea făcută în temeiul literei (a) sau (b) în momentul numirii administratorului temporar.

În sensul primului paragraf litera (b), autoritatea competentă precizează, de asemenea, în momentul numirii administratorului temporar, rolul, sarcinile și competențele respectivului administrator temporar, precum și eventualele cerințe ca organul de conducere al instituției sau al entității, să se consulte cu administratorul temporar sau să obțină aprobarea acestuia înainte de a lua anumite decizii sau măsuri.

Statele membre impun autorității competente să facă publică numirea oricărui administrator temporar, cu excepția cazului în care administratorul temporar nu are competența de a reprezenta instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

Statele membre se asigură, de asemenea, că orice administrator temporar îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 91 alineatele (1), (2) și (8) din Directiva 2013/36/UE. Evaluarea de către autoritățile competente a conformității administratorului temporar cu cerințele respective face parte integrantă din decizia de numire a administratorului temporar respectiv.

(2) În funcție de ceea ce este proporțional în situația dată, autoritatea competentă precizează competențele administratorului temporar în momentul numirii acestuia. Printre aceste competențe se pot număra toate sau unele dintre competențele deținute de organul de conducere al instituției sau al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în conformitate cu statutul instituției sau al entității și cu dreptul intern, inclusiv competența de a exercita toate sau o parte din funcțiile administrative ale organului de conducere al instituției sau al entității. Competențele administratorului temporar în raport cu instituția sau entitatea sunt în conformitate cu dreptul societăților aplicabil.

(3) Autoritatea competentă precizează, în momentul numirii administratorului temporar, rolul și funcțiile acestuia. Printre aceste roluri și funcții se pot număra:

- (a) estimarea poziției financiare a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);
- (b) gestionarea activității sau a unei părți a activității instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în vederea menținerii sau restabilirii poziției financiare a acesteia;
- (c) adoptarea de măsuri în vederea restabilirii administrării corecte și prudente a activității instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

Autoritatea competentă precizează, în momentul numirii administratorului temporar, eventualele limite ale rolului și funcțiilor acestuia.”;

- (b) la alineatul (5), paragraful al doilea se înlocuiește cu următorul text:

„În orice caz, administratorul temporar poate exercita competența de a convoca adunarea generală a acționarilor instituției sau ai entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) și de a stabili ordinea de zi a acestei adunări numai cu aprobarea prealabilă a autorității competente.”;

- (c) alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) La cererea autorității competente, administratorul temporar întocmește rapoarte privind poziția financiară a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) și măsurile întreprinse pe parcursul mandatului său, la intervale stabilite de autoritatea competentă, precum și, în orice caz, la sfârșitul mandatului său.”

- (14) Articolul 30 se modifică după cum urmează:

- (a) titlul se înlocuiește cu următorul text:

„Coordonarea măsurilor de intervenție timpurie în cazul grupurilor”;

- (b) alineatele (1)-(4) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Atunci când condițiile de impunere a măsurilor de intervenție timpurie în temeiul articolului 27 sunt îndeplinite în legătură cu o întreprindere-mamă din Uniune, supraveghetorul consolidant notifică ABE și se consultă cu celelalte autorități competente din cadrul colegiului de supraveghere înainte de a decide cu privire la aplicarea unei măsuri de intervenție timpurie.

(2) În urma notificării și a consultării menționate la alineatul (1), supraveghetorul consolidant decide dacă să aplice măsurile de intervenție timpurie în temeiul articolului 27 în raport cu întreprinderea-mamă relevantă din Uniune, ținând seama de impactul acestor măsuri asupra entităților din grup situate în alte state membre. Supraveghetorul consolidant notifică decizia ABE și celorlalte autorități competente din cadrul colegiului de supraveghere.

(3) Atunci când condițiile de impunere a măsurilor de intervenție timpurie în temeiul articolului 27 sunt întrunite în legătură cu o filială a unei întreprinderi-mamă din Uniune, autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea la nivel individual care intenționează să ia o măsură în conformitate cu articolul respectiv notifică ABE și se consultă cu supraveghetorul consolidant.

La primirea notificării, supraveghetorul consolidant poate evalua impactul probabil al impunerii măsurilor de intervenție timpurie în temeiul articolului 27 instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în cauză, grupului sau entităților din grup situate în alte state membre. Supraveghetorul consolidant comunică evaluarea respectivă autorității competente în termen de trei zile.

În urma acestei notificări și consultări, autoritatea competentă decide dacă să aplice o măsură de intervenție timpurie. La luarea acestei decizii se ține seama în mod corespunzător de orice evaluare realizată de supraveghetorul consolidant. Autoritatea competentă notifică decizia ABE, supraveghetorului consolidant și celorlalte autorități competente din cadrul colegiului de supraveghere.

(4) În cazul în care mai multe autorități competente intenționează să aplice o măsură de intervenție timpurie în temeiul articolului 27 mai multor instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din cadrul aceluiași grup, supraveghetorul consolidant și celelalte autorități competente relevante evaluează în ce măsură numirea aceluiași administrator temporar pentru toate entitățile în cauză sau coordonarea aplicării celorlalte măsuri de intervenție timpurie mai multor instituții sau entități ar fi mai adecvată pentru a facilita găsirea unor soluții pentru restabilirea poziției financiare a instituției sau a entității în cauză. Evaluarea ia forma unei decizii comune a supraveghetorului consolidant și a celorlalte autorități competente relevante. Decizia comună se ia în termen de cinci zile de la data notificării menționate la alineatul (1). Decizia comună trebuie să fie motivată și trebuie prezentată sub forma unui document transmis întreprinderii-mamă din Uniune de către supraveghetorul consolidant.

ABE poate acorda asistență autorităților competente, la cererea uneia dintre acestea, pentru a ajunge la un acord în conformitate cu articolul 31 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

În absența unei decizii comune în termen de cinci zile, supraveghetorul consolidant și autoritățile competente ale filialelor pot lua decizii individuale

cu privire la numirea unui administrator temporar în cadrul instituțiilor sau entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care intră în sfera lor de responsabilitate și cu privire la aplicarea celorlalte măsuri de intervenție timpurie.”;

- (c) alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) La solicitarea oricărei autorități competente, ABE poate să acorde asistență autorităților competente care intenționează să aplice una sau mai multe dintre măsurile menționate la articolul 27 alineatul (1a) litera (a) din prezenta directivă în ceea ce privește punctele 4, 10, 11 și 19 din secțiunea A din anexa la prezenta directivă, la articolul 27 alineatul (1a) litera (c) din prezenta directivă sau la articolul 27 alineatul (1a) litera (d) din prezenta directivă pentru ajungerea la un acord în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

- (15) Se introduce următorul articol 30a:

„Articolul 30a

Pregătirea rezoluției

(1) Statele membre se asigură că autoritățile competente notifică fără întârziere autorităților de rezoluție oricare dintre următoarele:

- (a) oricare dintre măsurile menționate la articolul 104 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE pe care le impun unei instituții sau unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă;
- (b) în cazul în care activitatea de supraveghere arată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 27 alineatul (1) din prezenta directivă în ceea ce privește o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă, evaluarea îndeplinirii condițiilor respective, indiferent de orice măsură de intervenție timpurie;
- (c) aplicarea oricăreia dintre măsurile de intervenție timpurie menționate la articolul 27.

Autoritățile competente monitorizează îndeaproape, în cooperare cu autoritățile de rezoluție, situația instituției sau a entității și respectarea de către acestea a măsurilor menționate la primul paragraf litera (a), care vizează remedierea unei deteriorări a situației instituției sau entității respective, precum și a măsurilor de intervenție timpurie menționate la primul paragraf litera (c).

(2) Autoritățile competente notifică autoritățile de rezoluție cât mai curând posibil în cazul în care consideră că există un risc semnificativ ca una sau mai multe dintre condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (4) să se aplice în legătură cu o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d). Notificarea trebuie să conțină:

- (a) motivele notificării;
- (b) o prezentare generală a măsurilor care ar împiedica intrarea în dificultate a instituției sau a entității într-un interval de timp rezonabil, impactul preconizat al măsurilor asupra instituției sau a entității în ceea ce privește condițiile menționate la articolul 32 alineatul (4) și intervalul de timp preconizat pentru punerea în aplicare a măsurilor respective.

După primirea notificării menționate la primul paragraf, autoritățile de rezoluție evaluează, în strânsă cooperare cu autoritățile competente, ce constituie un interval de timp rezonabil în scopul evaluării condiției menționate la articolul 32 alineatul (1) litera (b), ținând seama de rapiditatea deteriorării condițiilor instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), de necesitatea de a pune în aplicare în mod eficace strategia de rezoluție și de orice alte considerente relevante. Autoritățile de rezoluție comunică această evaluare autorităților competente cât mai curând posibil.

În urma notificării menționate la primul paragraf, autoritățile competente și autoritățile de rezoluție monitorizează, în strânsă cooperare, situația instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), punerea în aplicare a oricăror măsuri relevante în intervalul de timp preconizat și orice alte evoluții relevante. În acest scop, autoritățile de rezoluție și autoritățile competente se reunesc periodic, cu o frecvență stabilită de autoritățile de rezoluție, ținând seama de circumstanțele cazului. Autoritățile competente și autoritățile de rezoluție își furnizează reciproc, fără întârziere, toate informațiile relevante.

(3) Autoritățile competente furnizează autorităților de rezoluție toate informațiile solicitate de autoritățile de rezoluție necesare în toate scopurile următoare:

- (a) actualizarea planului de rezoluție și pregătirea rezoluției eventuale a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);
- (b) efectuarea evaluării menționate la articolul 36.

În cazul în care aceste informații nu sunt deja disponibile autorităților competente, autoritățile de rezoluție și autoritățile competente cooperează și se coordonează pentru a obține informațiile respective. În acest scop, autoritățile competente trebuie să aibă competența de a solicita instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să furnizeze aceste informații, inclusiv prin inspecții la fața locului, și să furnizeze informațiile respective autorităților de rezoluție.

(4) Printre competențele autorităților de rezoluție se numără competența de a scoate pe piață sau de a lua măsuri în vederea scoaterii pe piață, către cumpărători potențiali, a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau de a solicita instituției sau entității respective să facă acest lucru, în următoarele scopuri:

- (a) pentru a pregăti rezoluția instituției sau a entității respective, sub rezerva condițiilor prevăzute la articolul 39 alineatul (2) și a dispozițiilor privind confidențialitatea prevăzute la articolul 84;
- (b) pentru a fundamenta evaluarea efectuată de către autoritatea de rezoluție cu privire la condiția menționată la articolul 32 alineatul (1) litera (b).

(5) În sensul alineatului (4), autoritățile de rezoluție au competența de a solicita instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să instituie o platformă digitală în vederea schimbului de informații necesare pentru scoaterea pe piață a instituției sau a entității respective către cumpărători potențiali sau către consilieri și evaluatori angajați de autoritatea de rezoluție.

(6) Constatarea îndeplinirii condițiilor prevăzute la articolul 27 alineatul (1) și adoptarea prealabilă a măsurilor de intervenție timpurie nu constituie condiții necesare pentru ca autoritățile de rezoluție să pregătească rezoluția instituției sau a

entităţii menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau să exercite competenţa menţionată la alineatele (4) şi (5) de la prezentul articol.

(7) Autorităţile de rezoluţie informează fără întârziere autorităţile competente cu privire la orice acţiune întreprinsă în temeiul alineatelor (4) şi (5).

(8) Statele membre se asigură că autorităţile competente şi autorităţile de rezoluţie cooperează îndeaproape:

- (a) atunci când intenţionează să ia măsurile menţionate la alineatul (1) primul paragraf litera (a) de la prezentul articol, care vizează remedierea unei deteriorări a situaţiei unei instituţii sau a unei entităţi menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), precum şi măsurile menţionate la alineatul (1) primul paragraf litera (c) de la prezentul articol;
- (b) atunci când intenţionează să întreprindă oricare dintre acţiunile menţionate la alineatele (4) şi (5);
- (c) pe parcursul punerii în aplicare a acţiunilor menţionate la literele (a) şi (b) de la prezentul paragraf.

Autorităţile competente şi autorităţile de rezoluţie se asigură că măsurile şi acţiunile respective sunt consecvente, coordonate şi eficace.”

- (16) La articolul 31 alineatul (2), literele (c) şi (d) se înlocuiesc cu următorul text:

„(c) protejarea fondurilor publice prin reducerea la minimum a dependenţei de sprijinul financiar public extraordinar, în special atunci când acesta provine de la bugetul unui stat membru;

(d) protejarea deponenţilor, reducând în acelaşi timp la minimum pierderile pentru schemele de garantare a depozitelor, şi protecţia investitorilor care intră sub incidenţa Directivei 97/9/CE;”

- (17) Articolul 32 se modifică după cum urmează:

- (a) alineatele (1) şi (2) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că autorităţile de rezoluţie iau o măsură de rezoluţie în legătură cu o instituţie dacă autorităţile de rezoluţie stabilesc, la primirea unei comunicări în temeiul alineatului (2) sau din proprie iniţiativă în conformitate cu procedura prevăzută la alineatul (2), că sunt îndeplinite toate condiţiile următoare:

- (a) instituţia este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate;
- (b) având în vedere calendarul, necesitatea de a pune în aplicare în mod eficace strategia de rezoluţie şi alte circumstanţe relevante, nu există nicio perspectivă rezonabilă potrivit căreia intrarea în dificultate a unei instituţii ar putea fi împiedicată, într-un interval de timp rezonabil, prin măsuri alternative ale sectorului privat, inclusiv prin măsuri luate de către un SIP, prin măsuri de supraveghere, prin măsuri de intervenţie timpurie sau prin reducerea valorii ori conversia instrumentelor de capital relevante şi a datoriilor eligibile menţionate la articolul 59 alineatul (2), întreprinse în legătură cu instituţia respectivă;
- (c) măsura de rezoluţie este în interesul public în temeiul alineatului (5).

(2) Statele membre se asigură că autoritatea competentă efectuează o evaluare a condiției menționate la alineatul (1) litera (a), după consultarea autorității de rezoluție.

Statele membre pot să prevadă faptul că, pe lângă autoritatea competentă, evaluarea condiției menționate la alineatul (1) litera (a) poate fi efectuată de autoritatea de rezoluție, în urma consultării autorității competente, în cazul în care autoritățile de rezoluție în temeiul dreptului intern dispun de instrumentele necesare pentru a efectua această evaluare inclusiv, în special, de acces adecvat la informațiile relevante. În acest caz, statele membre se asigură că autoritatea competentă prezintă fără întârziere autorității de rezoluție orice informații relevante pe care aceasta din urmă le solicită pentru a-și putea efectua evaluarea, înainte sau după ce a fost informată de către autoritatea de rezoluție cu privire la intenția sa de a efectua evaluarea respectivă.

Evaluarea condiției menționate la alineatul (1) litera (b) este efectuată de autoritatea de rezoluție în strânsă cooperare cu autoritatea competentă. Autoritatea competentă prezintă fără întârziere autorității de rezoluție orice informații relevante pe care autoritatea de rezoluție le solicită pentru a-și fundamenta evaluarea. Autoritatea competentă poate, de asemenea, să informeze autoritatea de rezoluție că, în opinia sa, condiția prevăzută la alineatul (1) litera (b) este îndeplinită.”;

(b) alineatul (4) se modifică după cum urmează:

(i) la primul paragraf, litera (d) se înlocuiește cu următorul text:

„(d) este necesar un sprijin financiar public extraordinar, cu excepția cazului în care acest sprijin este acordat în una dintre formele menționate la articolul 32c;”;

(ii) paragrafele al doilea, al treilea, al patrulea și al cincilea se elimină;

(c) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) În sensul alineatului (1) litera (c), o măsură de rezoluție este considerată de interes public atunci când respectiva măsură de rezoluție este necesară pentru a realiza cel puțin unul dintre obiectivele rezoluției menționate la articolul 31 și este proporțională cu cel puțin unul dintre aceste obiective și atunci când lichidarea instituției conform procedurii obișnuite de insolvență nu ar permite atingerea obiectivelor rezoluției într-un mod mai eficace.

Statele membre se asigură că, atunci când efectuează evaluarea menționată la primul paragraf, autoritatea de rezoluție, pe baza informațiilor de care dispune la momentul evaluării respective, ia în considerare și compară întregul sprijin financiar public extraordinar care se poate aștepta în mod rezonabil să fie acordat instituției, atât în caz de rezoluție, cât și în cazul lichidării în conformitate cu dreptul intern aplicabil.”

(18) Articolele 32a și 32b se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 32a

Condiții de declanșare a rezoluției cu privire la un organism central și la instituțiile de credit afiliate în mod permanent unui organism central

Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot lua o măsură de rezoluție în legătură cu un organism central și cu toate instituțiile de credit afiliate în mod

permanent care fac parte din același grup de rezoluție, atunci când organismul central și toate instituțiile de credit afiliate în mod permanent sau grupul de rezoluție căruiua îi aparțin îndeplinesc în ansamblul lor condițiile stabilite la articolul 32 alineatul (1).

Articolul 32b

Procedurile în ceea ce privește instituțiile și entitățile care nu fac obiectul măsurilor de rezoluție

(1) Statele membre se asigură că, atunci când o autoritate de rezoluție stabilește că o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1) literele (a) și (b), dar nu și condiția prevăzută la articolul 32 alineatul (1) litera (c), autoritatea administrativă sau judiciară națională relevantă are competența de a iniția fără întârziere procedura de lichidare ordonată a instituției sau a entității, în conformitate cu dreptul intern aplicabil.

(2) Statele membre se asigură că o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), care este lichidată în mod ordonat în conformitate cu dreptul intern aplicabil, iese de pe piață sau își încetează activitățile bancare într-un interval de timp rezonabil.

(3) Statele membre se asigură că, atunci când o autoritate de rezoluție stabilește că o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1) literele (a) și (b), dar nu și condiția de la articolul 32 alineatul (1) litera (c), stabilirea faptului că instituția sau entitatea este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate în temeiul articolului 32 alineatul (1) litera (a) este o condiție pentru retragerea autorizației de către autoritatea competentă în temeiul articolului 18 din Directiva 2013/36/UE.

(4) Statele membre se asigură că retragerea autorizației instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) este o condiție suficientă pentru ca o autoritate administrativă sau judiciară națională relevantă să poată iniția fără întârziere procedura de lichidare ordonată a instituției sau a entității, în conformitate cu dreptul intern aplicabil.”

(19) Se introduce următorul articol 32c:

„Articolul 32c

Sprijinul financiar public extraordinar

(1) Statele membre se asigură că, în afara măsurii de rezoluție, se poate acorda sprijin financiar public extraordinar unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), în mod excepțional, numai în unul dintre următoarele cazuri și cu condiția ca sprijinul financiar public extraordinar să respecte condițiile și cerințele stabilite în cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat:

- (a) în cazul în care, pentru a remedia o perturbare gravă a economiei unui stat membru sau pentru a menține stabilitatea financiară, sprijinul financiar public extraordinar îmbracă oricare dintre formele următoare:
 - (i) o garanție de stat în sprijinul facilităților de lichiditate oferite de băncile centrale în conformitate cu condițiile băncilor centrale;
 - (ii) o garanție de stat pentru pasivele nou-emise;

- (iii) achiziționarea de instrumente de fonduri proprii, altele decât instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază, sau de alte instrumente de capital sau utilizarea de măsuri privind activele depreciate, la prețuri, durate și în alte condiții care nu conferă foloase necuvenite instituției sau entității în cauză, în cazul în care, la momentul acordării sprijinului public, nu există nici situațiile menționate la articolul 32 alineatul (4) litera (a), (b) sau (c), nici situațiile menționate la articolul 59 alineatul (3);
 - (b) în cazul în care sprijinul financiar public extraordinar ia forma unei intervenții din partea unei scheme de garantare a depozitelor pentru a menține soliditatea financiară și viabilitatea pe termen lung a instituției de credit, în conformitate cu condițiile prevăzute la articolele 11a și 11b din Directiva 2014/49/UE, cu condiția să nu existe niciuna dintre situațiile menționate la articolul 32 alineatul (4);
 - (c) în cazul în care sprijinul financiar public extraordinar ia forma unei intervenții din partea unei scheme de garantare a depozitelor în contextul lichidării unei instituții în temeiul articolului 32b și în conformitate cu condițiile prevăzute la articolul 11 alineatul (5) din Directiva 2014/49/UE;
 - (d) în cazul în care sprijinul financiar public extraordinar ia forma unui ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) din TFUE acordat în contextul lichidării instituției sau a entității în temeiul articolului 32b din prezenta directivă, altul decât sprijinul acordat de o schemă de garantare a depozitelor în temeiul articolului 11 alineatul (5) din Directiva 2014/49/UE.
- (2) Măsurile de sprijin menționate la alineatul (1) litera (a) îndeplinesc toate condițiile următoare:
- (a) măsurile se limitează la instituțiile sau entitățile solvabile, astfel cum confirmă autoritatea competentă;
 - (b) măsurile au un caracter preventiv și temporar și au la bază o strategie de ieșire predefinită aprobată de autoritatea competentă, care include o dată de încetare, o dată de vânzare sau un grafic de rambursare clar specificate pentru oricare dintre măsurile prevăzute;
 - (c) măsurile sunt proporționale cu obiectivul remedierii consecințelor pe care le are perturbarea gravă sau al menținerii stabilității financiare;
 - (d) măsurile nu sunt utilizate pentru a compensa pierderile pe care instituția sau entitatea le-a suportat sau este susceptibilă să le suporte în viitorul apropiat.

În sensul primului paragraf litera (a), se consideră că o instituție sau o entitate este solvabilă în cazul în care autoritatea competentă a concluzionat că nu a avut loc sau nu este probabil să aibă loc nicio încălcare în următoarele 12 luni a niciuneia dintre cerințele menționate la articolul 92 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE, la articolul 11 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2019/2033, la articolul 40 din Directiva (UE) 2019/2034 sau a niciuneia dintre cerințele relevante aplicabile în temeiul dreptului Uniunii sau al dreptului intern.

În sensul primului paragraf litera (d), autoritatea competentă relevantă cuantifică pierderile pe care instituția sau entitatea le-a suportat sau este susceptibilă să le suporte. Această cuantificare se bazează cel puțin pe bilanțul instituției sau al

entității, cu condiția ca bilanțul să respecte normele și standardele contabile aplicabile, fapt confirmat de un auditor extern independent, și, dacă este cazul, pe evaluările calității activelor efectuate de Banca Centrală Europeană, ABE sau autoritățile naționale ori, după caz, pe inspecțiile la fața locului efectuate de autoritatea competentă.

Măsurile de sprijin menționate la alineatul (1) litera (a) punctul (iii) se limitează la măsuri care au fost evaluate de autoritatea competentă ca fiind necesare pentru a menține solvabilitatea instituției sau a entității prin soluționarea deficitului său de capital stabilit în scenariul nefavorabil al simulărilor de criză la nivel național, la nivelul Uniunii sau la nivelul MUS sau al exercițiilor echivalente desfășurate de către Banca Centrală Europeană, ABE sau de către autoritățile naționale, după caz, confirmat de autoritatea competentă.

Prin derogare de la alineatul (1) litera (a) punctul (iii), achiziționarea de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază este permisă în mod excepțional atunci când deficitul identificat este de așa natură încât achiziționarea oricăror alte instrumente de fonduri proprii sau a altor instrumente de capital nu ar permite instituției sau entității în cauză să soluționeze deficitul de capital stabilit în scenariul nefavorabil în cadrul simulării de criză relevante sau al exercițiului echivalent. Quantumul instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază achiziționate nu trebuie să depășească 2 % din quantumul total al expunerii la risc al instituției sau al entității în cauză, calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

În cazul în care niciuna dintre măsurile de sprijin menționate la alineatul (1) litera (a) nu este rambursată, restituită sau încheiată în alt mod în conformitate cu termenele strategiei de ieșire stabilite la momentul acordării măsurii respective, autoritatea competentă concluzionează că este îndeplinită condiția prevăzută la articolul 32 alineatul (1) litera (a) în ceea ce privește instituția sau entitatea care a beneficiat de măsurile de sprijin respective și comunică evaluarea respectivă autorității de rezoluție în cauză.

(3) Până la [OP: a se introduce data = un an de la data intrării în vigoare a prezentei directive], ABE emite orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 cu privire la tipul de simulări, evaluări sau exerciții menționate la alineatul (2) al patrulea paragraf, care pot conduce la măsurile de sprijin menționate la alineatul (1) litera (a) punctul (iii).”;

(20) La articolul 33, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție iau o măsură de rezoluție în legătură cu o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d) atunci când entitatea îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1).

În acest scop, se consideră că o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d) este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate în oricare dintre următoarele situații:

- (a) entitatea îndeplinește una sau mai multe dintre condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (4) litera (b), (c) sau (d);
- (b) entitatea încalcă în mod semnificativ sau există elemente obiective care indică faptul că entitatea va încălca în mod semnificativ, în viitorul apropiat, cerințele aplicabile prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau în Directiva 2013/36/UE.”

(21) Articolul 33a se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (8), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție înștiințează instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) și autoritățile menționate la articolul 83 alineatul (2) literele (a)-(h) fără întârziere atunci când își exercită competența menționată la alineatul (1) de la prezentul articol, după ce s-a stabilit faptul că instituția sau entitatea este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate în temeiul articolului 32 alineatul (1) litera (a) și înainte de luarea deciziei de rezoluție.”;

(b) la alineatul (9) se adaugă al doilea paragraf:

„Prin derogare de la primul paragraf, statele membre se asigură că, în cazul în care aceste competențe sunt exercitate în ceea ce privește depozitele eligibile și depozitele respective nu sunt considerate indisponibile în sensul Directivei 2014/49/UE, deponenții au acces la un cuantum zilnic adecvat din depozitele respective.”

(22) Articolul 35 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot numi un administrator special care să înlocuiască organul de conducere al instituției aflate în rezoluție sau al instituției-punte ori să colaboreze cu acesta. Autoritățile de rezoluție fac publică numirea administratorului special. Autoritățile de rezoluție se asigură că administratorul special deține calificările, cunoștințele și capacitatea necesare îndeplinirii funcțiilor sale.

Articolul 91 din Directiva 2013/36/UE nu se aplică numirii administratorilor speciali.”;

(b) la alineatul (2), prima teză se înlocuiește cu următorul text:

„Administratorul special dispune de toate competențele acționarilor și ale organului de conducere al instituției aflate în rezoluție sau al instituției-punte.”;

(c) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Statele membre impun administratorului special să întocmească și să prezinte autorității de rezoluție responsabile cu numirea sa, la intervale regulate stabilite de autoritatea de rezoluție, precum și la începutul și la sfârșitul mandatului său, rapoarte privind situația economică și financiară a instituției aflate în rezoluție sau a instituției-punte și măsurile întreprinse în exercițiul funcțiilor sale.”

(23) Articolul 36 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), prima teză se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Înainte de a stabili dacă sunt îndeplinite condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție sau condițiile pentru reducerea valorii contabile sau conversia instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile menționate la articolul 59, autoritățile de rezoluție se asigură că o persoană independentă de orice autoritate publică, inclusiv de autoritatea de rezoluție și de instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), efectuează o evaluare corectă, prudentă și realistă a activelor și pasivelor

instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).”;

(b) se introduce următorul alineat (7a):

„(7a) În cazul în care este necesar pentru fundamentarea deciziilor menționate la alineatul (4) literele (c) și (d), evaluatorul completează informațiile de la alineatul (6) litera (c) cu o estimare a valorii activelor și pasivelor extrabilanțiere, inclusiv a datoriilor și activelor contingente.”

(24) La articolul 37 se adaugă următorul alineat (11):

„(11) ABE monitorizează acțiunile și pregătirea autorităților de rezoluție pentru a asigura punerea în aplicare eficace a instrumentelor și competențelor de rezoluție în caz de rezoluție. ABE prezintă Comisiei rapoarte cu privire la situația actuală a practicilor existente și la posibilele divergențe între statele membre până la ... [OP: a se introduce data = doi ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive] și monitorizează punerea în aplicare a oricărei recomandări descrise în raportul respectiv, după caz.

Raportul menționat la primul paragraf cuprinde cel puțin următoarele:

- (a) mecanismele instituite pentru punerea în aplicare a instrumentului de recapitalizare internă și nivelul de implicare a infrastructurilor pieței financiare și a autorităților din țările terțe, după caz;
- (b) mecanismele instituite pentru operaționalizarea utilizării altor instrumente de rezoluție;
- (c) nivelul de transparență față de părțile interesate relevante în ceea ce privește mecanismele menționate la literele (a) și (b).”

(25) Articolul 40 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„Pentru ca instrumentul instituției-punte să fie eficace și pentru a ține seama de necesitatea de a păstra funcțiile critice ale instituției-punte sau de a urmări oricare dintre obiectivele rezoluției, statele membre trebuie să se asigure că autoritățile de rezoluție dețin competența de a transfera către o instituție-punte toate elementele următoare:”;

(b) la alineatul (2), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în scopul menționat la articolul 43 alineatul (2) litera (b) nu trebuie să aducă atingere capacității autorității de rezoluție de a exercita un control asupra instituției-punte. În cazul în care aplicarea instrumentului de recapitalizare internă permite furnizarea integrală a capitalului instituției-punte prin conversia datoriilor care pot face obiectul recapitalizării interne în acțiuni sau în alte tipuri de instrumente de capital, se poate deroga de la cerința ca instituția-punte să se afle integral sau parțial în proprietatea uneia sau a mai multor autorități publice.”

(26) La articolul 42 alineatul (5), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) un astfel de transfer este necesar pentru a asigura buna funcționare a instituției aflate în rezoluție, a instituției-punte sau a vehiculului de gestionare a activelor însuși sau”;

(27) Articolul 44 se modifică după cum urmează:

- (a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că instrumentul de recapitalizare internă poate fi aplicat tuturor datoriilor, inclusiv celor care dau naștere unui provizion contabil, ale unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), care nu sunt excluse din domeniul de aplicare al acestui instrument în conformitate cu alineatul (2) sau (3) de la prezentul articol.”;

- (b) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Mecanismul de finanțare a rezoluției poate face o contribuție menționată la alineatul (4) în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

- (a) s-a adus o contribuție la absorbția pierderilor și la recapitalizare, în valoare de cel puțin 8 % din totalul datoriilor, inclusiv fondurile proprii ale instituției aflate în rezoluție, cuantificată în conformitate cu evaluarea prevăzută la articolul 36, de către acționari și deținătorii de alte instrumente de proprietate, deținătorii de instrumente de capital relevante și de alte datorii care pot face obiectul recapitalizării interne prin reduceri, reducerea valorii contabile sau conversie în temeiul articolului 48 alineatul (1) și al articolului 60 alineatul (1) și de către schema de garantare a depozitelor în temeiul articolului 109, după caz;
- (b) contribuția mecanismului de finanțare a rezoluției nu depășește 5 % din totalul datoriilor, inclusiv fondurile proprii ale instituției aflate în rezoluție, cuantificată în conformitate cu evaluarea prevăzută la articolul 36.”

- (c) alineatul (7) se înlocuiește cu următorul text:

„(7) Mecanismul de finanțare a rezoluției poate face o contribuție din resursele care au fost percepute prin contribuțiile *ex ante* menționate la articolul 100 alineatul (6) și la articolul 103 și care nu au fost încă utilizate, cu condiția îndeplinirii tuturor condițiilor următoare:

- (a) mecanismul de finanțare a rezoluției a adus o contribuție în temeiul alineatului (4) și a fost atinsă limita de 5 % menționată la alineatul (5) litera (b);
- (b) toate datoriile de rang inferior celui al depozitelor și care nu sunt excluse de la recapitalizarea internă în temeiul articolului 44 alineatul (2) și al articolului 44 alineatul (3) au fost reduse sau convertite integral.

În circumstanțe extraordinare, ca alternativă sau în mod suplimentar față de contribuția din partea mecanismului de finanțare a rezoluției menționat la primul paragraf, atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la primul paragraf, autoritatea de rezoluție poate solicita finanțare suplimentară din surse de finanțare alternative.”

- (28) La articolul 44a se adaugă următorul alineat (8):

„(8) Până la ... [OP: a se introduce data = 24 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive], ABE prezintă Comisiei un raport cu privire la aplicarea prezentului articol. Raportul respectiv compară măsurile adoptate de statele membre pentru a se conforma prezentului articol, analizează eficacitatea acestora în ceea ce privește protejarea investitorilor de retail și evaluează impactul acestora asupra operațiunilor transfrontaliere.

Pe baza raportului respectiv, Comisia poate prezenta o propunere legislativă de modificare a prezentei directive.”

(29) La articolul 45, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că instituțiile și entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) îndeplinesc, în permanență, cerințele de fonduri proprii și datorii eligibile în cazurile în care sunt impuse și stabilite de autoritatea de rezoluție în conformitate cu prezentul articol și cu articolele 45a-45i.”

(30) Articolul 45b se modifică după cum urmează:

(a) la alineatele (4), (5) și (7), cuvintele „entități din categoria G-SII” se înlocuiesc cu cuvintele „entități G-SII”;

(b) alineatul (8) se modifică după cum urmează:

(i) la primul paragraf, cuvintele „entități din categoria G-SII” se înlocuiesc cu cuvintele „entități G-SII”;

(ii) la al doilea paragraf litera (c), cuvintele „entitate din categoria G-SII” se înlocuiesc cu cuvintele „entitate G-SII”;

(iii) la al patrulea paragraf, cuvintele „entități din categoria G-SII” se înlocuiesc cu cuvintele „entități G-SII”;

(c) se adaugă următorul alineat (10):

„(10) Autoritățile de rezoluție pot permite entităților de rezoluție să se conformeze cerințelor menționate la alineatele (4), (5) și (7) utilizând fondurile proprii sau datoriile menționate la alineatele (1) și (3) atunci când sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) pentru entitățile care sunt entități G-SII sau entități de rezoluție care intră sub incidența articolului 45c alineatul (5) sau (6), autoritatea de rezoluție nu a redus cerința menționată la alineatul (4) de la prezentul articol, în temeiul primului paragraf de la alineatul respectiv;

(b) datoriile menționate la alineatul (1) de la prezentul articol care nu îndeplinesc condiția menționată la articolul 72b alineatul (2) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 respectă condițiile prevăzute la articolul 72b alineatul (4) literele (b)-(e) din regulamentul respectiv.”

(31) Articolul 45c se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (3) al optulea paragraf, cuvintele „funcțiilor economice critice” se înlocuiesc cu cuvintele „funcțiilor critice”;

(b) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze metodologia care urmează să fie utilizată de autoritățile de rezoluție pentru a estima cerința menționată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE și cerința amortizorului combinat în privința:

(a) entităților de rezoluție, la nivelul consolidat al grupului de rezoluție, în cazul în care grupul de rezoluție nu face obiectul respectivelor cerințe în temeiul Directivei 2013/36/UE;

(b) entităților care nu sunt ele însele entități de rezoluție, atunci când entitatea nu face obiectul cerințelor respective în temeiul

Directivei 2013/36/UE pe aceeași bază ca și cerințele menționate la articolul 45f din prezenta directivă.

ABE înaintează Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare până la ... [OP: a se introduce data = 12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”;

- (c) la alineatul (7) al optulea paragraf, cuvintele „funcțiilor economice critice” se înlocuiesc cu cuvintele „funcțiilor critice”.

- (32) Se introduce următorul articol 45ca:

„Articolul 45ca

Stabilirea cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile pentru strategiile de transfer care conduc la ieșirea de pe piață

(1) Atunci când aplică articolul 45c unei entități de rezoluție a cărei strategie de rezoluție preferată prevede în primul rând utilizarea instrumentului de vânzare a activității sau a instrumentului instituției-punte și ieșirea acesteia de pe piață, autoritatea de rezoluție stabilește quantumul recapitalizării prevăzut la articolul 45c alineatul (3) în mod proporțional, pe baza următoarelor criterii, după caz:

- (a) dimensiunea, modelul de afaceri, modelul de finanțare și profilul de risc ale entității de rezoluție, precum și profunzimea pieței pe care își desfășoară activitatea entitatea de rezoluție;
- (b) acțiunile, alte instrumente de proprietate, activele, drepturile sau pasivele care urmează să fie transferate unui beneficiar, astfel cum sunt identificate în planul de rezoluție, luând în considerare:
 - (i) liniile de activitate esențiale și funcțiile critice ale entității de rezoluție;
 - (ii) datoriile excluse de la recapitalizarea internă în temeiul articolului 44 alineatul (2);
 - (iii) mecanismele de siguranță menționate la articolele 73-80;
- (c) valoarea preconizată și tranzacționabilitatea acțiunilor, a altor instrumente de proprietate, a activelor, a drepturilor sau a pasivelor entității de rezoluție menționate la litera (b), ținând seama de:
 - (i) orice obstacole majore în calea posibilității de soluționare, identificate de autoritatea de rezoluție, care sunt direct legate de aplicarea instrumentului de vânzare a activității sau a instrumentului instituției-punte;
 - (ii) pierderile rezultate din activele, drepturile sau pasivele rămase în instituția reziduală;
- (d) dacă strategia de rezoluție preferată are în vedere transferul acțiunilor sau al altor instrumente de proprietate emise de entitatea de rezoluție sau al tuturor activelor, drepturilor și pasivelor entității de rezoluție ori al unei părți din acestea;

- (e) dacă strategia de rezoluție preferată are în vedere aplicarea instrumentului de separare a activelor.
- (2) În cazul în care planul de rezoluție prevede că entitatea urmează să fie lichidată în cadrul procedurii obișnuite de insolvență sau al altor proceduri naționale echivalente și are în vedere utilizarea schemei de garantare a depozitelor în temeiul articolului 11 alineatul (5) din Directiva 2014/49/UE, autoritatea de rezoluție ține seama, de asemenea, de alineatul (1) de la prezentul articol atunci când efectuează evaluarea menționată la articolul 45c alineatul (2a) al doilea paragraf din prezenta directivă.
- (3) Aplicarea alineatului (1) nu trebuie să aibă ca rezultat un quantum mai mare decât quantumul care rezultă din aplicarea articolului 45c alineatul (3).”
- (33) La articolul 45d alineatul (1), teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:
- „Cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) pentru o entitate de rezoluție care este o entitate G-SII constă în următoarele:”;
- (34) La articolul 45f alineatul (1), al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:
- „Prin derogare de la primul și al doilea paragraf de la prezentul alineat, întreprinderile-mamă din Uniune care nu sunt ele însele entități de rezoluție, dar sunt filiale ale unor entități din țări terțe trebuie să respecte cerințele prevăzute la articolele 45c și 45d, pe bază consolidată.”
- (35) Articolul 45l se modifică după cum urmează:
- (a) la alineatul (1), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:
- „(a) modul în care a fost implementată la nivel național cerința de fonduri proprii și datorii eligibile stabilită în conformitate cu articolul 45e sau cu articolul 45f, inclusiv articolul 45ca, și, în special, dacă au existat divergențe între statele membre referitoare la nivelurile stabilite pentru entități comparabile;”;
- (b) la alineatul (3) al doilea paragraf se adaugă următoarea teză:
- „Obligația menționată la alineatul (2) încetează să se aplice după prezentarea celui de al doilea raport.”
- (36) La articolul 45m, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:
- „(4) Cerințele menționate la articolul 45b alineatele (4) și (7) și la articolul 45c alineatele (5) și (6), după caz, nu se aplică în cursul perioadei de trei ani de la data la care entitatea de rezoluție sau grupul din care face parte entitatea de rezoluție a fost identificat ca G-SII ori G-SII din afara UE sau de la data la care entitatea de rezoluție începe să se găsească în situația menționată la articolul 45c alineatul (5) sau (6).”
- (37) La articolul 46 alineatul (2), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:
- „Evaluarea menționată la alineatul (1) al prezentului articol stabilește valoarea cu care trebuie reduse sau convertite datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne:
- (a) pentru a restabili ponderea fondurilor proprii de nivel 1 de bază ale instituției aflate în rezoluție sau, după caz, pentru a stabili ponderea instituției-punte, ținând seama de orice contribuție la capital din partea mecanismului de finanțare a rezoluției efectuată în temeiul articolului 101 alineatul (1) litera (d) din prezenta directivă;

- (b) pentru a menține o încredere suficientă a pieței în instituția aflată în rezoluție sau în instituția-punte, ținând cont de orice datorii contingente, și pentru a permite instituției aflate în rezoluție să respecte în continuare, pe o perioadă de cel puțin un an, condițiile de autorizare și să își desfășoare în continuare activitățile pentru care a fost autorizată în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau Directiva 2014/65/UE.”
- (38) La articolul 47 alineatul (1) litera (b), punctul (i) se înlocuiește cu următorul text:
- „(i) instrumentelor de capital relevante și datoriilor eligibile în conformitate cu articolul 59, emise de instituție în temeiul competenței menționate la articolul 59 alineatul (2) sau”.
- (39) Articolul 52 se modifică după cum urmează:
- (a) la alineatul (1) se adaugă următorul paragraf:
- „În circumstanțe excepționale, autoritatea de rezoluție poate prelungi cu încă o lună termenul de o lună pentru prezentarea planului de reorganizare a activității.”;
- (b) la alineatul (5) se adaugă următorul paragraf:
- „Autoritatea de rezoluție poate solicita instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să includă elemente suplimentare în planul de reorganizare a activității.”
- (40) La articolul 53, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:
- „(3) În cazul în care, în temeiul competenței menționate la articolul 63 alineatul (1) litera (e), o autoritate de rezoluție reduce la zero principalul unei datorii sau suma restantă la plată aferentă unei datorii, inclusiv o datorie care dă naștere unui provizion contabil, datoria respectivă și orice alte obligații sau creanțe conexe care nu au ajuns la scadență la momentul exercitării competenței sunt considerate ca fiind achitate în totalitate și nu sunt opozabile nici instituției aflate în rezoluție în cadrul vreunei proceduri ulterioare, nici oricărei entități care îi succedă acesteia, în cadrul vreunei proceduri ulterioare de lichidare.”
- (41) Articolul 55 se modifică după cum urmează:
- (a) la alineatul (1), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:
- „(b) datoria să nu constituie un depozit menționat la articolul 108 alineatul (1) litera (a) sau (b);”;
- (b) la alineatul (2), al cincilea și al șaselea paragraf se înlocuiesc cu următorul text:
- „În cazul în care, în contextul evaluării posibilității de soluționare a unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), în conformitate cu articolele 15 și 16 sau în orice alt context, autoritatea de rezoluție constată că, într-o categorie de datorii care include datorii eligibile, valoarea datoriilor care nu includ clauza contractuală menționată la alineatul (1) de la prezentul articol, împreună cu datoriile care sunt excluse de la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) sau care sunt susceptibile să fie excluse în conformitate cu articolul 44 alineatul (3) reprezintă peste 10 % din categoria respectivă, autoritatea de rezoluție evaluează fără întârziere impactul acestui fapt asupra posibilității de soluționare a instituției sau entității respective,

inclusiv impactul asupra posibilității de soluționare care rezultă din riscul de nerespectare a mecanismelor de siguranță pentru creditori prevăzute la articolul 73 atunci când se aplică competențele de reducere a valorii contabile sau de conversie a datoriilor eligibile.

În cazul în care autoritatea de rezoluție concluzionează pe baza evaluării menționate la al cincilea paragraf de la prezentul alineat că datoriile care nu includ clauza contractuală menționată la alineatul (1) de la prezentul articol creează un obstacol semnificativ în calea posibilității de soluționare, autoritatea de rezoluție aplică competențele prevăzute la articolul 17 într-un mod adecvat pentru a elimina acest obstacol din calea posibilității de soluționare.”

(42) Articolul 59 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (3), litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) solicită sprijin financiar public extraordinar, cu excepția cazului în care acest sprijin este acordat în una dintre formele menționate la articolul 32c.”;

(b) la alineatul (4), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) având în vedere calendarul, necesitatea de a pune în aplicare în mod eficace competențele de reducere a valorii contabile și de conversie sau strategia de rezoluție pentru grupul de rezoluție, precum și alte circumstanțe relevante, nu există nicio perspectivă rezonabilă potrivit căreia intrarea în dificultate a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) ori a grupului ar putea fi împiedicată într-un interval de timp rezonabil prin vreo măsură, inclusiv o măsură alternativă a sectorului privat, o măsură de supraveghere sau măsuri de intervenție timpurie, în afara reducerii valorii contabile sau conversiei instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile astfel cum se menționează la alineatul (1a).”

(43) Articolul 63 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(i) litera (m) se înlocuiește cu următorul text:

„(m) competența de a impune autorității competente să evalueze cumpărătorul unei participații calificate în timp util prin derogare de la termenele prevăzute la articolul 22 din Directiva 2013/36/UE și la articolul 12 din directiva 2014/65/UE;”;

(ii) se adaugă următoarea literă (n):

„(n) competența de a formula cereri în temeiul articolului 17 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 596/2014 în numele instituției aflate în rezoluție.”;

(b) la alineatul (2), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) sub rezerva articolului 3 alineatul (6) și a articolului 85 alineatul (1), obligația de a obține aprobarea sau acordul oricărei persoane, fie ea publică sau privată, inclusiv al acționarilor sau al creditorilor instituției aflate în rezoluție și al autorităților competente în sensul articolelor 22-27 din Directiva 2013/36/UE;”

(44) La articolul 71a, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Alineatul (1) se aplică oricărui contract financiar care respectă toate condițiile următoare:

- (a) contractul creează o nouă obligație sau modifică în mod semnificativ o obligație existentă după intrarea în vigoare a dispozițiilor adoptate la nivel național în vederea transpunerii prezentului articol;
- (b) contractul prevede exercitarea unuia sau mai multor drepturi de reziliere sau drepturi de executare a garanțiilor cărora li s-ar aplica articolul 33a, 68, 69, 70 sau 71 dacă contractul financiar ar fi reglementat de legislația unui stat membru.”

(45) La articolul 74 alineatul (3) se adaugă următoarea literă (d):

„(d) atunci când stabilește pierderile pe care schema de garantare a depozitelor le-ar fi suportat dacă instituția ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență, aplică criteriile și metodologia menționate la articolul 11e din Directiva 2014/49/UE și în orice act delegat adoptat în temeiul articolului respectiv.”;

(46) La articolul 88 se introduce următorul alineat (6a):

„(6a) Pentru a facilita sarcinile menționate la articolul 10 alineatul (1), articolul 15 alineatul (1) și articolul 17 alineatul (1) și pentru a face schimb de informații relevante, autoritatea de rezoluție a unei instituții cu sucursale semnificative în alte state membre instituie și prezidează un colegiu de rezoluție.

Autoritatea de rezoluție a instituției menționate la primul paragraf decide cu privire la autoritățile care participă la o reuniune sau la o activitate a colegiului de rezoluție, ținând seama de relevanța activității care urmează să fie planificată sau coordonată pentru aceste autorități, în special de potențialul efect asupra stabilității sistemului financiar din statele membre în cauză și de sarcinile menționate la primul paragraf.

În prealabil, autoritatea de rezoluție a instituției menționate la primul paragraf îi informează pe deplin pe toți membrii colegiului de rezoluție în legătură cu organizarea unor astfel de reuniuni, principalele aspecte care urmează să fie discutate, precum și în legătură cu activitățile care urmează să fie examinate. Autoritatea de rezoluție a instituției menționate la primul paragraf îi informează, de asemenea, pe deplin și în timp util, pe toți membrii colegiului în legătură cu măsurile adoptate în cadrul respectivelor reuniuni și cu acțiunile întreprinse.”

(47) Articolul 91 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Atunci când o autoritate de rezoluție decide că o instituție sau oricare dintre entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care este o filială a unui grup întrunește condițiile menționate la articolul 32 sau 33, autoritatea respectivă notifică fără întârziere autorității de rezoluție a grupului, dacă această funcție este exercitată de o autoritate distinctă, supraveghetorului consolidant și membrilor colegiului de rezoluție constituit pentru grupul în cauză următoarele informații:

- (a) decizia potrivit căreia instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) îndeplinește condițiile menționate la articolul 32 alineatul (1) literele (a) și (b) sau la articolul 33 alineatul (1) sau (2), după caz, sau condițiile menționate la articolul 33 alineatul (4);

- (b) rezultatul evaluării condiției menționate la articolul 32 alineatul (1) litera (c);
- (c) măsurile de rezoluție sau de insolvență pe care autoritatea de rezoluție le consideră adecvate pentru instituția sau entitatea în cauză.

Informațiile menționate la primul paragraf pot fi incluse în notificările comunicate în temeiul articolului 81 alineatul (3) destinatarilor menționați la primul paragraf de la prezentul alineat.”;

- (b) la alineatul (7), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„ABE poate, la cererea unei autorități de rezoluție, acorda asistență autorităților de rezoluție, în vederea ajungerii la o decizie comună în conformitate cu articolul 31 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

- (48) La articolul 92 alineatul (3), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„ABE poate, la cererea unei autorități de rezoluție, acorda asistență autorităților de rezoluție, în vederea ajungerii la o decizie comună în conformitate cu articolul 31 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

- (49) La articolul 97, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Autoritățile de rezoluție încheie acorduri de cooperare neobligatorii cu autoritățile relevante din țările terțe menționate la alineatul (2), după caz. Aceste acorduri trebuie să fie în conformitate cu acordul-cadru al ABE.

Autoritățile competente încheie acorduri de cooperare neobligatorii cu autoritățile relevante din țările terțe menționate la alineatul (2), după caz. Aceste acorduri trebuie să fie conforme cu acordul-cadru al ABE și să asigure faptul că informațiile comunicate autorităților din țări terțe fac obiectul unei garanții privind respectarea cerințelor privind secretul profesional cel puțin echivalente cu cele menționate la articolul 53 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE.”

- (50) La articolul 98, alineatul (1) se modifică după cum urmează:

- (a) teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție și ministerele competente fac schimb de informații confidențiale, care includ și planuri de redresare, cu autoritățile relevante din țările terțe numai dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:”;

- (b) se adaugă al doilea și al treilea paragraf, cu următorul text:

„Statele membre se asigură că autoritățile competente fac schimb de informații confidențiale cu autoritățile relevante din țările terțe numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) în ceea ce privește informațiile referitoare la redresare și la rezoluție, condițiile prevăzute la primul paragraf;
- (b) în ceea ce privește alte informații aflate la dispoziția autorităților competente, condițiile prevăzute la articolul 55 din Directiva 2013/36/UE.

În sensul celui de al doilea paragraf, informațiile referitoare la redresare și la rezoluție includ toate informațiile direct legate de sarcinile autorităților competente în temeiul prezentei directive, în special planificarea redresării și

planurile de redresare, măsurile de intervenție timpurie și schimburile cu autoritățile de rezoluție cu privire la planificarea rezoluției, planurile de rezoluție și măsurile de rezoluție.”

- (51) La articolul 101, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) În cazul în care autoritatea de rezoluție stabilește că este probabil ca utilizarea mecanismului de finanțare a rezoluției în scopurile prevăzute la alineatul (1) de la prezentul articol să aibă drept rezultat transferarea către mecanismul de finanțare a rezoluției a unei părți din pierderile unei instituții sau ale unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), se aplică principiile care reglementează utilizarea mecanismului de finanțare a rezoluției prevăzute la articolul 44.”

- (52) La articolul 102 alineatul (3), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul în care, după scurgerea perioadei de timp inițiale menționate la alineatul (1) de la prezentul articol, mijloacele financiare disponibile scad sub nivelul-țintă menționat la alineatul respectiv, se reiau contribuțiile obișnuite în conformitate cu articolul 103, până când este atins nivelul-țintă. Autoritățile de rezoluție pot amâna colectarea contribuțiilor obișnuite în conformitate cu articolul 103 cu un an sau mai mulți ani, atunci când suma care urmează să fie colectată ajunge la o sumă proporțională cu costurile procesului de colectare, cu condiția ca o astfel de amânare să nu afecteze în mod semnificativ capacitatea autorității de rezoluție de a utiliza mecanismele de finanțare a rezoluției în temeiul articolului 101. După atingerea nivelului-țintă pentru prima dată și dacă mijloacele financiare disponibile scad ulterior la mai puțin de două treimi din nivelul-țintă, contribuțiile respective se stabilesc la un nivel care să permită atingerea nivelului-țintă în termen de șase ani.”

- (53) Articolul 103 se modifică după cum urmează:

- (a) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Mijloacele financiare disponibile pentru a fi luate în considerare în scopul atingerii nivelului-țintă menționat la articolul 102 pot include angajamente de plată irevocabile garantate în întregime prin active cu risc scăzut negrevate de drepturi ale unor terți, puse la dispoziția autorităților de rezoluție și destinate exclusiv utilizării în scopurile menționate la articolul 101 alineatul (1). Partea angajamentelor de plată irevocabile nu trebuie să depășească 50 % din suma totală a contribuțiilor percepute în conformitate cu prezentul articol. În limita respectivă, autoritatea de rezoluție stabilește anual partea angajamentelor de plată irevocabile din cuantumul total al contribuțiilor care urmează să fie colectate în conformitate cu prezentul articol.”;

- (b) se introduce următorul alineat (3a):

„(3a) Autoritatea de rezoluție solicită angajamentele de plată irevocabile asumate în temeiul alineatului (3) de la prezentul articol atunci când este necesară utilizarea mecanismelor de finanțare a rezoluției în temeiul articolului 101.

În cazul în care o entitate nu se mai încadrează în domeniul de aplicare al articolului 1 și nu mai este supusă obligației de a plăti contribuții în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol, autoritatea de rezoluție solicită angajamentele de plată irevocabile asumate în temeiul alineatului (3) și încă datorate. În cazul în care contribuția legată de angajamentul de plată irevocabil este plătită în mod corespunzător la prima solicitare, autoritatea de

rezoluție anulează angajamentul și returnează garanția. În cazul în care contribuția nu este plătită în mod corespunzător la prima solicitare, autoritatea de rezoluție confiscă garanția și anulează angajamentul.”

- (54) La articolul 104 alineatul (1), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:
- „Contribuțiile *ex post* extraordinare nu depășesc de trei ori 12,5 % din nivelul-țintă specificat la articolul 102.”
- (55) Articolul 108 se modifică după cum urmează:
- (a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:
- „(1) Statele membre se asigură că în legislația lor națională care reglementează procedura obișnuită de insolvență următoarele elemente au același rang de prioritate care este superior rangului acordat creanțelor deținute de creditorii chirografari obișnuiți:
- (a) depozite;
- (b) depozitele constituite prin intermediul sucursalelor situate în afara Uniunii ale instituțiilor stabilite în Uniune;
- (c) schemele de garantare a depozitelor subrogate în drepturile și obligațiile deponenților care beneficiază de acoperire în caz de insolvență.”;
- (b) se adaugă următoarele alineate (8) și (9):
- „(8) În cazul în care instrumentele de rezoluție menționate la articolul 37 alineatul (3) litera (a) sau (b) sunt utilizate pentru a transfera doar o parte din activele, drepturile sau pasivele instituției aflate în rezoluție, mecanismul de finanțare a rezoluției are o creanță împotriva instituției sau entității reziduale menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), pentru orice cheltuieli și pierderi suportate de mecanismul de finanțare a rezoluției ca urmare a oricăror contribuții la rezoluție efectuate în temeiul articolului 101 alineatul (1) în legătură cu pierderile pe care creditorii le-ar fi suportat în mod normal.
- (9) Statele membre se asigură că, în temeiul legislației lor naționale care reglementează procedura obișnuită de insolvență, creanțele mecanismului de finanțare a rezoluției menționate la alineatul (8) de la prezentul articol și la articolul 37 alineatul (7) au un rang de prioritate privilegiat, care este superior rangului acordat creanțelor depozitelor și ale schemelor de garantare a depozitelor în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol.”
- (56) Articolul 109 se modifică după cum urmează:
- (a) alineatele (1) și (2) se înlocuiesc cu următorul text:
- „(1) Atunci când autoritățile de rezoluție iau măsuri de rezoluție cu privire la o instituție de credit, și dacă aceste măsuri garantează faptul că deponenții continuă să aibă acces la depozitele lor, pentru a evita situația în care deponenții trebuie să suporte pierderi, statele membre se asigură că schema de garantare a depozitelor la care este afiliată instituția de credit respectivă contribuie cu următoarele sume:
- (a) în cazul aplicării instrumentului de recapitalizare internă, în mod independent sau în combinație cu instrumentul de separare a activelor, cuantumul cu care depozitele acoperite ar fi fost reduse sau convertite

pentru a absorbi pierderile și a recapitaliza instituția aflată în rezoluție în temeiul articolului 46 alineatul (1), dacă depozitele acoperite ar fi fost incluse în domeniul de aplicare al recapitalizării interne;

(b) în cazul aplicării instrumentului de vânzare a activității sau a instrumentului instituției-punte, în mod independent sau în combinație cu alte instrumente de rezoluție:

(i) cuantumul necesar pentru a acoperi diferența dintre valoarea depozitelor acoperite și a datoriiilor cu același rang de prioritate sau cu un rang de prioritate superior depozitelor și valoarea activelor instituției aflate în rezoluție care urmează să fie transferate unui beneficiar și

(ii) dacă este cazul, un cuantum necesar pentru a asigura neutralitatea capitalului beneficiarului în urma transferului.

În cazurile menționate la primul paragraf litera (b), atunci când transferul către beneficiar include depozite care nu sunt depozite acoperite sau alte datorii care pot face obiectul recapitalizării interne, iar autoritatea de rezoluție evaluează că situațiile menționate la articolul 44 alineatul (3) se aplică în cazul respectivelor depozite sau datorii, schema de garantare a depozitelor contribuie cu:

(a) cuantumul necesar pentru a acoperi diferența dintre valoarea depozitelor, inclusiv a depozitelor care nu sunt acoperite, și a datoriiilor cu același rang de prioritate sau cu un rang de prioritate superior depozitelor și valoarea activelor instituției aflate în rezoluție care urmează să fie transferate unui beneficiar și

(b) dacă este cazul, un cuantum necesar pentru a asigura neutralitatea capitalului transferului pentru beneficiar.

Statele membre se asigură că, odată ce schema de garantare a depozitelor a adus o contribuție în cazurile menționate la al doilea paragraf, instituția aflată în rezoluție se abține de la achiziționarea de participații în alte întreprinderi, precum și de la distribuirile în legătură cu fondurile proprii de nivel 1 de bază sau de la plățile aferente instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau de la alte activități care pot conduce la o ieșire de fonduri.

În toate cazurile, costul contribuției schemei de garantare a depozitelor nu trebuie să fie mai mare decât costul rambursărilor efectuate către deponenți, astfel cum a fost calculat de schema de garantare a depozitelor în temeiul articolului 11e din Directiva 2014/49/UE.

Dacă în urma unei evaluări în temeiul articolului 74 se stabilește un cost al contribuției la rezoluție a schemei de garantare a depozitelor mai mare decât pierderile pe care le-ar fi suportat dacă instituția ar fi fost lichidată în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență, schema de garantare a depozitelor are dreptul la plata diferenței din mecanismul de finanțare a rezoluției, în conformitate cu articolul 75.

(2) Statele membre se asigură că autoritatea de rezoluție stabilește cuantumul contribuției schemei de garantare a depozitelor în conformitate cu alineatul (1) după consultarea schemei de garantare a depozitelor cu privire la costul estimat al rambursărilor efectuate către deponenți în temeiul articolului 11e din

Directiva 2014/49/UE și în conformitate cu condițiile menționate la articolul 36 din prezenta directivă.

Autoritatea de rezoluție notifică decizia sa menționată la primul paragraf schemei de garantare a depozitelor la care este afiliată instituția. Schema de garantare a depozitelor pune în aplicare decizia respectivă fără întârziere.”;

- (b) se introduc următoarele alineate (2a) și (2b):

„(2a) În cazul în care fondurile schemei de garantare a depozitelor sunt utilizate în conformitate cu alineatul (1) primul paragraf litera (a) pentru a contribui la recapitalizarea instituției aflate în rezoluție, statele membre se asigură că schema de garantare a depozitelor își transferă deținerile de acțiuni sau de alte instrumente de capital în instituția aflată în rezoluție către sectorul privat de îndată ce situația comercială și financiară o permite.

Statele membre se asigură că schema de garantare a depozitelor scoate pe piață acțiunile și alte instrumente de capital menționate la primul paragraf în mod deschis și transparent și că în cadrul procedurii de vânzare acestea nu sunt prezentate în mod eronat și că nu se fac discriminări între potențialii cumpărători. Orice astfel de vânzare trebuie să se efectueze în condiții comerciale.

(2b) Contribuția schemei de garantare a depozitelor în temeiul alineatului (1) al doilea paragraf este luată în considerare pentru calcularea pragurilor prevăzute la articolul 44 alineatul (5) litera (a) și la articolul 44 alineatul (8) litera (a).

În cazul în care utilizarea schemei de garantare a depozitelor în temeiul alineatului (1) al doilea paragraf, alături de contribuția la absorbția pierderilor și la recapitalizare a acționarilor și a deținătorilor de alte instrumente de proprietate, a deținătorilor de instrumente de capital relevante și de alte datorii care pot face obiectul recapitalizării interne, permite utilizarea mecanismului de finanțare a rezoluției, contribuția schemei de garantare a depozitelor se limitează la cuantumul necesar pentru a atinge pragurile prevăzute la articolul 44 alineatul (5) litera (a) și la articolul 44 alineatul (8) litera (a). În urma contribuției schemei de garantare a depozitelor, mecanismul de finanțare a rezoluției se utilizează în conformitate cu principiile care reglementează utilizarea mecanismului de finanțare a rezoluției prevăzut la articolele 44 și 101.

Cu toate acestea, primul și al doilea paragraf nu se aplică instituțiilor care au fost identificate ca entități de lichidare în planul de rezoluție a grupului sau în planul de rezoluție.”;

- (c) alineatul (3) se elimină;

- (d) la alineatul (5), al doilea și al treilea paragraf se elimină.

- (57) La articolul 111 alineatul (1), se adaugă următoarea literă (e):

„(e) nerespectarea cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile menționate la articolul 45e sau 45f.”

- (58) Articolul 128 se modifică după cum urmează:

- (a) titlul se înlocuiește cu următorul text:

„Cooperarea și schimbul de informații între instituții și autorități”;

- (b) se adaugă următorul paragraf:

„Autoritățile de rezoluție, autoritățile competente, ABE, Comitetul Unic de Rezoluție, BCE și alți membri ai Sistemului European al Băncilor Centrale furnizează Comisiei, la cererea acesteia și în termenul specificat, toate informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor sale legate de elaborarea politicilor, inclusiv efectuarea de evaluări ale impactului, elaborarea de propuneri legislative și participarea la procesul legislativ. Comisia și membrii personalului Comisiei sunt supuși cerințelor privind secretul profesional prevăzute la articolul 88 din Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului* în ceea ce privește informațiile primite.

* Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO L 225, 30.7.2014, p. 1).”

- (59) Se introduce următorul articol 128a:

„Articolul 128a

Simulări ale gestionării crizelor

(1) ABE coordonează exerciții periodice la nivelul Uniunii pentru a testa aplicarea prezentei directive, a Regulamentului (UE) nr. 806/2014 și a Directivei 2014/49/UE în situații transfrontaliere cu privire la toate aspectele următoare:

- (a) cooperarea autorităților competente în timpul planificării redresării;
- (b) cooperarea dintre autoritățile de rezoluție și autoritățile competente înainte de intrarea în dificultate și în timpul rezoluției instituțiilor financiare, inclusiv în ceea ce privește punerea în aplicare a schemelor de rezoluție adoptate în temeiul articolului 18 din Regulamentul (UE) nr. 806/2014.

(2) ABE întocmește un raport în care prezintă principalele constatări și concluzii ale exercițiilor. Raportul este făcut public.”

Articolul 2

Transpunere

- (1) Statele membre adoptă și publică, cel târziu până la ... [OP: a se introduce data = 18 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare], actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor acte.

Statele membre aplică dispozițiile respective începând cu ... [OP: a se introduce data = 1 zi de la data transunerii prezentei directive de modificare].

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

- (2) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 3

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 4

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg,

*Pentru Parlamentul European,
Președinta*

*Pentru Consiliu,
Președintele*